ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ, ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955 | ΤΕΥΧΟΣ 46ον

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

* Τοῦ ἀειμνήστου **Γ. ΑΣΠΡΕΑ**

1.—Οἱ Ἑβραῖοι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰησοῦ.
2.—Δικαστικὴ καὶ Θεοκρατικὴ νομοθεσία.—Ἀδικήματα καὶ ποιναί.
3.—Διαδικασία, ἀποδεικτικὰ μέσα, ἀπολογία κατηγορουμένου καὶ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως.
4.—Ὁ Θρησκευτικὸς ἐπαναστάτης τῆς Ἰουδαίας.
5.—Ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου.
6.—Ἡ Θρησκεία τοῦ μίσους.
7.—Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος.
8.—Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ ἀντίδρασις εἰς αὐτήν.

1. Οἱ Ἑβραῖοι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰησοῦ

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἰησοῦ, οἱ Ἑβραῖοι διετέλουν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ρωμαίων. Ἡ Ἰουδαία μετὰ τῆς Συρίας ἀπετέλει ρωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Τὸ ὑπερφίαλον τοῦ περιουσίου λαοῦ τοῦ «Κυρίου» εἶχε ταπεινωθῆ ὑπὸ τὰ ξίφη τῶν ρωμαϊκῶν λεγεώνων καὶ ἡ Ἱερουσαλὴμ (Provencia Caesaris) ὑπήγετο ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Κοίλης Συρίας.

Ἀλλὰ καίτοι δουλωθέντες οἱ Ἰουδαῖοι, ἀπήλαυον πλήρους θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνεξαρτησίας μετὰ δικαστικῆς τοιαύτης. Οἱ κατακτηταὶ εἶχον θεσπίσει μόνον ὑπὲρ αὐτῶν τὸ veto ἐπὶ τῶν θανατικῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦτο δι' ἐγκλήματα ἀφορῶντα τὴν ἰδίαν ποινικὴν νομοθεσίαν τῶν δουλωθέντων.

Κατὰ τὴν ποινικὴν ταύτην νομοθεσίαν, ἥτις ἴσχυεν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰη-

---

* Ἡ δημοσιευομένη μονογραφία περὶ τῆς δίκης καὶ τῆς καταδίκης τοῦ Ἰησοῦ ἐγράφη ἀπὸ τὸν ἀείμνηστον ἱστορικὸν συγγραφέα Γεώργιον Ἀσπρέαν, καὶ παρεχωρήθη εἰς τὸ περιοδικόν μας πρὸς δημοσίευσιν ὑπὸ τῆς εὐγενεστάτης χήρας τοῦ συγγραφέως Κας Δεσποίνης Ἀσπρέα, τὴν ὁποίαν εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

σοῦ, ὁ Ἰουδαϊκὸς νόμος ἀνεγνώριζεν ὡς μέγιστα τῶν ἁμαρτημάτων τὰ ἀδικήματα κατὰ τῆς θρησκείας καὶ τὰ ἀδικήματα κατὰ τῆς ἠθικῆς.

Κατ' ἐξοχὴν θεοκρατικὸς λαὸς οἱ Ἰουδαῖοι, εἶχον ἀκράδαντον τὴν πεποίθησιν, ἀπὸ τοῦ Μωϋσέως καὶ ἐντεῦθεν ἰδίως, ὅτι αὐτοὶ ἐξ ὅλων τῶν περιοίκων λαῶν ἐπρέσβευον τὸν ἀληθῆ Θεὸν καὶ εἶχον τὴν ἀκριβεστέραν καὶ ἀληθεστέραν ἰδέαν ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ὑπερκοσμίας ταύτης δυνάμεως. Ἦτο ἄρα ἐπακόλουθον, ὅτι πᾶσα ἰδέα θίγουσα τὰς πεποιθήσεις ταύτας ἐξήγειρε τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν κατ' ἐκείνου ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ ὑποκαταστήσῃ ἑαυτὸν εἰς προφήτην. Ἡ ἰδιότης τοῦ προφήτου ἦτο κατ' ἐξοχὴν τολμηρὰ καὶ ριψοκίνδυνος, ἄπειρα δὲ ἀδικήματα κατὰ προφητῶν εἶχον ἀπασχολήσει τὰς Ἰουδαϊκὰς ἀρχὰς διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Χαρακτηριστικὸν τῶν θεμελιωδῶν πεποιθήσεων τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας εἶναι καὶ τοῦτο, ἐνῷ ἐπίστευον ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, ἐφρόνουν ταυτοχρόνως ὅτι ἡ θεότης δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπεικονισθῇ ἢ καθορισθῇ εἰς σχῆμα καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ εἰκὼν οὐδὲ εἴδωλον θεοῦ ὑπῆρξε ποτὲ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος.

2. Δικαστικὴ καὶ Θεοκρατικὴ νομοθεσία—Ἀδικήματα καὶ ποιναὶ

Οἱ τύποι τῶν ἀδικημάτων κατὰ τῆς θρησκείας, ἅτινα συνεπῆγον θανατικὴν καταδίκην εἶναι ἐνδεικτικὰ τοῦ αὐστηρῶς τυπολατρικοῦ τῆς θρησκείας τῶν Ἰουδαίων, ἥτις ἔθεσε μερικῶς τὴν σφραγῖδα αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου.

Ἀνευλάβεια κατὰ τῆς κιβωτοῦ τῆς Διαθήκης, ἀνευλάβεια κατὰ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, μὴ τήρησις τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου, ἦσαν ἀδικήματα τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ μὲ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ λιθοβολισμοῦ πᾶς Ἰουδαῖος.

Καὶ τὰ ἀδικήματα ταῦτα ἦσαν κατ' ἐξοχὴν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα διέπραξε περιφρονῶν τὸν Μωσαϊκὸν νόμον ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης.

Ἀδίκημα ἐπίσης ἐπισῦρον τὴν θανατικὴν ποινήν, ἦτο ἡ εἰσαγωγὴ νέου Θεοῦ. Πολίτευμα θρησκευτικόν, ὅπως τὸ τῶν Ἰουδαίων, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ καταταξῃ ὡς ἐγκλήματα ἐσχάτης προδοσίας πάντα ἐν γένει τὰ ἀδικήματα τὰ ἀπευθυνόμενα κατὰ τῆς θρησκείας.

Αἱ ποιναὶ αἱ ὁποῖαι ἐπεβάλλοντο κατὰ τῶν ἀδικημάτων τῆς θρησκείας ἦσαν γενικῶς θανατικαί.

Θάνατος ἐπεβάλλετο κατὰ τῶν ψευδοπροφητῶν, κατὰ τῶν μάντεων, κατὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, κατὰ τῶν βλασφημούντων τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ καὶ κατὰ τῶν μὴ τηρούντων τὴν ἀργίαν τοῦ Σαββάτου.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐπεβάλλετο κατὰ ποικίλους τρόπους, τῶν ὁποίων οἱ συνηθέστεροι ἦσαν διὰ λιθοβολισμοῦ καὶ διὰ ξίφους, σπανιώτεροι δὲ ὁ διὰ τοῦ πριονισμοῦ, τῆς διχοτομίας καὶ τῆς σταυρώσεως.

Τὴν ἐπομένην τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, διότι ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεπε νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος δὶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποφάσεως μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκτελέσεως, ὁ κατάδικος τὸν ὁποῖον παρηκολούθει ὅλος ὁ λαὸς ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ τοὺς ἄρχοντας, ὡδηγεῖτο εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης καὶ ἐκεῖ παριστα-μένων τῶν ἀρχῶν ἐφονεύετο, ἀφοῦ ἔβαλλον πρῶτον ἐναντίον αὐτοῦ οἱ μάρτυρες, ἐπὶ τῆς καταθέσεως τῶν ὁποίων ἐστηρίχθη ἡ θανατικὴ καταδίκη τοῦ κατηγορουμένου.

3. Διαδικασία, ἀποδεικτικὰ μέσα, ἀπολογία κατηγορουμένου καὶ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως

Τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα τῆς διαδικασίας ἐστηρίζοντο συνήθως ἐπὶ δύο μαρτύρων.

Ἤρκουν δύο μάρτυρες διὰ νὰ πιστοποιηθῇ ἡ ἀλήθεια. Οὐαὶ ὅμως καὶ ἀλλοίμονον εἰς αὐτούς, ἐὰν συνέβαινε νὰ ἀποκαλυφθῇ ὅτι ἐψευδομαρτύρουν. Ὁ Ἰουδαϊκὸς νόμος ἦτο αὐστηρότατος εἰς τοῦτο. Ἐτιμωροῦντο πάραυτα διὰ τῆς αὐτῆς ποινῆς, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐτιμωρεῖτο ὁ δικαζόμενος διὰ τῆς μαρτυρίας των.

Εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τὰ Ἑβραϊκὰ δικαστήρια ἀπέδιδον μεγίστην προσοχήν, διότι ἐξ αὐτῆς ἐξηρτᾶτο ἡ τύχη τοῦ κατηγορουμένου. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δίκης τοῦ Χριστοῦ οἱ μάρτυρες ἐξητάζοντο χωριστά, χωρὶς τουτέστιν νὰ παρευρίσκωνται, ὅπως συνέβαινεν εἰς προηγουμένην ἐποχήν, ὅλοι ὁμοῦ κατὰ τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν. Ἦτο δὲ χαρακτηριστικὸς ὁ τρόπος τοῦ ὅρκου καὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων.

Ὁ ΙΗΣΟΥΣ, προσευχόμενος εἰς τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Οἱ Ἰουδαῖοι δὲν εἶχον ὅρκον, συνεπῶς δὲν ὑπήγοντο οἱ μάρτυρες ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἱερότητος τοῦ ὅρκου. Ὁ μάρτυς ἵστατο κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἔχων ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τοὺς δικαστάς, ὕψωνε δὲ καὶ ἤπλωνε τὴν δεξιάν του καὶ ἐναπέθετε τὴν παλάμην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κατηγορουμένου. Τοιουτοτρόπως δὲ ψαύων διαρκῶς τὴν κεφαλὴν τοῦ κατηγορουμένου καθ' ὅλην τὴν ἐξέτασιν ἀνέπτυσσε τὴν μαρτυρίαν του. Ἀλλὰ πλὴν τῆς κρισίμου ταύτης δοκιμασίας τῆς συνειδήσεως τοῦ μάρτυρος, αὐτὸς ὤφειλε πρῶτος νὰ ρίψῃ τὸν λίθον τοῦ θανάτου κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ἐὰν συνεπείᾳ τῆς μαρτυρίας του, κατεδικάζετο εἰς θάνατον. Συνεπῶς ἡ ψευδομαρτυρία ἐναντίον τῆς ὁποίας ὑπῆρχε θανατικὴ ποινή, δὲν ἦτο εὔκολον νὰ καλλιεργηθῇ μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων, ὅπως δυστυχῶς ἐκαλλιεργήθη μεταξὺ τῶν Χριστιανικῶν κρατῶν καὶ ἐδημιούργησεν ἀναρίθμητα θύματα τῆς ἀσυνειδησίας καὶ τῆς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Ἰουδαῖοι μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡρώδου οὐδέποτε μετεχειρίσθησαν βασάνους ἢ τυραννικὰ μέσα ἐναντίον τῶν κατηγορουμένων, ὅπως τοὺς ἐξαναγκάσουν νὰ ὁμολογήσουν τὴν πρᾶξίν των.

Ὁ κατηγορούμενος ἀφίνετο ἐλεύθερος νὰ ἀπολογηθῇ ὅπως αὐτὸς ἤθελεν, οὐδέποτε δὲ ἐξησκεῖτο βία ἐπ' αὐτοῦ, ἐνῷ ἐπὶ χιλιετηρίδα εἰς τὴν μετέπειτα Χριστιανικὴν Εὐρώπην ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ, ἐξέπνευσαν ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι ὑπὸ τὰ ἀγριώτερα τῶν βασανιστηρίων.

Χαρακτηριστικὸν ἐπίσης εἶναι ὅτι δὲν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν ἡ ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου, ὅτι ἦτο ἔνοχος ποινῆς θανάτου. Δὲν ἐθεωρεῖτο ἱκανὴ ἡ ὁμολογία

αὕτη διὰ νὰ βεβαιώσῃ τὸ ἔγκλημα. Ἐχρειάζοντο πρὸς τοῦτο δύο τουλάχιστον μάρτυρες, ἄνευ τῶν ὁποίων ἡ ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου ὡς ἐνόχου ἐγκλήματος συνεπαγομένου θάνατον, δὲν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ νόμου.

Εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ καὶ ὁ ὅρκος, εὐχρηστότερος τῶν ὁποίων ἦτο ὁ διδόμενος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος πλὴν τῶν ἄλλων ἐπέβαλε καὶ σοβαρωτάτας ποινὰς εἰς τοὺς δικαστάς, οἵτινες ἤθελον φωραθῆ οὐχὶ ἀπηλλαγμένοι διακρίσεως προσώπου, ἐπηρεασμοῦ ἢ φόβου μεταξὺ πλουσίων καὶ πτωχῶν, ἢ ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων ἢ ὁμοφύλων καὶ ξένων. Θάνατος δὲ ἦτο ἡ ποινὴ ἐναντίον τοῦ δικαστοῦ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἤθελεν ἀποδειχθῆ ὅτι ἐξέδωκε καταδικαστικὴν ἀπόφασιν κατὰ κατηγορουμένου, ὁρμηθεὶς ὑπὸ ἰδιοτελοῦς σκέψεως.

Εἰς τὰς θανατικὰς ποινὰς ὁ Ἰουδαϊκὸς νόμος δὲν ἐπέτρεπε νὰ ὑψωθῇ οὐδεμία φωνὴ ἀντίθετος ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως. Ἡ δραματικὴ ὑπόθεσις τῆς Σουσάνας εἶναι μία ἀπόδειξις τούτου.

Ἐὰν τοῦ καταδίκου ὁδηγουμένου πρὸς τὸν θάνατον, εἷς καὶ μόνον Ἰουδαῖος ἐτόλμα νὰ ἀναφωνήσῃ ὅτι ἀδίκως ἄγεται, ἦτο ὑποχρεωτικὴ ἡ ἀναθεώρησις τῆς δίκης.

Αἱ θανατικαὶ ἀποφάσεις ἐξετελοῦντο συνήθως τὴν ἐπομένην τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν. Οἱ δικασταὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ παραμείνωσι νήστεις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τὴν μεταξὺ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐκτελέσεως, νὰ ἀγρυπνήσωσι τὴν νύκτα καὶ τρόπον τινὰ νὰ ὑποβάλωσι διὰ τῆς νηστείας καὶ τῆς ἀγρυπνίας τὸν νοῦν καὶ τὴν συνείδησιν αὐτῶν ὑπὸ τὸ διαρκὲς ἐρώτημα, ἐὰν ὀρθῶς καὶ δικαίως ἔδωσαν τὴν ψῆφον αὐτῶν καὶ παρέδωσαν τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸν θάνατον.

Ἀλλ' εἰς τὴν δίκην τοῦ Ἰησοῦ μέγα μέρος τῶν αὐστηρῶν τύπων ἢ παρεβιάσθη ἢ οὐδόλως ἐτηρήθη. Ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐξεβιάσθη ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου δικαστοῦ ὅστις εἶχε συμφέρον ὑφαρπάζων μίαν ἀπόφασιν, νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἄμεσόν αὐτῆς ἐκτέλεσιν, ὅπως καὶ ἡ σύλληψις καὶ ἡ κατηγορία δὲν ἀπετέλουν ἢ ἐγκληματικὴν συνωμοσίαν τῶν ἀρχόντων, οἵτινες εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ δὲν διέβλεπον ἢ τὸν ἐχθρὸν καὶ ὑπονομευτὴν τῶν ἰδίων των συμφερόντων.

4. Ὁ Θρησκευτικὸς ἐπαναστάτης τῆς Ἰουδαίας

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἰησοῦ ὑπῆρξε στασιαστική. Διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ λόγου, διὰ τῆς ὑποβολῆς τῆς πειθοῦς, διὰ τῆς διανοίξεως τῶν ζοφερῶν ὁριζόντων τῶν λαϊκῶν ψυχῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ δίκαιον, διὰ τῆς συγγνώμης καὶ τῆς ἀγάπης, ὁ διδάσκαλος τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν κωμοπόλεων ἤρχετο νὰ διασείσῃ τὰ θεμέλια μιᾶς θεοκρατικῆς πολιτείας καὶ νὰ ἀποκλείσῃ τὰ συμφέροντα τῆς μερίδος τῶν ἰσχυρῶν, οἵτινες ὑψοῦντο ἀμοιβαίως ἐπὶ τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ τοῦ ὄχλου.

Ἰσχυροὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἦσαν οἱ Ἀρχιερεῖς. Αὐτοὶ ἐκράτουν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἄρχοντες, αὐτῶν τὰ συμφέροντα καὶ τὴν ὑπόστασιν ἔπληττεν ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ, αὐτοὶ εἶχον συμφέρον νὰ τὸν ἐξευτελίσουν καὶ νὰ τὸν ἐξοντώσουν, αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐκμεταλλευταὶ τοῦ φανατισμοῦ τοῦ ὄχλου, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἔλειψαν ἀπὸ οὐδὲν κράτος, οὐδένα πολιτισμὸν καὶ οὐδεμίαν ἐποχὴν καὶ ὁ Ἰουδαϊκὸς λαός, ὅπως ὅλοι οἱ λαοὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων, τυφλὸς καὶ μωρὸς εἰς τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ συμφέρον, ἐνῷ συνέρρεε πολυπληθὴς καὶ ἤκουε καὶ ἐφωτίζετο καὶ ἀπεδέχετο τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐξαφθεὶς καταλλήλως διὰ τῶν ὀργάνων καὶ τῶν μισθάρνων τῶν ἀρχόντων εἰς τὸν θρησκευτικὸν φανατισμόν του, ἐζήτει τὸν θάνατον τοῦ στασιαστοῦ.

Ὁ αὐτὸς λαὸς ὁ ὁποῖος ἔστρωσε μετὰ βαΐων καὶ κλάδων τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, ὁ αὐτὸς λαὸς μετ' ὀλίγας μόνον ἡμέρας ἐζήτει τὸ αἷμά του καὶ παρηκολούθει τὸ μαρτύριον τοῦ θανάτου του ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.

5. Ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου

Εἰς τὸ συγχρονιστικὸν πολίτευμα τῶν Ἰουδαίων, τὸ μὴ θιχθὲν ὑπὸ τῶν κατακτητῶν, χαρακτηριστικὸν εἶναι καὶ τοῦτο.

Καίτοι θεοκρατικόν, καίτοι τυπολατρικόν, παρεῖχε πλήρη ἐλευθερίαν τοῦ λόγου. Γεγονὸς τὸ ὁποῖον δὲν παρατηρεῖται οὔτε εἰς ἄλλους συγχρόνους ἢ προηγηθέντας πολιτισμοὺς καὶ γεγονὸς χάριν τοῦ ὁποίου ἡ ἀνθρωπότης ἐπάλαισε καὶ παλαίει ἀκόμη ἄγριον καὶ αἱματηρὸν ἀγῶνα.

Εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ πᾶς Ἰουδαῖος ἠδύνατο νὰ συζητήσῃ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ ἀναπτύξῃ τὰς ἰδέας καὶ τὰς πεποιθήσεις αὐτοῦ ἀναφανδὸν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, αὐτὴ δ' αὕτη ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου ἦτο τὸ μεγαλύτερον ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὡκοδομήθη ἡ θεία διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ, ὅ,τι δὲ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ του ἀνεπτύχθη πρῶτον κατὰ τοῦ θρησκευτικοῦ μονοθεϊσμοῦ τῶν Ἰουδαίων, ἦτο τὸ Τρισυπόστατον.

Ὁ ΙΗΣΟΥΣ, ἐν τῷ μέσῳ μαθητῶν του, διδάσκων.

Ὥρισε τὸν Θεὸν πνεῦμα καὶ τὴν λατρείαν αὐτοῦ δυναμένην νὰ γίνῃ παντοῦ, ὡς τοῦ πνεύματος πανταχοῦ παρόντος καὶ οὐχὶ ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι ἐπρέσβευον ὅτι ὁ Θεὸς κατῴκει μόνον εἰς τὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ ναὸν τοῦ Σολομῶντος, ὅπου καὶ μόνον ἔπρεπε νὰ γίνεται ἡ λατρεία καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπεστέλλοντο αἱ ἀναγνώσεις καὶ ἑρμηνεῖαι εἰς τὰς κατὰ τόπους Συναγωγάς.

6. Ἡ Θρησκεία τοῦ μίσους

Ἤρξατο τῆς διδασκαλίας του ὁ Ἰησοῦς οὐχὶ ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, οὐδὲ τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Ἰουδαίας. Ἤρξατο διδάσκων εἰς τὰς κώμας, εἰς τὰς πολίχνας καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἀνεζήτησε τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ μεταξὺ τῶν κατωτέρων στρωμμάτων τοῦ λαοῦ, διότι τὸν λαὸν ἤθελε νὰ φωτίσῃ, τὸν λαὸν ἤθελε νὰ σώσῃ.

Περιεφέρετο ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον καὶ ἀπὸ τῶν μικροπόλεων εἰς τοὺς ἀγροὺς διδάσκων πανταχοῦ· εἰς τὰς Συναγωγάς, εἰς τὰς οἰκίας καὶ ὅπου συναντᾶτο μετ' ἀνθρώπων.

Ἡ βάσις τῆς διδασκαλίας Του ἦτο ἐντελῶς ἀντίθετος πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς ἐποχῆς. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς μαχαίρας, τοῦ πυρὸς καὶ τῆς βίας, τοῦ ἰσχυροῦ, τοῦ ἀδιαλλάκτου καὶ κληρονομικοῦ μίσους τῶν λαῶν κατ' ἀλ-

λήλων, ὁ Χριστὸς ἐδίδασκεν : «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», ἐδίδασκεν: «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν».

Ἡ διδασκαλία Του ἦτο ἀντίθετος πρὸς τὰς ψυχικὰς ροπὰς τοῦ ἀνθρώπου, ἦτο ἐναντία πρὸς τὸ ἔνστικτον καὶ πρὸς τὰς ἀδήλους ἢ δεδηλωμένας κλίσεις τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν. Ἦτο καταδικαστικὴ τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν πόθων, τῶν ὀρέξεων, τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν.

Ὁ ἐπαναστάτης Θεὸς ὕψωνε τὴν Θρησκείαν τῆς συγγνώμης.

7. Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος

Ἡ συγγνώμη ἦτο ἄγνωστος ἀρετὴ εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Ἰουδαίων, τοὐναντίον ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἐπέβαλε τὴν θρησκείαν τῆς ἐκδικήσεως. «Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος καὶ χεῖρα ἀντὶ χειρός, πόδα ἀντὶ ποδός, κατάκαυμα ἀντὶ κατακαύματος, τραῦμα ἀντὶ τραύματος, μώλωπα ἀντὶ μώλωπος».

Ἡ ἐκδίκησις, ἡ ἔμφυτος αὕτη ὁρμὴ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἦτο ἱερὸς νόμος παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις. Ὁ ὑφιστάμενος οἱονδήποτε ἀδίκημα παρὰ τρίτου, εἶχεν ὑπὸ τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν ἀδικήσαντα τὴν αὐτὴν ἐκείνην ζημίαν, ἣν εἶχεν ὑποστῆ παρ' αὐτοῦ.

Ἔχανε τὸν ὀφθαλμόν του, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐξορύξῃ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκείνου ὅστις ἐξώρυξε τὸν ἰδικόν του, ἐὰν δὲ ἐφονεύετο, οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ φονεύσωσι τὸν φονέα κατὰ τὴν περὶ ἐκδικητῶν τοῦ αἵματος σχετικὴν νομοθεσίαν.

Ἡ συγγνώμη, ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ μετριότης, ἡ φιλανθρωπία, ἡ φιλοξενία, ἡ ἐγκαρτέρησις, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ αὐταπάρνησις, χάριν γενικωτέρων ἰδεῶν, ἦσαν ἀρεταὶ ἀνύπαρκτοι εἰς τὴν θρησκείαν τῶν συγχρόνων Ἰουδαίων καὶ ὄχι μόνον τοῦτο ἀλλὰ οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν κατεδικάζοντο ὑπὸ τῶν θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν νόμων.

Ὁ ἐπαναστάτης Θεός, ὁ ὁρμηθεὶς ἐκ Γαλιλλαίας, ὑψώθη γίγας ὑπὲρ τῶν ἀρετῶν τούτων. Ἡ μελωδικὴ λαλιά του καὶ αἱ ὑπέροχοι παραβολαί του, ἐξέπληττον κατ' ἀρχὰς καὶ ἐβύθιζον ἔπειτα τοὺς ἀκούοντας εἰς σκέψεις.

Τὸ αἰωνόβιον οἰκοδόμημα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας ἐπλήττετο εἰς τὰ θεμέλια αὐτοῦ. Ἐπλήττοντο αἱ πεποιθήσεις τοῦ λαοῦ καὶ τὰ ψυχικὰ βάθρα τῆς πίστεως ἐσαλεύοντο.

8. Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ ἀντίδρασις εἰς αὐτὴν

Εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν καρδίαν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ἔφθανον μέχρι τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Ἀρχόντων ἀόριστοι κατ' ἀρχὰς ἀπηχήσεις, θετικώτεραι μετέπειτα ἐπὶ τῆς προπαγάνδας ἐπικινδύνου ἐπαναστάτου, ὅστις ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον καὶ ἀπὸ κώμης εἰς κώμην καὶ ἀπὸ ἀγροῦ εἰς ἀγρὸν ἐνσταλάζει εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἰουδαίων τὴν περιφρόνησιν κατὰ τῶν καθεστώτων καὶ ἐπιδιώκει, τί ἄλλο βεβαίως, ἢ τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἀρχῶν διὰ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ λαοῦ.

Τί ἦτο ἄρα φυσικὸν καὶ ἀναπόδραστον νὰ συμβῇ ὑπὸ ἐκείνων οἵτινες ᾐσθάνοντο καὶ διέβλεπον κινδυνεύουσαν τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν αὐτῶν ἰσχύν ; Ὅ,τι συνέβαινε καὶ συμβαίνει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ὅταν μεγάλοι ἀλτρουϊσταὶ ἀνίστανται κατὰ τῶν τυραννικῶν καθεστώτων ὅπως ἀπολυτρώσουν τὰς κοινωνίας ἢ τοὺς λαοὺς ἐπαχθοῦς ἀσυνειδήτου καὶ φαύλου πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ καθεστῶτος. Οἱ κρατοῦντες συσπειροῦνται κατ' αὐτῶν καὶ ἡ μάχαιρα τοῦ δημίου ἢ ἡ ἀγχόνη θέτει συνήθως τέρμα εἰς τοὺς ὀνειροπόλους σκοπούς των.

Τὰ παραδείγματα εἶναι ἄπειρα, ἀφ' ἧς οἱ ἄνθρωποι ὠργανώθησαν εἰς πολιτείας καὶ κοινωνίας μέχρι τῆς σήμερον καὶ θὰ ὑπάρξωσι μέχρι συντελείας τοῦ

αἰῶνος, ἐφ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὁ πλανήτης τὸν ὁποῖον κατοικοῦμεν δὲν καταρρεύσῃ εἰς συντρίμματα καὶ ἐρείπια.

Τὸ πρῶτον ρεῦμα τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ ἐξεπορεύθη ἀπὸ τὰς Συναγωγάς, ἀπὸ τὰς ἑστίας τῆς τυφλότητος καὶ τοῦ σκότους τῶν λαῶν.

Οἱ ἱερεῖς, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ ὅλος ὁ ἑσμὸς τῶν κρατούντων καὶ αἱ τάξεις τῶν ἰθυνόντων, οἱ πλουτοκράται καὶ οἱ κεφαλαιοκράται, ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνησπίσθησαν.

Ἡ δύναμις τῶν κακῶν ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι συνασπίζονται εὐκόλως. Αἰσθάνονται ἀμοιβαίως τὸν κίνδυνον καὶ τὸ πανοῦργον καὶ δόλιον πνεῦμα των συναντᾶται εὐκόλως.

Ὅλος οὗτος ὁ ἑσμὸς ἠσθάνθη μετ' ὀλίγον ὅτι τὸ ἔδαφος ἤρχισε νὰ σαλεύεται ὑπὸ τοὺς πόδας του καὶ ἐζήτησε νὰ ἐξασφαλισθῇ. Πῶς ἄλλως ὅμως ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο ἢ διὰ τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τοῦ φόνου τοῦ ἐπαναστάτου ;

Διαμαρτυρίαι ἐκ τῶν Συναγωγῶν ἐξεπέμποντο πρὸς τὸν Λαόν, κήρυκες δὲ πανοῦργοι ἤρχισαν μετ' ὀλίγον νὰ παρακολουθοῦν τὸν ἐπικίνδυνον ἐπαναστάτην, νὰ προκαλοῦν σκάνδαλα, νὰ τοῦ ὑποβάλουν ἐρωτήσεις διφορουμένας καὶ σοφιστικὰς καὶ νὰ προκαλοῦν ἀντεγκλήσεις καὶ λογομαχίας, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ καταρρίψωσι τὸ γόητρον αὐτοῦ παρὰ τῷ Λαῷ.

Ἀλλ' ἡ ἀκαταμάχητος δύναμις τοῦ λόγου τοῦ ἠρέμου, τοῦ γαληνίου ἐπαναστάτου, τοὺς ἐξηυτέλιζεν εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ λαοῦ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἐπήρχετο ἀντίθετον τοῦ προσδοκωμένου.

Τοιουτοτρόπως καθίστατο ὁσημέραι δυσχερὴς ἡ σύλληψις τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς ἐπαρχίας.

Πᾶσα τοιαύτη ἀπόπειρα θὰ ἐξήγειρε τὸν λαόν, μεταξὺ τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις τοῦ λόγου καὶ ἡ διάδοσις τῶν καταπληκτικῶν θαυμάτων εἶχον ἐξεγείρει τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν ὑπέροχον Διδάσκαλον, ὁ ὁποῖος κατώρθου νὰ πράττῃ ὑπερφυσικὰ καὶ νὰ διδάσκῃ αἰσθήματα ἀγάπης, εἰρήνης, ἐργασίας καὶ συγγνώμης.

Ὅ,τι ὅμως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ εἰς τὰς ἐπαρχίας κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ ἐντὸς τῶν Ἱεροσολύμων, ὅπου ὁ Ἰησοῦς διηυθύνθη ἀδιαφορῶν διὰ τὴν ἰσχὺν τῶν ἀντιπάλων του. Ἀντὶ νὰ τοὺς ἀποφύγῃ τοὺς προσκάλεσε. Μετέβη εἰς τὴν ἑστίαν τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ κύρους τῶν ἐκμεταλλευτῶν τοῦ λαοῦ διὰ νὰ διδάξῃ καὶ φωτίσῃ, ἐκεῖ ὅπου τὸ σκότος ἦτο πυκνότερον καὶ ζοφερώτερον καὶ οἱ κίνδυνοι μέγιστοι καὶ ἄμεσοι. (Συνεχίζεται)

Μνημόσυνον

Ἕνα ἀπὸ τὰ στυγερώτερα ἐγκλήματα τῶν κομμουνιστῶν εἶναι ἡ μαρτυρικὴ δολοφονία τῶν 42 ἀόπλων ἀστυνομικῶν, στὸ Σουληνάρι τῶν Καλαβρύτων κατὰ τὴν 16ην Ἀπριλίου 1944, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ τοῦ λαοῦ, ἀκολουθῶντας τὰ Πάθη τοῦ Ἰησοῦ ἀνέβησαν τὸν Γολγοθᾶν καὶ ἐσφαγιάσθησαν ἐνατενίζοντας πρὸς τὸν ἐσταυρωμένον καὶ πιστεύοντας ὅτι τὸ αἷμα τους θὰ μεταβληθῇ σὲ πύρινη φλόγα, ποὺ θὰ κατακαίῃ εἰς αἰῶνας αἰώνων τοὺς ἀπαρνητὰς τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ προδότας τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1955)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

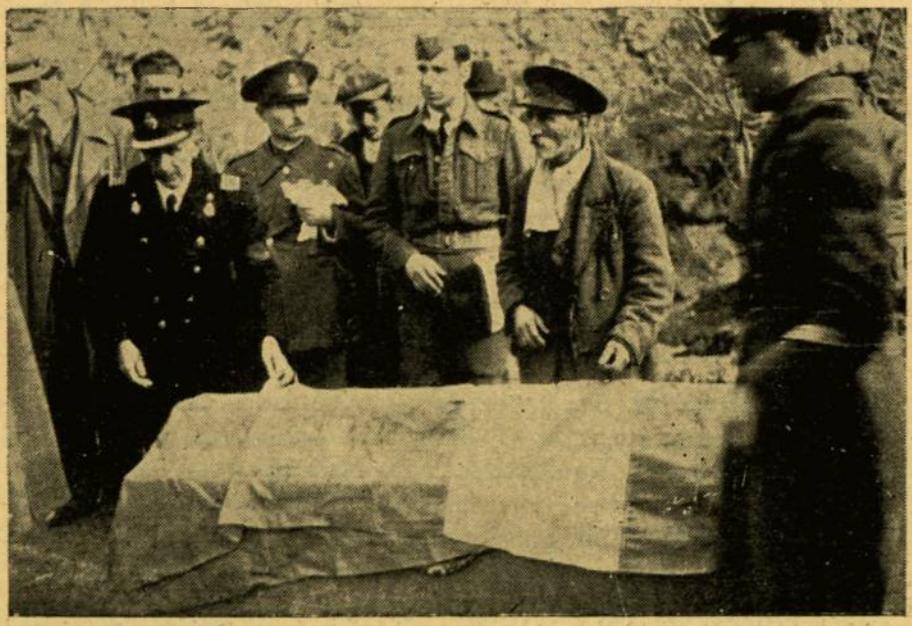
(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΣΤ.' ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΑΙ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

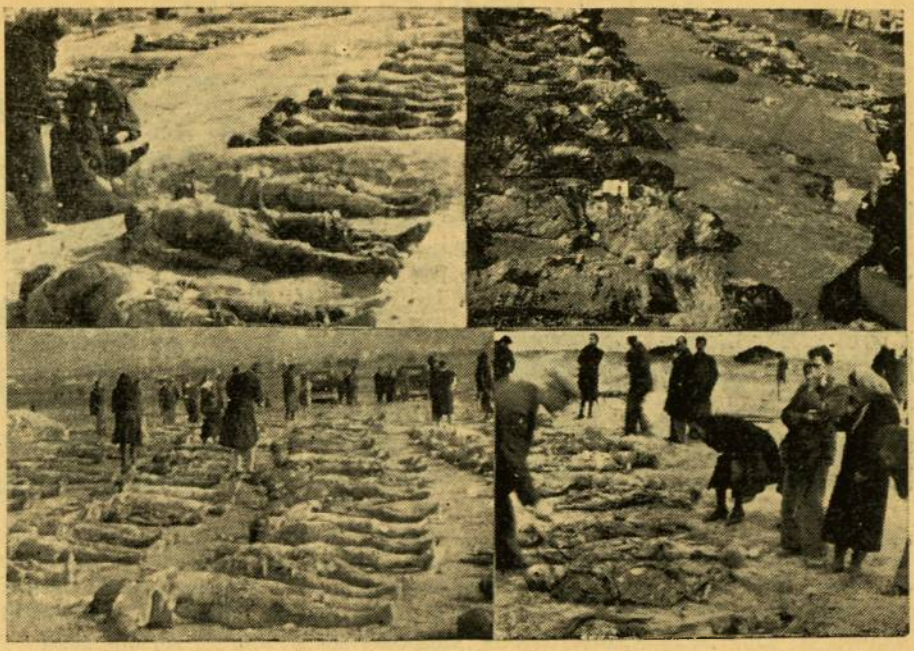
Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου Κάϊν;
Νὰ διώξῃς ἀπ' τὸν κόσμο θέλησες
Τὴν καλωσύνη;
Τοῦ Θεαγάπητου τοῦ ὡραίου,
Τὴν ὄψη ν' ἀποσβύσῃς θέλησες;

† ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

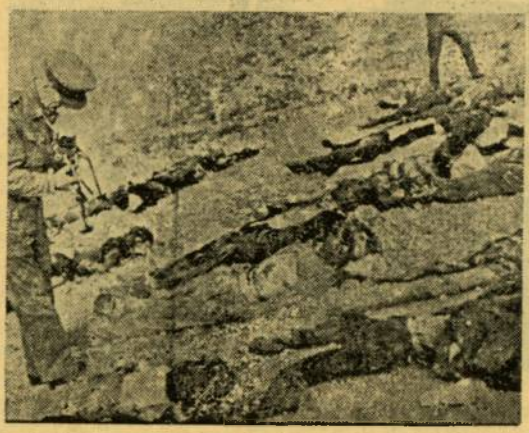
Συνεχίζουμε τὴ δημοσίευση τῶν φωτογραφιῶν, ποὺ ἐλήφθησαν ἀπὸ τὸ φωτογραφικὸ συνεργεῖο τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν μετὰ τὸν κόκκινο Δεκέμβρη τοῦ 1944. Φαίνονται ἀπίστευτα ὅσα μᾶς παρουσιάζουν οἱ φωτογραφίες αὐτές· καὶ ὅμως τὰ ζήσαμε, τὰ εἴδαμε μὲ τὰ μάτια μας, μαζέψαμε μὲ τὰ χέρια μας τὰ κομματιασμένα κορμιὰ τόσων ἀθώων παιδιῶν, γυναικῶν, ἀνδρῶν, ποὺ ἡ σαδιστικὴ μανία τῶν κομμουνιστῶν, ἔρριξε στὰ ξεροπήγαδα καὶ σὲ μεγάλους λάκους ποὺ τοὺς ἔσκαβαν τὰ ἴδια τὰ θύματα μὲ τὰ χέρια τους.

Ὁ Ταγματάρχης τῆς χωροφυλακῆς Κασσόλας κατακρεουργήθηκε. Νὰ τὸ λείψανό του.— Τὸ ἀνεγνώρισε ὁ ἀδελφός του Ἀστυνομικὸς Δ)ντὴς Κασσόλας, τὸ σκέπασε μὲ τὴν κυανόλευκη καὶ τὸ ἐνταφίασε στὸν οἰκογενειακὸ τάφο, μὲ τὶς τιμὲς ποὺ ἀνήκουν σὲ ἕνα μάρτυρα τῆς Πατρίδος.

Αὐτὲς εἶναι μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀτέλειωτες σειρὲς τῶν πτωμάτων, ποὺ βρέθηκαν σὲ ὁμαδικοὺς τάφους στὸ Περιστέρι, στὴν Κυψέλη, στὸ σκοπευτήριο τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, παντοῦ, παντοῦ! Εἶναι ἐθνικόφρονες πολῖται, θύματα τῶν κομμουνιστῶν. Ἄλλοι ἐσφάγησαν κατὰ τὸν ἀγριώτερο τρόπο. Ἄλλοι ἐβασανίσθησαν, ἄλλοι ἐτυφεκίσθησαν. Τὰ πτώματα ἐξετάφησαν καὶ ἐξετέθησαν πρὸς ἀναγνώρισιν. Οἱ δικοί τους ψάχνουν νὰ τοὺς βροῦν ἀπὸ κάποιο γνώρισμα, ἀπὸ κάτι τὸ ἰδιαίτερο ποὺ αὐτοὶ ἔχουν ὑπ' ὄψει τους γιὰ τοὺς ἀγαπημένους των νεκρούς.

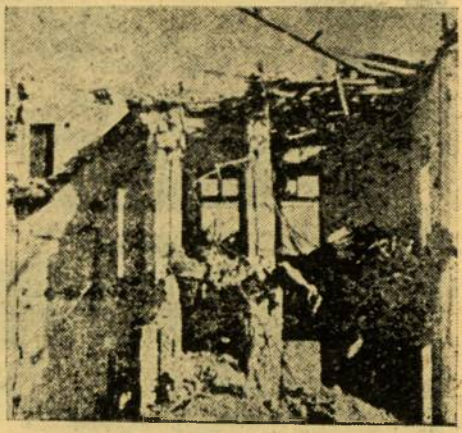

Νὰ καὶ ἕνας ξένος ἀνταποκριτὴς ἐφημερίδος ποὺ παίρνει φωτογραφίες τῶν πτωμάτων.

Εἶπαν ὅτι ἔκαμαν ταξικὸν ἀγῶνα! Καὶ αὐτὸ τὸ ἄμοιρο 14χρονο κοριτσάκι ποὺ ἔσφαξαν οἱ Ἐλασῖται ἦταν μέσα στὸν τσξικὸν ἀγῶνα; Ὄχι! τὸ θῦμα αὐτὸ ἐσφάγη γιὰ ἐκδίκηση τοῦ πατέρα του, ποὺ ἔμενε πιστὸς στὴν Πατρίδα καὶ στὴν Θρησκεία.

Μανία κατάστροφῆς εἶχε πιάσει τοὺς Δεκεμβριανοὺς κομμουνιστάς. Μέγαρα, λαϊκὲς κατοικίες, Μουσεῖα, Δημόσια Γραφεῖα, τὰ πάντα ἀνετινάσσοντο τὸ Δεκέμβρη. Ἀναρωτιέται κανεὶς τί ζητοῦσαν μ' αὐτό; Μήπως ἐὰν ἐκεῖνοι ἔπαιρναν τὴν Ἀρχὴ στὰ χέρια τους δὲν θὰ ἐχρειάζονταν τὰ σπίτια καὶ τὰ κτίρια; Μόνο λοιπὸν ἡ ἐγκληματικὴ μανία τῆς καταστροφῆς δικαιολογεῖ τὰ ἀνοσιουργήματα αὐτά.

Αὐτὸ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Στρατηγοῦ Κ. Μαζαράκη. Τὸ ἀνετίναξαν ἀπὸ μῖσος, γιατὶ ὁ γέρω-Στρατηγὸς εἶχε κάνει τὸ ἔγκλημα τότε νὰ φιλοξενήσῃ κατὰ καιροὺς τὸ Στρατάρχη Οὐέϊβελ, τὸν Στρατηγὸ Οὐΐλσων, τὸν Ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας κ. Ἤντεν καὶ τὸν Ναύαρχο κ. Κάνιγκαμ.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΣ

Ὑπὸ κ. **Κ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**
καθηγητοῦ τῆς Νευρολογίας καὶ Ψυχιατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἑορτάσαμεν πάλιν ἐφέτος τὴν ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος, ὅτι οἱ πρόγονοι ἡμῶν τὴν 25 Μαρτίου 1821, ἤρχισαν τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος μας. **Ἐλευθερία καὶ Πατρίς,** δύο ἰδιαίτεραι ἔννοιαι, ἀλλὰ πάντοτε συνδεδυασμέναι, ὑπῆρξαν διὰ τοὺς Ἕλληνας τοῦ 1821 κίνητρα ἅμα καὶ ἰδανικοὶ σκοποί, τοὺς ὁποίους τελικῶς ἐπραγματοποίησαν διὰ πολλῶν θυσιῶν αἵματος.

Προτίθεμαι ν' ἀναλύσω ἐν τῇ βραχείᾳ ταύτῃ μελέτῃ μου τὰς ἐννοίας **Ἐλευθερία καὶ Πατρὶς** διὰ νὰ καταδείξω, ὅτι αὗται εἶναι συνυφασμέναι μὲ τὴν Ψυχικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀποτελοῦν πνευματικὰς ἀξίας, ὅτι ἑπομένως ἀνήκουν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς πνευματικῆς πραγματικότητος καὶ δέον νὰ τοποθετηθοῦν εἰς τὴν κλίμακα τῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς.

Ἐν πρώτοις τὶ εἶναι ἐλευθερία ; ὑπὸ ποίαν ἔννοιαν ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς ἐλευθερίας καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν ἐπιζητεῖ τὴν ἐλευθερίαν;

Ἡ ἐλευθερία νοεῖται πρῶτον ὡς ἐξωτερικὴ ἐλευθερία, τουτέστιν ὡς ἀνεξαρτησία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ ἐξωτερικῶν περιορισμῶν ἐκπορευομένων ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ἐπιβαλλομένων δι' ἐπιταγῶν, ἀπαγορεύσεων, ἀπειλῶν, καταναγκασμοῦ, βίας. Ὁ ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ τὴν ἀνεξαρτησίαν, ἵνα δύναται νὰ διαθέτῃ ἑαυτὸν κατὰ τὴν ἰδίαν βούλησιν. Τὸ ἐγὼ τοῦ ἀνθρώπου ἐξ ἐμφύτου τάσεως θέλει νὰ εἶναι ἀνεξάρτητον καὶ ἐλεύθερον. Διὰ τοῦτο πολλοὶ ὁμιλοῦν περὶ ἐνστίκτου ἐλευθερίας.

Εἶτα νοεῖται ὡς ἐσωτερικὴ ἐλευθερία, τουτέστιν ὡς ἀνεξαρτησία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ ἰδίου του ἑαυτοῦ. Αὕτη, εἶναι κατ' οὐσίαν ἀνεξαρτησία ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λογικὴν καὶ ἠθικήν, εἶναι ἀνεξαρτησία ἀπὸ ὅ,τι πρωτόγονον καὶ ζῳώδες φέρει ὁ ἄνθρωπος ἐν ἑαυτῷ. Ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλει νὰ εἶναι δοῦλος καὶ ὑποχείριος αὐτῶν, διότι τὸν καθιστοῦν δέσμιον καὶ ἀνελεύθερον.

Ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην μιᾶς ἐλευθερίας πρὸς τὰ ἔξω (πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν κοινωνικὸν περιβάλλον) καὶ ἑτέρας πρὸς τὰ ἔσω (πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του) καὶ οὕτω θέλει νὰ εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν του. Ἔχει δ' ἔμφυτον τὴν τάσιν διὰ τὰ δύο εἴδη τῶν ἐλευθεριῶν. Ὅσῳ περισσότερον ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς ἐλεύθερος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τόσῳ περισσότερον ρυθμίζει αὐτεξουσίως τὰ συναισθήματά του, τὰς ἐπιθυμίας του, τὰς σκέψεις του, τὰς πράξεις του. Ἡ ἐλευθερία εἶναι ὁ ἀήρ, τὸν ὁποῖον ἀναπνέει διὰ νὰ ζῇ. Ὁ ἄνθρωπος ζῶν ἐν ἐλευθερίᾳ ἀναπτύσσει τὴν προσωπικότητά του, τὰς ἀρετάς του, ἀναπτύσσει δημιουργικότητα, ἀνθρωπισμόν, ἀγάπην.

Τὴν ἐλευθερίαν ἐν γένει, ἰδίως τὴν ἐσωτερικήν, διδάσκουν πλὴν τῶν ἄλλων καὶ ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ θρησκεία. Τὰ δύο εἴδη τῆς ἐλευθερίας εἶναι ἀλληλένδετα, ἰδίως ἐξαρτᾶται ἐν πολλοῖς ἡ ἐσωτερικὴ ἐλευθερία ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς.

Ὅμως, σχετικῶς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν ἐλευθερίαν τονίζομεν, ὅτι αὕτη δὲν πρέπει νὰ νοηθῇ ὡς ἄνευ περιορισμοῦ ἀχαλίνωτος ἐλευθέρα ἐνέργεια, ἥτις μοιραίως ἐπιφέρει τὴν ἀποχαλίνωσιν τοῦ πρωτογόνου καὶ ζῳώδους μέρους τῆς ὑποστάσεώς μας, τοῦ ἀνηθίκου καὶ κτηνώδους. Ἡ τοιαύτη ἀχαλίνωτος ἐλευθερία ἀντίκειται πρὸς τὴν κοινωνικὴν συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἐσωτερικὴν ἐλευθερίαν, ἡ ὁποία ὡς ἐλέχθη εἶναι ἐλευθέρωσις ἀπὸ τῶν πρωτογόνων παθῶν. Ἑπομένως περιορισμοὶ καὶ δεσμεύσεις διὰ νόμων καὶ ἀπαγορεύσεων εἶναι ἀναγκαῖοι, ἵνα κρατοῦν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ ὅρια ἐκεῖνα τῆς ἐλευθερίας, τὰ ὁποῖα χωρὶς νὰ παραβλάπτουν αὐτὸν εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀνάπτυξιν τῆς προσωπικότητος, κατοχυρώνουν τὸ κοινωνικὸν σύνολον ἀπὸ τῶν ὑπερβασιῶν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου.

Ὁ ἄνθρωπος δέχεται εὐχαρίστως καὶ ἐξ ἐμφύτου διαθέσεως ὡρισμένον ὠφέλιμον δι' αὐτὸν καὶ τὴν κοινωνίαν βαθμὸν περιορισμοῦ τῆς ἐλευθερίας του.

Ἐξ ἑτέρου, ἐὰν ὁ περιορισμὸς οὗτος ὁποθενδήποτε προερχόμενος εἶναι λίαν ἔντονος καὶ φθάσῃ μέχρι καταπιέσεως, δὲν εἶναι ἀνεκτὸς καὶ δημιουργεῖ δυσφορίαν τοῦ ἀτόμου, ἐχθρότητα πρὸς τὴν καταπιέζουσαν αἰτίαν, μίσος, ἀντίστασιν, ἐξέγερσιν. Ὁ ἄνθρωπος καταπιεζόμενος καὶ στερούμενος τῆς ἐλευθερίας του γίγνεται ὑποκριτής, ἀνειλικρινής, ἀνέντιμος, δουλοπρεπής, κακὸς, ἐπιθετικός. Οὔτε συμπαθεῖ οὔτε ἀγαπᾷ,ἀλλὰ μισεῖ. Ἀπὸ δὲ τὸν ἀνθρωπισμόν του, τὸν ὁποῖον ἔχει ὡς ἐλεύθερος ἄνθρωπος χάνει τὸ πλεῖστον. «Ἥμισυ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύππα Ζεὺς ἀνέρος ἐφτ' ἂν μιν καταδούλιον ἦμαρ ἕλησιν» λέγει ὁ Ὅμηρος.

Ὅταν οἱ ἐξωτερικοὶ ὅροι ζωῆς εἶναι λίαν περιοριστικοὶ τῆς ἐλευθερίας ἡ ὑπάρχῃ διαβίωσις ἐν δουλείᾳ, ἡ τάσις πρὸς τὴν ἐλευθερίαν δὲν ἐξαφανίζεται, ἀλλὰ παραμένει κατεπνιγμένη καὶ ὑπνώττουσα, ἑτοίμη νὰ ἀναφανῇ καὶ νὰ ἀναζήσῃ. Ἡ θέλησις πρὸς τὴν ἐλευθερίαν δι' οὐδενὸς τρόπου καὶ οὐδεμιᾶς προσπαθείας ἐκμηδενίζεται. Τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶναι βασικὴ καὶ οὐσιώδης ψυχικὴ λειτουργία οὐδέποτε ἐξαλειφομένη. Ἡ ψυχολογία τοῦ ἀτόμου καὶ ἡ ψυχολογία τῶν λαῶν, διὰ τῆς ἱστορίας αὐτῶν ἀποδεικνύουν τοῦτο ἐμφανέστατα. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐπὶ 400 ἔτη δουλείας δὲν ἔχασε τὴν θέλησιν πρὸς ἐλευθερίαν, ἥτις οὐδέποτε ἐσβέσθη, ἀλλὰ πάντοτε ἐνοσταλγεῖτο. Παρόμοιον συμβαίνει εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν μὲ τοὺς ὑπὸ ζυγὸν ζῶντας λαούς.

Ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἐκπηγάζουν καὶ δι' αὐτῆς κατοχυροῦνται πλεῖστα ἀγαθὰ διὰ τὸ ἄτομον καὶ τὴν κοινωνίαν, ἐν τῶν ὁποίων εἶναι π.χ. ἡ διαμόρφωσις τοῦ ἀνθρώπου εἰς δημιουργικὸν κοινωνικὸν μέλος καὶ καλὸν πολίτην. Εἶναι δὲ παράδοξον, ὅτι οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι εὐχαρίστως δέχονται καὶ ὑποτάσσονται εἰς τὰς ἐπιταγὰς τῆς πολιτείας—ἐφ' ὅσον βεβαίως πρόκειται περὶ ὑγιῶν ἐπιταγῶν—, παρὰ οἱ καταπιεζόμενοι καὶ οἱ ἐν δουλείᾳ ζῶντες. Ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος γίγνεται νομοταγής, ἀκολουθεῖ τὰς ἐπιταγὰς τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς καὶ τῆς λογικῆς καὶ πρὸ παντὸς ἐκτελεῖ ταύτας ἐκ συναισθήσεως τοῦ καθήκοντος καὶ ἐξ ἐλευθέρας ἐπιγνώσεως τῶν ὑποχρεώσεών του πρὸς τὸ σύνολον. Ἀπὸ ἐλευθέρους ἀνθρώπους δημιουργεῖται καὶ ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία, ἡ ὁποία δὲν χρησιμοποιεῖται κακῶς, ὅταν ἀπευθύνηται εἰς διαπαιδαγωγημένους ἐλευθέρους ἀνθρώπους, ἀξίους τῆς ἐλευθερίας ταύτης. Οὕτω ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς πραγματικῶς ὑγιοῦς κοινωνίας, δημιουργὸς προόδου καὶ πολιτισμοῦ καὶ πνευματικῶν ἀξιῶν.

Ἡ ὑγιὴς κοινωνία πρέπει νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ ἐλευθέρους αὐτοδιατιθεμένους καὶ αὐτεξουσίους ἀνθρώπους.

Κυρίως εἰπεῖν, ἡ ἐλευθερία εἶναι ἐλευθερία τῆς ψυχῆς καὶ πνεύματος, οὐχὶ τοῦ σώματος. Τὸ σῶμα εἶναί τι ἀνελεύθερον—Ἐπίσης ἡ ψυχὴ εἰς τὰς κατωτέρας της βαθμίδας (τὰ ἔνστικτα) εἶναι ἀνελευθέρα. Εἰς τὴν πνευματικὴν ὅμως ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου εὑρίσκομεν τὴν ἐλευθερίαν, ἡ ὁποία δημιουργεῖ ἰδεώδη καὶ τὰ πραγματοποιεῖ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ἡ ἐλευθερία ἐκπηγάζει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν δημιουργίας ἀξιῶν. Ἑπομένως εἶναι αὕτη πνευματικὴ ἀξία καὶ αἰωνία ἀλήθεια τῆς ζωῆς. Αὕτη ὡς τιτάνειος δύναμις ὡδήγησε τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν τὴν 25 Μαρτίου 1821 εἰς τὴν συγκλονιστικὴν ἐκείνην ἀποτίναξιν τῆς δουλείας του καὶ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Ρήγαν Φερραῖον τοὺς στίχους μὲ τὸ βαθὺ νόημα «καλλίτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή». Ταῦτα περὶ ἐλευθερίας.

Τὸ ἕτερον θέμα τῆς μελέτης μου, ἡ πατρίς, εἶναι ζήτημα τὸ ὁποῖον ἔχει πολλαπλῶς συζητηθῆ εἰς τὴν ἐποχήν μας καὶ διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ὁποίου ἔχουν διατυπωθῆ ἀμφιβολίαι. Λέγεται σχετικῶς ὅτι ἡ πατρὶς εἶναι κάτι, τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ καταργήσωμεν καὶ ὅτι εἶναι προκατάληψις ἡ διατήρησις τῆς πατρίδος. Ἐξ ἀντιθέτου δὲ γίγνεται λόγος περὶ κοσμοπολιτισμοῦ, διεθνισμοῦ καὶ

περὶ τοῦ ἄνευ πατρίδος κοσμοπολίτου. Πάντως ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ 19ου αἰῶνος μέχρι σήμερον, ἕνας συρμὸς διεθνισμοῦ, ὁ ὁποῖος διατυπώνει τὴν κατάργησιν τῆς πατρίδος ὡς στερουμένης ἰδιαιτέρου πνευματικοῦ περιεχομένου. Τοῦτο ὡς γνωστὸν ὑποστηρίζεται ἰδίως ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν.

Ἂς ἐξετάσωμεν ἐὰν ἡ ἰδέα τῆς πατρίδος ἀποτελῇ αὐτοφυᾶ ψυχικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἂν συνιστᾷ πνευματικὴν ἀξίαν.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐξ ἀνάγκης ὑποχρεωμένος νὰ ζῇ εἰς κάποιον χῶρον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑφίσταται τὸν ἐπηρεασμὸν τῶν φυσικῶν καὶ κλιματολογικῶν ὅρων καὶ ὡς ἐκ τούτου διαμορφοῦται ἀναλόγως πρὸς τοὺς ὅρους τούτους. Τοιουτοτρόπως μία ὁμὰς ἀνθρώπων διαφέρει ἄλλης ὁμάδος, διότι ἀποκτᾷ ἰδίας βιολογικάς, φυλετικάς, χαρακτηρολογικὰς ἰδιότητας καὶ ἐν συνεχείᾳ ἰδίας συνηθείας, γλῶσσαν, ἔθιμα κτ.λ. Καὶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον διεχωρίσθησαν οἱ ἄνθρωποι εἰς διαφόρους λαούς, τὰ ἔθνη καὶ τὰ κράτη μὲ ἴδιον τύπον νοοτροπίας, συναισθημάτων, ἐνδιαφερόντων, ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἐνδυμασίας, δικαίου, οἰκονομίας, παραδόσεων, ἰδανικῶν. Ὁ διαχωρισμὸς οὗτος προκύπτει ἐξ ἀντικειμενικῶν προϋποθέσεων (1).

Εἰς τὰς ἀνωτέρω αἰτίας διαχωρισμοῦ τῶν λαῶν προστίθεται καὶ συνεργεῖ μετ' αὐτῶν τὸ ἔνστικτον αὐτοσυντηρήσεως, τὸ ὁποῖον ἀναγκάζει τὸ ἄτομον χάριν τῆς διαβιώσεώς του νὰ ἀνήκῃ εἰς μίαν ὁμάδα διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπὸ τοὺς παντοίους κινδύνους διὰ τῆς ἀλληλεγγύης τῶν πολλῶν. Ἐκ τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀνάγκης ταύτης ἐκπηγάζει ἐν συνεχείᾳ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀτόμου τῆς διατηρήσεως τῆς ὁμάδος, ἡ κατανόησις ὅτι πρέπει νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν ὁμάδα ταύτην, νὰ εἶναι πιστὸς εἰς αὐτήν, νὰ τὴν θεωρῇ ὡς ἰδικήν του. Τελικῶς γεννᾶται ἡ ἀγάπη τῆς ὁμάδος. Οὕτω ὁ ἄνθρωπος συνδέεται πρὸς τὸν τόπον καὶ τοὺς ἀνθρώπους μετὰ τῶν ὁποίων συζῇ. Πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν τὴν ἀπαρχὴν καὶ τὸ περιεχόμενον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον καλοῦμεν πατρίδα. Αἱ ἀρχικαὶ ρίζαι τῆς πατρίδος εἶναι, ὡς βλέπομεν, ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ σκοπιμότης, αἱ ὁποῖαι ὑπαγορεύονται καὶ ὑποκινοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐνστίκτου τῆς κατ' ἀγέλας ζωῆς καὶ διὰ τοῦτο ἔχουν σαφῶς τὸν χαρακτῆρα μιᾶς ἐνστίκτου ἐνεργείας τοῦ ἀτόμου. Ἡ ἐπακολουθοῦσα δ' ἀγάπη πρὸς τὴν οὕτω πως δημιουργουμένην πατρίδα εἶναι ἐπίσης ἔνστικτος ἐκδήλωσις. Ἄλλως τε ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὡς μικροῦ παιδίου, ἐξ ἐνστίκτου ἀγαπᾷ τὴν μικρὰν περιοχὴν ὅπου ζῇ καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀνθρώπους καὶ διατηρεῖ ἐσαεὶ τὴν ἀγάπην ταύτην. Εἰς εὐρυτέραν κλίμακα προσκολλώμεθα καὶ ἀγαπῶμεν τὸν τόπον καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς πατρίδος μας καθόλου, διατηροῦμεν δὲ πάντοτε μίαν ἰδιαιτέραν ἀγάπην διὰ τὴν ἰδιαιτέραν μας πατρίδα.

Εἰς τὴν ἀρχικὴν ταύτην διαμόρφωσιν τῆς ἰδέας καὶ τῆς ἀγάπης τῆς πατρίδος προστίθεται καὶ συντελεῖται μία ἐπεξεργασία, ἡ ὁποία εἶναι καθαρῶς πνευματικὴ καὶ ἡ ὁποία ἔχει ὡς βάσιν τὰ ἰδιάζοντα πνευματικὰ στοιχεῖα τοῦ λαοῦ.

Κάθε λαὸς εἶναι δημιουργὸς πνευματικῶν ἀξιῶν (ἠθικῶν, θρησκευτικῶν), πολιτισμοῦ. Αὗται ἀντικατοπτρίζονται εἰς τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, εἰς τὰς παραδόσεις, εἰς τὰ ἰδανικά του, τὰ ἔθιμα, τὸ εἶδος τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, τὴν λαϊκὴν τέχνην, τὴν πολιτικήν του ζωὴν καὶ τόσα ἄλλα καὶ ἀποτελοῦν τὸ κυρίως πνευματικὸν περιεχόμενον αὐτοῦ. Αἱ πνευματικαὶ ἀξίαι ἔχουν τὰς ρίζας των εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς καὶ ἀποτελοῦν «τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια» ὡς ἐπιγραμματικῶς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι. Τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια προστίθενται ὡς νέον στοιχεῖον καὶ μαζὶ μὲ τὸ φυσικὸν καὶ κοινωνικὸν περίβλημα ὁλοκληρώνουν τὴν οἰκοδόμησιν τῆς ἐννοίας τῆς πατρίδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπεριέχονται καὶ εἶναι συγκεντρωμέναι ὅλαι αἱ πνευματικαὶ ἀξίαι ἑνὸς λαοῦ.

Τὸ πνευματικὸν περιεχόμενον τῆς πατρίδος ἡμῶν εἶναι ἀξιολογώτερον ἢ τὸ

(1) Σημειωτέον δ' ὅτι πολιτισμὸς δημιουργεῖται ὅταν λαός τις μονίμως κατοικεῖ κάπου. Δὲν συμβαίνει τοῦτο εἰς τὰς μετακινουμένας νομάδας.

φυσικόν. Εἴμεθα ὑπερήφανοι διὰ τὴν πατρίδα μας, ὄχι τόσον διὰ τὰ φυσικά της πλεονεκτήματα, ὅσον διὰ τὰς πνευματικὰς της ἀξίας, διὰ τὴν πνευματικήν της ὑπόστασιν. Ὑπερηφανευόμεθα π.χ. διὰ τοὺς προγόνους μας, οἵτινες μὲ ἀνδρείαν καὶ θυσίας, ὀλίγοι αὐτοὶ ἀντετάχθησαν κατὰ τὸ 1821 ἐναντ: ὁλοκλήρου αὐτοκρατορίας. Ὑπερηφάνειαν αἰσθανόμεθα διὰ τὴν ὑψηλόφρονα τόλμην, τὴν εὐψυχίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας τοῦ λαοῦ μας κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον. Αὐτὰ ἐθαύμασαν εἰς ἡμᾶς οἱ ἄλλοι λαοί.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀτόμου ἀφομοιώνει τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῆς πατρίδος του, συμμετέχει εἰς ταῦτα καὶ ταυτοποιεῖται πρὸς αὐτά.—«Μετεῖναι τῶν ἱερῶν» ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Ταῦτα δὲ ἀγαπᾷ. Ἐν τῇ ἀγάπῃ πρὸς τὴν πατρίδα ὑπάρχει ἡ ἀγάπη παντὸς πνευματικοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει ἡ πατρίς.—Διὰ τοῦτο ὁ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του δὲν μένει ἀσυγκίνητος κατὰ τὰς μεγάλας Ἐθνικὰς ἑορτάς, διότι ἀναζῇ ἐν ταὐτῷ ὅλον τὸ παρελθὸν καὶ οἱονεὶ ζωντανεύει ἡ πατρίς.

Ἡ συμμετοχὴ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀτόμου εἰς τὸ πνευματικὸν περιεχόμενον τῆς πατρίδος του, συντελεῖ ὥστε ἡ ὑπόστασις τῆς πατρίδος του, νὰ εἶναι καὶ ὑπόστασις ἰδική του, τὸ πεπρωμένον τῆς πατρίδος του νὰ εἶναι καὶ ἀτομικόν του πεπρωμένον. Ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄτομον ἐκτελεῖ μίαν πνευματικὴν πορείαν. Ταύτην ἐκτελεῖ μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς πατρίδος του. Ἡ πνευματικὴ πορεία τοῦ λαοῦ τῆς πατρίδος του γίγνεται ἀτομικὸν πνευματικὸν στοιχεῖον καὶ τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ταυτοποιεῖ τὸ ἄτομον πρὸς τὸ σύνολον καὶ δημιουργεῖ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα. Μεταξὺ ἀτόμου καὶ ὁλότητος δημιουργεῖται μία πνευματικὴ συμβίωσις. Ὅπως δὲ τὰ ἄτομα ἑνώνονται εἰς ἓν Θρησκευτικὸν δόγμα, εἰς ἕνα ἐπιστημονικὸν σκοπόν, οὕτω ἑνώνονται καὶ εἰς τὰ ἐθνικὰ ἱερὰ καὶ ὅσια, εἰς τὰ ἐθνικὰ ἰδανικὰ μὲ ἀγάπην καὶ πίστιν εἰς αὐτά, ἐν ἄλλοις λόγοις μὲ ἀγάπην καὶ πίστιν πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδος των. Ὁ Εὐριπίδης εἰς τὰς φοινίσσας λέγει : «Ἡ πατρὶς ὡς ἔοικε φίλτατον βροτοῖς, οὐδ' ὀνομάσαι δύναι' ἂν ὡς ἔστιν φίλον». Ὁ δὲ Βαλαωρίτης εἰς ποίημά του γράφει. «Νοιώθω γιὰ σὲ πατρίδα μου στὰ σπλάχνα χαλασμό».

Γνωρίζομεν ὅτι κάθε λαὸς ἀναπτύσσει ἴδια ἰδανικὰ καὶ ἴδιον πολιτισμόν· π.χ. ἰδίαν μουσικήν, χορόν, ἐνδυμασίαν, ἰδίαν λαϊκὴν τέχνην, ἰδίας ἀντιλήψεις περὶ ἠθικῆς, δικαίου κ.τ.λ., ἰδίαν θρησκευτικὴν λατρείαν. Οὕτω καὶ ὡς πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδος του ἀναπτύσσει ἰδίας μορφῆς ἰδανικόν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἰδικόν του κατασκεύασμα καὶ τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως ἀγαπᾷ. Ὁ ἄνθρωπος ζῇ κατ' ἰδίαν τὸ ἰδανικὸν τῆς πατρίδος του καὶ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ. (1) Διὰ τοῦτο ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα εἶναι ἐθνικὴ ἀγάπη, δὲν δύναται νὰ εἶναι διεθνής. Ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δὲν κατενόησαν τὸ ἰδανικὸν τῆς πατρίδος των, δὲν ἠγάπησαν τὴν πατρίδα των, ἄνθρωποι χωρὶς πατρίδα ὁδηγοῦνται εἰς τὸν κοσμοπολιτισμόν, τὴν ψευδῆ ταύτην ἀγάπην δῆθεν ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀγάπη τῆς ἰδίας πατρίδος δὲν συνεπάγεται μῖσος διὰ τὴν πατρίδα τῶν ἄλλων. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τὶς τὴν πατρίδα του οὐδόλως ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ν' ἀγαπᾷ ἄλλος τὶς τὴν ἰδικήν του πατρίδα. Ὅπως τὸ νὰ ἀγαπᾷ τὶς ἕνα πρόσωπον ἢ τὰ μέλη τῆς ἰδίας οἰκογενείας οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ν' ἀγαπᾷ ἄλλος τις ἄλλο πρόσωπον, οὐδὲ γεννᾷ ἀντιπάθειαν ἢ μῖσος δι' ἄλλον τινά. Οὕτω ἡ ἀγάπη τοῦ συνόλου τῶν συμπατριωτῶν του δὲν ὁδηγεῖ εἰς ἀντιπάθειαν ἢ μῖσος πρὸς τὰ ἄλλα ἄτομα ἄλλου λαοῦ. Δὲν εὐσταθεῖ ὅπως πολλοὶ θέλουν νὰ ὑποστηρίξουν καὶ νὰ δικαιολογήσουν, ὅτι ἡ ἔννοια καὶ ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος εἶναι αἰτία κακῶν καὶ δημιουργεῖ τὰς ἀντιθέσεις τῶν λαῶν καὶ τοὺς πολέμους. Ἄλλαι εἶναι αἱ αἰτίαι, αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦν τὸν σωβινισμὸν κ.τ.λ., παθολογικὴν δηλαδὴ ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα.

Γνωρίζομεν ὅτι ὅλαι αἱ ψυχικαὶ ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπου δύνανται νὰ εἶναι ὁμαλαὶ ἢ νὰ καταστοῦν παθολογικαί. Καὶ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη δύναται νὰ

(1) Ὡς γνωρίζομεν, τὰ ποικίλα ἰδανικὰ ἐκφράζουν καὶ ἱκανοποιοῦν τὰς ἰδιαιτέρας δονήσεις, συγκινήσεις καὶ ἀνάγκας τῆς ψυχῆς ἑκάστου ἀτόμου ἢ λαοῦ.

προσλάβῃ παθολογικὴν διαμόρφωσιν, ὁπότε εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ προκύψουν κακά. Ὁ λαὸς ὅμως ὅστις ἔχει τὴν ὁμαλὴν πρὸς τὴν πατρίδα του ἀγάπην καὶ ἐν αὐτῇ βλέπει ὄχι μόνον τὰ προτερήματα τοῦ λαοῦ του, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐλαττώματα, οὗτος θὰ αἰσθανθῇ σεβασμὸν πρὸς τὴν πατρίδα τοῦ ἄλλου. Ἡ ἀληθινὴ πατριωτικὴ ἀγάπη δὲν εἶναι περιφρονητικὴ καὶ ἐπιθετικὴ ἐναντίον τῆς πατρίδος τοῦ ἄλλου. Ἀντιθέτως κατανοεῖ καὶ ἀναγνωρίζει τὴν πνευματικὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων καὶ τὴν σημασίαν αὐτῶν διὰ τὸν πολιτισμὸν ἐν γένει. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἰδίαν πατρίδα οὐ μόνον δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν πατρίδα τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ συντελεῖ εἰς ἐκτίμησιν καὶ θαυμασμὸν τοῦ καλοῦ καὶ πολιτισμοῦ τῶν ἄλλων καὶ ἀποκλείει τὴν ἐχθρότητα καὶ τὴν ἐπιθετικότητα.

Ἐξ ἀντιθέτου δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ διεθνὴς ἄνθρωπος, ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν ἰδίαν πατρίδα, δὲν δύναται κατὰ μείζονα λόγον νὰ ἀγαπήσῃ τοὺς ἄλλους. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ νὰ προηγῆται, ἵνα δύναταί τις νὰ ἀγαπᾷ καὶ σέβηται ὑπὸ διεθνῆ ἔννοιαν. Ὁ πορεία ὁδηγεῖ ἀπὸ τῆς ἀγάπης τῆς οἰκογενείας εἰς τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος, ἀπὸ τῆς ἀγάπης τῆς πατρίδος εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συναδέλφωσιν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς οὔτε ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν οἰκογένειαν νὰ χάνεται ἐν τῇ ἀγάπῃ πρὸς τὴν πατρίδα οὔτε ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα νὰ χάνεται εἰς τὸν διεθνισμόν. Διὰ τῶν πατέρων πρὸς τὴν πατρίδα, διὰ τῆς πατρίδος πρὸς τὴν διεθνῆ συναδέλφωσιν ὑπὸ τὴν Χριστιανικὴν ἔννοιαν. Ἄλλως μονομερὴς καὶ ἀποκλειστικὸς κοσμοπολιτισμὸς καὶ διεθνισμός, χωρὶς τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος, ἀποτελεῖ ἠθικὴν ἀναπηρίαν καὶ διαστροφήν.

Σχετικῶς πρὸς τὸ θέμα τῆς πατρίδος ἂς τονισθῇ, ὅτι δὲν ἔχει σημασίαν ποία εἶναι ἡ πατρὶς τοῦ ἀνθρώπου. Σημαντικὸν εἶναι ὅτι πᾶς ὁμαλὸς ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς πατρίδος καὶ δημιουργεῖ πατρίδα, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω προσεπαθήσαμεν νὰ ἀποδείξωμεν, ὅτι ἡ ἰδέα καὶ ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος εἶναι αὐτοφυὴς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ὅτι εἶναι ἀναγκαία διὰ τὴν ψυχικὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ καὶ ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς ἀξιολογωτέρας πνευματικὰς ἀξίας. Διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι διετύπωσαν τὴν περὶ πατρίδος γνώμην των διὰ τῶν θαυμασίων λόγων τοῦ Πλάτωνος ἐν τῷ Κρίτωνι «Ἦ οὔτως εἶ σοφός, ὥστε λέληθέ σε, ὅτι μητρός τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων τιμιώτερον πατρὶς ἐστι καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον καὶ ἐν μείζονι μοίρᾳ καὶ παρὰ Θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις, τοῖς νοῦν ἔχουσι καὶ σέβεσθαι δεῖ καί....»

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὡς ψυχικὴν ἰδιότητα οὐ μόνον νὰ δημιουργῇ πνευματικὰς ἀξίας καὶ ἰδανικά, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπεραμύνηται αὐτῶν καὶ νὰ θυσιάζηται δι' αὐτά. Ὁρκιζόμενοι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔλεγον «Ἀμυνῶ ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὁσίων.....καὶ τὰ ἱερὰ τὰ πάτρια τιμήσω». Εἶναι δὲ εἰς ὅλους γνωστὸν τοῦ Ὁμήρου τὸ «εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης».

Ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις ταύτας κατανοεῖται ἡ σημασία τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ πολέμου καὶ τοῦ πολέμου ὑπερασπίσεως τῆς πατρίδος. Δοθέντος ὅτι κάθε λαὸς ἔχων ἀναφαίρετον δικαίωμα νὰ ἀναπτύσσῃ τὰς ψυχικάς καὶ πνευματικάς του ἀξίας πρέπει χάριν τοῦ σκοποῦ τούτου νὰ ζῇ ἐλευθέρως ἢ ζῶν ἐν δουλείᾳ νὰ ἀπελευθερωθῇ ὡς ἔπραξαν οἱ πρόγονοι ἡμῶν κατὰ τὸ 1821. Ὁ ἀπελευθερωτικὸς πόλεμος εἶναι ἱερὸς καὶ καθηγιασμένος, ὡς ἐπίσης εἶναι ἱερὸς ὁ πόλεμος τῆς ἀμύνης ὅταν κινδυνεύουν τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. Ὅταν φθάνῃ ἡ στιγμὴ τοῦ ὑπὲρ πάντων ἀγῶνος ἐπιτρέπεται νὰ ἀκουσθῇ ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπλων. Ὁ μακρυνὸς ἀντίλαλος τῆς κλαγγῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία ἤρχισε τὴν 25 Μαρτίου 1821 ἀντηχεῖ ἀκόμη εἰς τὴν ἀκοήν μας.

Ἕνας ὑπὲρ τῶν πάντων ἀγὼν ὑπῆρξεν ὁ ἀγὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, κατὰ τὸ 1821 καὶ διὰ τοῦτο εἶναι δι' ἡμᾶς ἱερὰ παρακαταθήκη γεμάτη μεγαλεῖον. Διὰ τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ ἄνθρωποι θὰ ὁμιλοῦν αἰωνίως περὶ ἐλευθερίας καὶ πατρίδος.

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΙΣ

ΔΙΑ ΜΕΘΥΛΙΚΗΣ ΑΛΚΟΟΛΗΣ (ΞΥΛΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ) ΚΑΙ ΑΙΘΥΛΙΚΗΣ ΑΛΚΟΟΛΗΣ (ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ)

Ὑπὸ κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΤΣΑ**, Καθηγητοῦ Ἰατροδικαστικῆς

—Εἰσαγωγή.
I.—Μεθυλικὴ ἀλκοόλη (ξυλόπνευμα).
II.—Αἰθυλικὴ ἀλκοόλη (οἰνόπνευμα).
1) Γενικά. 2) Παρασκευὴ τοῦ οἰνοπνεύματος. 3) Περιεκτικότης οἰνοπνεύματος εἰς ποτά. 4) Φυσιολογικὴ ἐνέργεια. 5) Ἐπακόλουθα καταχρήσεως οἰνοπνεύματος. 6) Διάγνωσις ἀλκοολισμοῦ—α) Κλινικὴ εἰκών. β) Ἐξέτασις αἵματος. γ) Ὠφέλεια ἐκ τῆς ἀνιχνεύσεως οἰνοπνεύματος. 7) Θεραπεία. 8) Προφύλαξις.

Εἰσαγωγὴ

Ὑπὸ τὸ ὄνομα **ἀλκοόλαι** φέρονται πολλαὶ χημικαὶ οὐσίαι χαρακτηριζόμεναι ἐκ τοῦ ὅτι ὑδρογόνου (H) τοῦ συστοίχου ὑδρογονάνθρακος ἀντικαθίσταται ὑπὸ τῆς ὁμάδος τοῦ ὑδροξυλίου (OH).

Ἐνταῦθα ἐνδιαφέρουν τὸ θέμα ἡμῶν αἱ κεκορεσμέναι ἀλκοόλαι τῆς σειρᾶς τοῦ μεθανίου (CH_4) καὶ δή, ἡ μεθυλικὴ ἀλκοόλη (CH_3OH) καὶ ἡ αἰθυλικὴ ἀλκοόλη (C_2H_5OH).

Ἐπειδὴ ἡ κοινοτέρα καὶ γνωστοτέρα ἀλκοόλη, ἡ αἰθυλική, ὡς ἐξαγομένη ἐκ τοῦ οἴνου, ἐκαλεῖτο οἰνόπνευμα καὶ αἱ λοιπαὶ ἀλκοόλαι ἄλλοτε ἐκαλοῦντο πνεύματα (μεθυλικὸν πνεῦμα, αἰθυλικὸν πνεῦμα κ.λ.π.). Ἡ ὀρθὴ ὀνομασία εἶναι ἀλκοόλαι, ἐκ ταύτης δὲ τὰ κακὰ τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὴν αἰθυλικὴν ἀλκοόλην καλοῦνται **ἀλκοολισμός**.

Πᾶσαι αἱ ἀλκοόλαι ἐπενεργοῦν δηλητηριωδῶς ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ἀνθρώπων κατὰ διάφορον ἑκάστη βαθμόν. Οὕτω ἡ αἰθυλικὴ ἀλκοόλη εἶναι δηλητηριωδεστέρα τῆς μεθυλικῆς, ἀμφοτέρων δὲ κατὰ πολύ, ἡ ἀμυλικὴ κ.λπ.

Ὡς εἴπομεν ἐκ τῶν διαφόρων ἀλκοολῶν ἀπὸ τοξικολογικῆς ἀπόψεως ἐνδιαφέρουσι κυρίως ἡ μεθυλικὴ καὶ ἡ αἰθυλική, διότι δι' αὐτῶν συχνότατα ἐπέρχονται δηλητηριάσεις, δυνάμεναι νὰ ἀπασχολήσουν Ἀρχήν, Τοξικολόγους καὶ Ἰατροδικαστὰς καὶ αὗται μόνον θὰ ἀπασχολήσουν ἡμᾶς.

I. Μεθυλικὴ ἀλκοόλη

Καλεῖται αὕτη καὶ ξυλόπνευμα, διότι λαμβάνεται κυρίως διὰ ξηρᾶς ἀποστάξεως ξύλων. Εἶναι δὲ ἡ μεθυλικὴ ἀλκοόλη ὑγρὸν εὔφλεκτον καὶ ἄοσμον, ἂν στερεῖται προσμίξεων. Χρησιμοποιεῖται πρὸς παρασκευὴν βερνικίων, ἀρωμάτων, καλλυντικῶν, βαφῶν κ.λ.π.

Καίτοι ἡ τοξικότης αὐτῆς εἶναι μικροτέρα τῆς τῶν ἄλλων ἀλκοολῶν, εἶναι καὶ αὕτη λίαν ἐπικίνδυνος, διότι ἐκλεκτικῶς ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν ὀπτικῶν νεύρων, ἅτινα μετὰ χρῆσιν τῆς μεθυλικῆς ἀλκοόλης ἀτροφοῦν καὶ ἐπέρχεται οὕτω τύφλωσις τοῦ δηλητηριασθέντος, κατὰ κανόνα ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὁριστική.

Τὰ ἐκ τῆς λήψεως τῆς μεθυλικῆς ἀλκοόλης ἄλλα κακὰ εἶναι ἔμετοι, διαταραχαὶ τῆς ἀναπνοῆς, κολικοὶ δρυμεῖς, σπασμοί, κῶμα καὶ θάνατος.

Εἰσάγεται δὲ ἡ μεθυλικὴ ἀλκοόλη εἰς τὸν ὀργανισμὸν κυρίως διὰ πόσεως ταύτης, ἀναμεμιγμένης ἢ μή, μετ' ἄλλων μεθυστικῶν ποτῶν. Ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀναπνοῆς καὶ διὰ τοῦ δέρματος, ἐπὶ κατεργαζομένων τὸ ξυλόπνευμα διὰ βιομηχανικοὺς σκοποὺς δύναται τοῦτο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ὀργανισμὸν καὶ νὰ προκαλέσῃ δεινά.

Αἱ ἐκ τῶν μεθυλικῆς ἀλκοόλης δηλητηριάσεις παρετηρήθησαν συχναὶ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πλήρους ἀπαγορεύσεως τῶν ἀλκοολούχων ποτῶν (οἴνου κ.λ.π.).

Τότε ἄνθρωποι ἔκδοτοι εἰς τὴν χρῆσιν ἢ μᾶλλον τὴν κατάχρησιν, τοιούτων ποτῶν, ἐπὶ τῇ ἐλλείψει τούτων, ἐπεδίωκον νὰ μεθυσθῶσι καὶ διὰ μεθυλικῆς ἀλκοόλης.

Ἀσυνείδητοι ἄλλως τε ἐπιχειρηματίαι παρεσκεύαζον κρυφίως ποτὰ ἐνέχοντα μεθυλικὴν ἀλκοόλην καὶ ἐπώλουν αὐτὰ εἰς ἀνυπόπτους πότας, ὡς οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ εἰς τιμὰς ὑπερόγκους. Ἐπῆλθον τότε ἐν Ἀμερικῇ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας χώρας, τυφλώσεις πολλῶν ἀνθρώπων ἐκ ποτῶν δῆθεν οἰνοπνευματωδῶν, νοθευθέντων ὅμως διὰ μεθυλικῆς ἀλκοόλης. Καὶ κατὰ τὸ 1951 εἰς Ἀτλάντην τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐπῆλθον δηλητηριάσεις 323 ἀτόμων ἐκ πόσεως οὐΐσκι, περιέχοντος 35—40 ο/ο μεθυλαλκοόλης.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μεθυλικὴ ἀλκοόλη, ἡ χρησιμοποιηθεῖσα ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ τῶν νοθευτῶν ἦτο ἀκάθαρτος, ὡς ἐκ τῆς ἀποστάξεως τῶν ξύλων παρήγετο, ἐνεῖχε καὶ ἄλλο τι ἀνεπιθύμητον στοιχεῖον, ὅπερ ἐπέδρα ἐπὶ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ προεκάλει σπασμωδικὴν παραπληγίαν, πολλοὶ δὲ ἄνθρωποι κατέστησαν δυστυχεῖς, τὴν νόσον ταύτην παθόντες.

Τὰ ἐκ τῆς μεθυλικῆς ἀλκοόλης κακά, σὺν ἄλλοις, ἐπέβαλλον τὴν ἄρσιν τῆς ἀπολύτου ἀπαγορεύσεως τῶν ἀλκοολούχων ποτῶν ἐν Ἀμερικῇ.

Παρ' ἡμῖν ἡ μεθυλικὴ ἀλκοόλη χρησιμοποιεῖται πρὸς μετουσίωσιν τοῦ διὰ βιομηχανικοὺς σκοποὺς προοριζομένου οἰνοπνεύματος. Ἡ πιθανὴ χρῆσις τοιούτου οἰνοπνεύματος πρὸς παρασκευὴν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ἐπιβάλλει τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς τοιαύτης νοθείας, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐκ τῆς μεθυλικῆς ἀλκοόλης δεινῶν. Τοῦτο ἄλλως τε ἐπιβάλλει καὶ παρ' ἡμῖν ὁ νόμος.

Ἐν περιπτώσει ὑπονοίας τοιαύτης νοθείας, ἡ χημικὴ ἀναζήτησις τῆς μεθυλικῆς ἀλκοόλης ἐν τῷ ὑπὸ κατηγορίαν ποτῷ θέλει δείξει τὴν ἀλήθειαν καὶ θέλει ἐπισύρει κατὰ τοῦ δράστου τῆς νοθείας τὰς νομίμους ποινάς.

Θεραπεία. Συνίσταται κυρίως εἰς ἐνδοφλέβιον ἔνεσιν δισσανθρακικοῦ νατρίου ἢ καὶ γαλακτικοῦ νατρίου.

Περιέργως συνιστᾶται ἡ κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα χορήγησις μικρῶν δόσεων αἰθυλικῆς ἀλκοόλης δηλαδὴ οἰνοπνεύματος.

II. Αἰθυλικὴ ἀλκοόλη (Οἰνόπνευμα—C_2H_5OH)

1) Γενικά. Ἡ αἰθυλικὴ ἀλκοόλη προκαλεῖ τὴν συχνοτέραν τοξικομανίαν, τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα **Ἀλκοολισμός.** Αὕτη, ὡς καὶ ἄλλαι οὐσίαι προκαλοῦσαι τοξικομανίαν (μορφίνη, κοκαΐνη κ.λ.π.) ἐπιφέρουν ἐν ἀρχῇ καὶ ἀπὸ μικρᾶς δόσεως εὐχάριστον διάθεσιν, ἀπατηλὴν εὐεξίαν, λησμοσύνην τῶν ἀτυχιῶν τῆς ζωῆς, διὸ θεωροῦνται ὡς εὐφραντικά.

Παρασυρόμενος ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν χαρισμάτων (;) τούτων εἰς κατάχρησιν τῆς αἰθυλικῆς ἀλκοόλης (οἰνοπνεύματος) πάσχει δεινά. Ταῦτα ἐφεξῆς θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν.

Ἡ περὶ ἀλκοολισμοῦ συζήτησις ἤρχισεν ἀπ' ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς καὶ ἀποτελεῖ εἰσέτι ἀντικείμενον δημοσιεύσεων εἰς συνέδρια, περιοδικά, διαλέξεις, ἐφημερίδας κλπ. Καὶ εἰς τὸ νεαρᾶς ἡλικίας περιοδικόν, τὰ **«Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ»** ἐδημοσιεύθησαν ἤδη διάφοροι ἐνδιαφέρουσαι μελέται, ὡς ἡ τοῦ κ. Τσίπη, τῆς Κας Ποταμιάνου, Μαυρομμάτη κλπ.

Δὲν περιττεύει δὲ ἡ διαρκὴς συζήτησις περὶ τοῦ ἀλκοολισμοῦ πρὸς ἐνημέρωσιν καὶ διαφώτισιν πάντων καὶ δὴ τῶν ἀστυνομικῶν, ἰδιαιτέρως ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν πλήρη ἐπίγνωσιν πάσης λεπτομερείας ἀφορώσης τὸν ἀλκοολισμόν, λόγῳ τῶν ἐκ τούτου ἀναπτυσσομένων κακῶν, ἐνδιαφερόντων τὰ ἄτομα καὶ τὴν Κοινωνίαν ἐν τῷ συνόλῳ της.

2) Παρασκευὴ τῆς αἰθυλικῆς ἀλκοόλης (οἰνοπνεύματος)

Ὁ γνωστότερος τρόπος τῆς παρασκευῆς τῆς αἰθυλικῆς ἀλκοόλης, παρ' ἡμῖν τουλάχιστον, εἶναι ὁ διὰ ζυμώσεως τοῦ γλεύκους τῶν σταφυλῶν. Προκαλεῖται αὕτη ὑπὸ τοῦ σακχαρομύκητος (Saccharomyces vini) διὰ φυράματος παραγομένου ὑπ' αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ζύμωσιν ταύτην ἓν μόριον σταφυλοσακχάρου ἀποσχίζεται εἰς δύο μόρια οἰνοπνεύματος καὶ δύο μόρια διοξειδίου τοῦ ἄνθρακος κατὰ τὴν ἐξίσωσιν.

$$C_6H_{12}O_6 = 2CO_2 + 2C_2H_5OH.$$

Κατὰ τὴν ζύμωσιν ταύτην τοῦ γλεύκους παράγονται καὶ ἄλλα τινὰ προϊόντα καὶ δὴ διάφορα ζυμέλαια, ὡς ἀμυλικὴ ἀλκοόλη κλπ. Αἰθυλικὴ ἀλκοόλη παράγεται καὶ ἐκ διαφόρων ἀμυλωδῶν προϊόντων (ἀραβοσίτου, γεωμήλων κλπ.) κατόπιν μετατροπῆς τοῦ ἀμύλου τούτων εἰς σάκχαρον καὶ ζυμώσεως εἶτα τούτου. Ἀλλὰ καὶ βιομηχανικῶς παρασκευάζεται αἰθυλικὴ ἀλκοόλη (ἀλκοόλ=οἰνόπνευμα) κατὰ διαφόρους τρόπους. Οὕτω ἐν Ἀμερικῇ παρασκευάζεται ἐκ τῆς κυτταρίνης τῶν πριονιδίων διὰ σακχαροποιήσεως ταύτης καὶ κατόπιν ζυμώσεως. Εὐνόητον ὅτι ἡ τοιαύτης προελεύσεως ἀλκοόλη ἐνέχει προσμίξεις ἐπιβλαβεῖς.

Ἀλλὰ καὶ συνθετικῶς κατωρθώθη ἡ παραγωγὴ αἰθυλικῆς ἀλκοόλης κατὰ διαφόρους τρόπους.

Αἱ ἀναλόγως πρὸς τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς συνυπάρχουσαι μετὰ τῆς αἰθυλικῆς ἀλκοόλης (οἰνοπνεύματος) προσμίξεις κέκτηνται μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν ἔντασιν τῆς ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος δηλητηριάσεως καὶ τὴν κλινικὴν εἰκόνα ταύτης, τροποποιοῦσαι αὐτὴν ἀναλόγως.

3) Περιεκτικότης αἰθυλικῆς ἀλκοόλης εἰς ποτὰ

Ἀναφέρομεν τὰ παρ' ἡμῖν γνωστότερα.

Οἶνος ρητινίτης	11—13 ο/ο
Ζῦθος	3— 5 ο/ο
Κονιὰκ—Οὔζο—Μαστίχα	40—50 ο/ο
Ἡδύποτα (βερμοὺτ κλπ.)	30—45 ο/ο
Ροῦμι	70—75 ο/ο
Οὐΐσκι	45 ο/ο

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ποτῶν τὰ μᾶλλον ἀλκοολοῦχα περιέχουσι καὶ τὰς μείζονας προσμίξεις ὡς μεθυλικὴν καὶ ἀμυλικὴν ἀλκοόλην καὶ ἄλλα ζυμέλαια διὸ καὶ λίαν ἐπιβλαβῆ εἶναι τὰ τοιαῦτα ποτά.

4) Φυσιολογικὴ ἐνέργεια

Τὸ οἰνόπνευμα ἀποτελεῖ γνώριμον ποτόν, ἰδίως ὑπὸ μορφὴν οἴνου ἢ ζύθου. Ἡ μετρία χρῆσις αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπιβλαβής, τουναντίον ἔχει γίνει ἀποδεκτὸν ὅτι ὑπὸ μικρὰν ποσότητα ἀποτελεῖ τροφικὸν μέσον, καθ' ὅσον καίεται ἐν τῷ ὀργανισμῷ παράγον ἑπτὰ θερμίδας ἀπὸ 1 κ. ἑ καὶ ἀναπληροῖ ἐν μέρει τυχὸν ὑπάρχουσαν ἔλλειψιν τῶν ὑδατανθράκων καὶ λιπαρῶν οὐσιῶν, ἐμμέσως ὅμως καὶ τῶν λευκωματοειδῶν. Ἡ τροφικὴ ὅμως δόσις τοῦ οἰνοπνεύματος εἶναι ἐλαχίστη ὑπολογίζεται δὲ εἰς 30 γρ. ἡμερησίως. Ποσὸν τοσοῦτον ἀντιστοιχεῖ πρὸς 300 γρ. =100 δράμια, συνήθους ρητινίτου οἴνου, λαμβανομένου ἡμερησίως, οὐχὶ δὲ ἐφάπαξ. Πέραν τῶν τροφικῶν τούτων δόσεων τὸ οἰνόπνευμα—καὶ τὰ ἀλκοολοῦχα ἐν γένει ποτὰ—ἐπιφέρουν εἰς τὸν πίνοντα ἀποτελέσματα ἐπὶ τοσοῦτον ἀνεπιθύμητα, ὅσον μείζων ὑπῆρξεν ἡ ληφθεῖσα δόσις καὶ περὶ τούτων κατωτέρω θέλομεν ἀσχοληθῆ. Ἀπὸ τοῦδε ὅμως δέον νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη ἐπενέργεια τοῦ οἰνοπνεύματος ἐξαρτᾶται οὐχὶ μόνον ἐκ τῆς διαφορᾶς δόσεως, ἀλλὰ καὶ ἄλλων αἰτίων, ὡς τῆς ἡλικίας, τοῦ ἐθισμοῦ, τῆς συγχρόνου λήψεως τροφῶν καὶ δὴ λιπαρῶν, τῆς ἀσχολίας τοῦ πότου κλπ.

Ἐσωτερικῶς λαμβανόμενον τὸ οἰνόπνευμα προκαλεῖ, ἂν ἡ δόσις ὑπῆρξεν ἐπαρκὴς διὰ τὸν λαμβάνοντα, δηλητηρίασιν τῆς ὁποίας διακρίνονται διάφοροι μορφαί. Μεταξὺ τούτων δέον νὰ διακρίνωμεν τὴν ὀξεῖαν, ὑποξεῖαν, τὴν χρονίαν καὶ τὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα διψομανία φερομένην μορφήν.

5) Ἐπακόλουθα καταχρήσεως οἰνοπνεύματος—Κλινικὴ εἰκών

Κατὰ πάσας τὰς μορφὰς τῆς ἐξ αἰθυλικῆς ἀλκοόλης (οἰνοπνεύματος) δηλητηριάσεως, ἣν ἀλκοολισμὸν καλοῦμεν, δύνανται νὰ ἐγερθῶσι σοβαρὰ ἰατροδικαστικὰ ζητήματα καὶ περὶ τούτων διὰ βραχέων θέλομεν ἀσχοληθῆ κατόπιν.

Λαμβανομένου τοῦ οἰνοπνεύματος ἐσωτερικῶς ἐπέρχεται ἐρεθισμὸς τοῦ στομάχου, μικρὸς ἢ μέγας ἀναλόγως τῆς ποσότητος καὶ πυκνότητος εἰς ἀλκοόλην τοῦ ποτοῦ. Συχνὸς ἐρεθισμὸς ἐκ καθημερινῆς πόσεως ὑπερβολικοῦ ποσοῦ ἀλκοολούχου τινὸς ποτοῦ προκαλεῖ μόνιμον ἐρεθισμὸν τοῦ στομάχου ὑπὸ μορφὴν χρονίας γαστρίτιδος. Τάχιστα ἐπέρχεται ἡ ἀπὸ τοῦ στομάχου ἀπορρόφησις τῆς ἀλκοόλης καὶ ἐπέρχεται αὕτη εἰς τὴν κυκλοφορίαν, διαχεομένης ἐντὸς τοῦ αἵματος· ἐν τούτῳ εὑρίσκεται κατὰ προτίμησιν ἐντὸς τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων, ὀλιγότερον δὲ ἐντὸς τοῦ πλάσματος. Ἐκ τοῦ αἵματος ἡ ἀλκοόλη μεταβαίνει εἰς πάντα σχεδὸν τὰ ὄργανα, κατὰ προτίμησιν ὅμως ἐγκαθίσταται εἰς τινα τούτων. Ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρει ἡ ἐπὶ πάσης μορφῆς μέθης ἐξ οἰνοπνεύματος ἐντόπισις τούτου ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος, διὰ τὴν ὁποίαν προκαλοῦνται τὰ ἰδιαιτέρως τὴν Ἰατροδικαστικὴν ἐνδιαφέροντα φαινόμενα.

Ἐπίσης ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ Κοινωνικῆς ἀπόψεως εἶναι ἡ ἐντόπισις τῆς ἀλκοόλης (οἰνοπνεύματος) εἰς τοὺς γενετησίους ἀδένας, δηλαδὴ τοὺς ὄρχεις καὶ τὰς ὠοθήκας. Ἐπέρχεται τότε βλάβη τῶν κυττάρων τῆς ἀναπαραγωγῆς τοῦ εἴδους, δηλαδὴ τῶν σπερματοζωαρίων τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν ὠαρίων τῆς γυναικός. Τοῦτο καλεῖται βλαστοφθορά. Γόνοι ἀναπτυσσόμενοι ἐκ τοιούτων ὑποστάντων βλαστοφθορὰν κυττάρων ὄρχεων καὶ ὠοθηκῶν, ἀμφοτέρων ἢ καὶ τοῦ ἑνὸς μόνου, ἐνδέχεται νὰ εἶναι ὑπολειμματικῆς διαπλάσεως, σωματικῆς ἢ ψυχικῆς. Εἰς μέθην τῶν γόνεων κατὰ τὴν ὥραν τῆς συλλήψεως τέκνου ὀφείλονται πολλαὶ περιπτώσεις ἰδιωτείας, μικρονοίας, ἐκφυλισμοῦ καὶ ἄλλων ψυχικῶν νόσων, ὡς καὶ τερατογονίας. Ἐπιβαρύνεται δὲ ἡ Κοινωνία διὰ τὴν συντήρησιν τῶν τοιαῦτα πασχόντων, πολυτρόπως ζημιούντων αὐτήν. Εἶχε δὲ δίκαιον ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος λέγων πρὸς ἀναιδῆ καὶ ἀνόητον νεανίαν : «ὦ παῖ, μεθύων σε ὁ πατὴρ ἐγέννησε».

Ἐπὶ μακρᾶς χρήσεως ὑπερμέτρου δόσεως οἰνοπνευματούχων ποτῶν βλάπτονται καὶ ἄλλα ἐπίσημα ὄργανα, ὡς ἡ καρδία, τὰ ἀγγεῖα, αἱ μήνιγγες, τὸ ἧπαρ, οἱ νεφροὶ κλπ. Προσβολὴ τοῦ ἥπατος προκαλεῖ τὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα κίρρωσις γνωστὴν νόσον. Τὰ ἀπὸ τοῦ νευρικοῦ ὅμως συστήματος καὶ δὴ τοῦ κεντρικοῦ παρουσιαζόμενα συμπτώματα, κατόπιν μακρᾶς χρήσεως οἰνοπνεύματος εἶναι τὰ κυρίως ἐνδιαφέροντα τὴν Ἰατροδικαστικήν, διὸ ἰδιαιτέρως θὰ ἀπασχολήσουν ἡμᾶς. Ἐμφανίζονται δὲ τοιαῦτα συμπτώματα καὶ ἀπὸ δόσεων σχετικῶς μικρῶν, ὁπότε δὲν εἶναι ἀντιληπτά· εἶναι ὅμως σημαντικώτατα διὰ τὸ θέμα ἡμῶν καὶ ἀποκαλύπτονται μόνον διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ πότου δι' εἰδικῶν ψυχομετρικῶν ὀργάνων, (ὡς ὁ lie detector=ἐλεγκτὴς ψεύδους κλπ.).

Οὕτω ἐπὶ πόσεως μικρᾶς σχετικῶς ποσότητος οἰνοπνεύματος, μὴ ἐπιφερούσης ἐμφανῆ μέθην, ἐπέρχεται ἐλάττωσις τῆς ταχύτητος ἀντιλήψεως, ἐξ ἧς προκαλεῖται ἀνικανότης πρὸς ἐπιτυχῆ ἀντίδρασιν τοῦ πότου, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη τις. Ἡ ἀντίληψις τῶν χρωμάτων καὶ δὴ τοῦ ἐρυθροῦ καὶ πρασίνου καθίσταται δυσχερὴς ἢ καὶ ἐντελῶς καταλύεται. Λεπταὶ μυϊκαὶ ἐργασίαι δυσκόλως ἐπιτελοῦνται, σφάλματα δὲ διαπράττονται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν χονδροειδῶν σχετικῶς μυϊκῶν ἐργασιῶν. Εὐνόητον πόσον τοιαῦται διαταραχαὶ ἀποβαίνουν ἐπικίνδυνοι διὰ τὴν Κοι-

νωνίαν, ἂν ὁ τοιαῦτα πάσχων ἐργάζεται ὡς σωφὲρ ἢ μηχανοδηγὸς ἁμαξοστοιχίας ἢ σταθμάρχης ἢ πιλότος ἀεροπλάνου κλπ. Τροχαῖα δυστυχήματα ὀφείλονται πολλάκις εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ οἰνοπνεύματος, πρὶν ἢ φανερὰ μέθη τοῦ σωφὲρ ἐκδηλωθῇ. Μείζονες δόσεις οἰνοπνεύματος ἔχουν σοβαρωτέραν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Μὴ σκοποῦντες νὰ ἐκθέσωμεν ἐν λεπτομερείᾳ τὴν κλινικὴν εἰκόνα ἑκάστης μορφῆς τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ὀξέος ἢ χρονίου, ἀρκούμεθα εἰς τὴν ἀναφορὰν τῶν κυρίως ἐνδιαφερόντων ἡμᾶς σημείων.

Κατὰ τὴν ὀξεῖαν μέθην ἀπὸ μετρίων δόσεων ἐπέρχεται διέγερσις τοῦ ἐγκεφάλου, ἐξ ἧς εὐχάριστος διάθεσις τοῦ πιόντος, ἐκδηλουμένη καὶ δι' ἄλλων καὶ δι' εὐροίας λόγου, τάσεως πρὸς ἄσματα, χαριεντισμοὺς κλπ. Ἀπὸ μεγαλυτέρας δόσεως ὁ ἄνθρωπος διεγείρεται λίαν, ἐπιτίθεται, δύναται νὰ παραστήσῃ κατάστασιν σχεδὸν μανιακοῦ καὶ νὰ κακουργήσῃ φρικωδῶς. Δόσεις μεγαλύτεραι—διὰ τὸ λαμβάνον ἄτομον—προκαλοῦν κῶμα μετὰ διαταραχῶν τῆς ἀναπνοῆς καὶ κυκλοφορίας, ἐμέτων, ἀκρατείας οὔρων καὶ κοπράνων. Δόσεις ἔτι μείζονες προκαλοῦσι τὸν θάνατον.

Περὶ τῶν ἀπαιτουμένων ποσῶν πρὸς πρόκλησιν τῆς μὲν ἢ τῆς δὲ τοξικῆς εἰκόνος τῆς τοξικῆς ἐπιδράσεως τοῦ οἰνοπνεύματος θέλομεν ἀσχοληθῇ κατωτέρω.

Δοθέντος ὅτι κατὰ τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τῆς ἐπιδράσεως τοῦ οἰνοπνεύματος τοῦτο εὑρίσκεται ἐξ ἴσου διανεμημένον εἴς τε τὸ κεντρικὸν νευρικὸν σύστημα καὶ εἰς τὸ αἷμα, δυνάμεθα προσδιορίζοντες ποσοτικῶς τὸ οἰνόπνευμα—δηλαδὴ τὴν ἀλκοόλην—τοῦ αἵματος νὰ προσδιορίσωμεν τὸ ποσὸν τοῦ ἐν συνόλῳ ποθέντος οἰνοπνεύματος καὶ νὰ εἰκάσωμεν τὴν ἀναπτυχθεῖσαν κλινικὴν εἰκόνα. Ἐν τῷ περὶ διαγνώσεως τμήματι θέλομεν ἀσχοληθῇ ἐπὶ τούτων.

Διὰ χρόνου λαμβανόμενον τὸ οἰνόπνευμα ὑπὸ δόσεις μείζονας τῆς ἁπλῆς χρήσεως, ἐκδηλοῖ τὴν τοξικήν του ἐνέργειαν ἐπὶ πάντων σχεδὸν τῶν ὀργάνων καὶ πάλιν ὅμως κυριώτατα ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος, αἱ ἀπὸ τούτου δὲ ἐκδηλώσεις ἐνδιαφέρουσι λίαν.

Ὁ χρόνιος πότης πάσχει ἐλάττωσιν καὶ βαθμηδὸν ἀπώλειαν πασῶν τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν, τῶν ἀνυψουσῶν ἄτομόν τι εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ μνήμη, ἡ βούλησις, ἡ κρίσις, ἡ ἀντίληψις, πᾶσαι συλλήβδην αἱ ἀνώτεραι ψυχικαὶ λειτουργίαι καταρρίπτονται. Ὁ πότης χάνει βαθμηδὸν πᾶν αἴσθημα ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ διὰ τοὺς περὶ αὐτόν· ἀποβαίνει ὁ τύραννος τῆς οἰκογενείας του· ὑποπτεύεται ἀφ' ἑνὸς τὴν σύζυγόν του δι' ἀπιστίαν, ἀπαιτεῖ ὅμως παρ' αὐτῆς χρήματα, διότι αἱ πρόσοδοί του ἠλαττώθησαν ἢ ἐξέλιπον, λόγῳ τῆς πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητος, διατίθενται δὲ καὶ αἱ ὑπάρχουσαι διὰ τὴν ἐν τῇ ταβέρνᾳ διαβίωσιν. Ξυλοκοπεῖ σύζυγον καὶ τέκνα ἢ καὶ εἰς σοβαροτέρας μέχρι θανάτου κακώσεις ἐπιδίδεται κατ' αὐτῶν, ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ ἀφορμῇ ἢ καὶ ἐντελῶς ἀναιτίως. Ἀλλὰ καὶ κατ' ἄλλων, γνωστῶν του ἢ ἀγνώστων ἐπιτίθεται ἐπὶ ἀσημάντῳ ἀφορμῇ. Ὠθοῦσι δὲ αὐτὸν εἰς τοιαύτας πράξεις ψευδαισθήσεις ἢ παραισθήσεις δημιουργούμεναι ἐκ τῆς τοξικῆς ἐπιδράσεως τοῦ οἰνοπνεύματος ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἀθῷόν τι κίνημα ἢ ἀθῷαν φρᾶσιν τῆς συζύγου του ἢ ἄλλου τινὸς παρεξηγεῖ καὶ νομίζει ἀποσκοποῦντα τὴν διακωμώδησίν του ἢ τὴν ἀτίμωσίν του καὶ ἐξανιστάμενος κατὰ τῶν κατ' αὐτὸν ὑπαιτίων ἐπιτίθεται κατ' αὐτῶν. Ἐν τῇ καταργήσει πάσης κρίσεως ἀφίνονται ἐλεύθερα καὶ ἀχαλίνωτα πάντα τὰ κακὰ συναισθήματα. Αἱ παραβάσεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου εἶναι συνήθεις εἰς τοὺς χρονίως ἀλκοολικοὺς καὶ δὴ αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸ περὶ βλάβης τῶν ἠθῶν καὶ περὶ αἰκιῶν καὶ κακώσεων κεφάλαιον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Προσβολαὶ τῆς δημοσίας καὶ ἀτομικῆς αἰδοῦς, ἡ αἱμομιξία, ἡ ἐπιδειξιμανία, ἡ κτηνοβασία κλπ. συχνότατα παρατηροῦνται παρὰ τοῖς ἀλκοολικοῖς. Αἱ ἐπιθέσεις κατ' ἄλλων παρατηροῦνται κατὰ πάσας τὰς μορφὰς τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ δὴ κατὰ τὸ τρομῶδες παραλήρημα. Ἐκσπᾷ συνήθως ἡ κατάστασις αὕτη εἴτε ὅταν ὁ ἀλκοολικὸς στερηθῇ ἀποτόμως τοῦ προσφιλοῦς καὶ ἀπαραιτήτου πλέον δι'

αὐτὸν δηλητηρίου, εἴτε ὅταν πυρετικαὶ νόσοι καὶ δὴ πνευμονία προσέβαλον αὐτόν. Καταλαμβάνουσι τότε αὐτὸν ὑπερέντονος διέγερσις μέχρι μανίας, μετ' αὐξήσεως τοῦ συνήθους παρ' ἀλκοολικοῖς τρόμου καὶ βαρειῶν διαταραχῶν ἀπὸ τῆς κυκλοφορίας καὶ τρομακτικῶν ψευδαισθησιῶν καὶ πλειστάκις ὁ θάνατος—εὐεργετικὸς διὰ πάντας—ἐπέρχεται μετὰ διάρκειαν τῆς τόσον ἐντόνου καταστάσεως ἐπί τινας ἡμέρας.

Ἰδιαιτέρας μνείας, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως, ὑφ' ἣν ἡμεῖς νῦν ἐξετάζομεν τὸν ἀλκοολισμόν, δηλαδὴ τῆς Ἰατροδικαστικῆς, εἶναι ἡ μορφὴ τὴν ὁποίαν καλοῦσι διψομανίαν. Κατὰ ταύτην ἄνθρωπός τις κατὰ περιόδους προσβάλλεται ὑπὸ ἀκαταβλήτου ἀνάγκης πόσεως οἰνοπνεύματος εἰς μεγάλα ποσά. Παρελθούσης τῆς χρήσεως ὁ διψομανὴς ἀποβαίνει νηφάλιος, οὐδὲν ἐνθυμούμενος ἐξ ὅσων κατὰ τὴν περίοδον τοῦ παροξυσμοῦ διέπραξε. Καὶ εἶναι δυνατὸν κατὰ ταύτην νὰ διέπραξε πράξεις ἀπαγορευομένας ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἢ ἄλλας ἐνδιαφερούσας τὸν Ἀστικὸν Νόμον. Σχετικῶς πρὸς τὸν Ἀστικὸν Νόμον ἀναφέρομεν παραβάσεις τινὰς τοῦ ἀλκοολικοῦ.

Δύναται οὗτος κατὰ πάσας τὰς μορφὰς τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ὀξέος τε καὶ χρονίου νὰ προβῇ εἰς πράξεις οὐχὶ μόνον διὰ τοὺς ἄλλους ἐπιβλαβεῖς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του. Αὐτοτραυματίζεται δι' ἐπίδειξιν ἢ λαμβάνει δηλητήριόν τι ἢ μασσᾷ θρύμματα ὑάλων· ὑπογράφει συναλλαγματικάς, πωλεῖ κτήματά του εἰς τιμὰς ἐξευτελιστικάς, κάμνει δωρεὰς εἰς γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, ὑπόσχεται γάμον ἢ καὶ δέχεται τὴν τέλεσιν τοιούτου, νυμφευόμενος γυναῖκα, τὴν ὁποίαν οὐδόλως ἴσως ἐγνώριζε καὶ οἱουδήποτε φυράματος. Διακινδυνεύει εἰς χαρτοπαίγνια τὴν περιουσίαν του κλπ. Πράξεις τοιαῦται ἐπιβλαβεῖς καὶ διὰ τὸν ἴδιον καὶ διὰ τοὺς συγγενεῖς του προκαλοῦν τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ἀρχῆς, εἴτε αὐτεπαγγέλτως ἐνεργούσης ἢ τῇ ἐγκλήσει τῶν ἐνδιαφερομένων συγγενῶν. Ἔργον ψυχιάτρου εἶναι ὁ καθορισμὸς τῆς εὐθύνης τοῦ ἀλκοολικοῦ διὰ τὰς τοιαύτας πράξεις του.

6) Διάγνωσις ἀλκοολισμοῦ

Ἡ διάγνωσις χρονίας τινὸς μορφῆς τοῦ ἀλκοολισμοῦ εἶναι ἔργον ἰατροῦ καὶ δὴ ψυχιάτρου. Ἡ πρὸς τοῦτο ἐξέτασις ἐνεργεῖται κάλλιον ἐν ψυχιατρικῇ τινι κλινικῇ. Ἡμᾶς ἐνταῦθα θέλει ἀπασχολήσῃ μόνον ἡ διάγνωσις ὀξέος ἀλκοολισμοῦ, καθ' ὅσον κατὰ τοῦτον κυρίως, ἔστω καὶ ἂν χρόνιος ἀλκοολικὸς εἶναι ὁ πότης, διαδραματίζονται πράξεις προκαλοῦσαι ἄμεσον ἐπέμβασιν τῆς Ἀρχῆς. Ἐνδιαφέρει δὲ ὅπως ἡ πόσις οἰνοπνεύματος βεβαιωθῇ εἴτε ἐπὶ πτώματός τινος, εἴτε ἐπὶ ζῶντος.

Ἐπὶ πτώματος, ἐπὶ πάσης μορφῆς ἀλκοολισμοῦ θέλει ἀνευρεθῇ μεγίστη συμφόρησις τῶν σπλάγχνων. Ἐπὶ χρονίου ἀλκοολισμοῦ ἐνδέχεται νὰ ἀνευρεθῶσιν ἐπί τινων σπλάγχνων ἀλλοιώσεις δίδουσαι τὴν πιθανότητα τῆς λόγῳ ἀλκοολισμοῦ παραγωγῆς των. Τοιαῦται εἶναι ἡ χρονία παχυμηνιγγῖτις, ἡ κίρρωσις τοῦ ἥπατος, ἡ χρονία νεφρῖτις κλπ. Ἡ δι' οἰνόπνευμα δὲ ἐξέτασις τοῦ αἵματος καὶ ἐπὶ χρονίου ἀλκοολισμοῦ θὰ ἀποδείξῃ τὴν πόσιν οἰνοπνεύματος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῆς ληφθείσης δόσεως θέλει δείξῃ ἂν ὁ θάνατος ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ποθὲν οἰνόπνευμα. Ἡ ἐπὶ πτώματος ἐξέτασις τοῦ αἵματος θέλει ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς καὶ κατωτέρω.

Ἀναγκαιοτέρα ὅμως εἶναι ἡ ἐπὶ ζῶντος τινος διάγνωσις ἂν οὗτος εὑρίσκεται ἐν μέθῃ ἐξ οἰνοπνεύματος (αἰθυλικῆς ἀλκοόλης). Τοιαύτης διαγνώσεως παρίσταται ἀνάγκη ἰδίως ἐπὶ τροχαίων δυστυχημάτων, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ ὑπαίτιος ἐνδέχεται νὰ ἔπταισε λόγῳ τῆς τοξικῆς ἐπιδράσεως τοῦ ὑπ' αὐτοῦ εἰς μεγάλην δόσιν ποθέντος οἰνοπνεύματος. Πρὸς τοιαύτην διάγνωσιν συμβάλλει ἀφ' ἑνὸς ἡ δι' οἰνόπνευμα ἀνίχνευσις τοῦ αἵματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰδικὴ κλινικὴ ἐξέτασις τοῦ ἐναγομένου. Ἀμφότεραι αἱ ἐξετάσεις πρέπει νὰ ἐνεργῶνται ἐγκαίρως, ἐφ' ὅσον ὁ ὑπαίτιος εὑρίσκεται εἰσέτι ἐν μέθῃ, καθ' ὅσον μετὰ πάροδον ὡρῶν τινων τὸ μὲν οἰνόπνευμα ἀπεκκρίνεται τοῦ ὀργανισμοῦ, ἡ δὲ κλινικὴ εἰκὼν τῆς μέθης μεταβάλλεται ἢ καὶ ἐντελῶς παρέρχεται. Ἐπὶ τῶν ἐξετάσεων τούτων θὰ ἀσχοληθῶμεν.

α) Κλινικὴ εἰκών. Προκαλεῖται αὕτη διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ οἰνοπνεύματος προκαλουμένην χαλάρωσιν ἢ ἐξάλειψιν ἢ διαστροφὴν τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν. Ἡ ἐξέτασις δέον νὰ ἐνεργηθῇ ὡς τάχιστα καὶ δὴ ὑπὸ ἰατροῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐνδέχεται ἰατρὸς νὰ μὴ ἀνευρίσκεται κατὰ τὸν ἐνδεικνυόμενον χρόνον, ἀργοπορία δὲ θὰ διέστρεφε ἢ θὰ ἐξήλειφε τὴν κλινικὴν εἰκόνα τῆς δηλητηριάσεως, ἐθεσπίσθησαν ἀλλαχοῦ ὑποδείγματα συμφώνως πρὸς τὰ ὁποῖα πᾶς ἰατρός, ἀλλὰ καὶ νοήμων ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, θὰ δυνηθῇ νὰ συλλέξῃ στοιχεῖα χρήσιμα πρὸς ἀποκάλυψιν τῆς ἐξ οἰνοπνεύματος δημιουργηθείσης κλινικῆς εἰκόνος. Ἐκ τῶν ὑποδειγμάτων τούτων κάλλιστον εἶναι τὸ ἐν Δανίᾳ ἐφαρμοζόμενον. Τοῦτο δύναται νὰ συμπληρώσῃ ἐλλείψει ἰατροῦ πᾶς ἀστυνομικός.

Ἔχει τὸ φυλλάδιον ὡς ἑξῆς ἐν συνόψει :

Ὁποία ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις τοῦ ἐξεταζομένου; (Νυσταλέος, ὑπεραιμία προσώπου, ἔμετοι, σιελόρροια, ἱδρῶτες κλπ.).

Ὁποία ἡ συμπεριφορά του ; (θορυβοποιός, μελαγχολικός, αὐθάδης, εὔγλωττος, σκώμμων, ἀπαθὴς κλπ.).

Γνωρίζει ποῦ εὑρίσκεται καὶ τὶ ὥρα εἶναι ;

Εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκεται ἡ μνήμη του ; ἤτοι :

—Εὐχέρεια περιγραφῆς τοῦ δυστυχήματος

—Ἐκτέλεσις ἁπλῶν ἀριθμητικῶν πράξεων

—Τρόπος ὁμιλίας καὶ ἀναγνώσεως

—Τρόπος βαδίσματος

—Γραφὴ—Ἀπόπνοια οἰνοπνεύματος κλπ.

Ἡ κλινικὴ ὅμως εἰκών, ὁσονδήποτε καλῶς καὶ ἂν ἐλήφθη δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἀπόδειξιν μέθης ἐξ οἰνοπνεύματος, διότι παρομοία περίπου κλινικὴ εἰκὼν εἶναι δυνατὸν νὰ προέλθῃ ἐξ ἐλαφρᾶς δηλητηριάσεως διὰ μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος (CO) ἢ δι' ἔνεσιν μεγαλυτέρας τοῦ δέοντος ἰνσουλίνης ἐπὶ διαβητικῶν ἢ μετὰ λῆψιν βενζεδρίνης ἢ βενατρύλ. Τοιαύτας τινὰς περιπτώσεις θέλομεν ἀναφέρη κατωτέρω. Τὴν βεβαιότητα τῆς πόσεως οἰνοπνεύματος θέλει δώσῃ ἡ τοξικολογικὴ ἀνίχνευσις τοῦ οἰνοπνεύματος εἰς τὸ αἷμα.

β) Ἐξέτασις αἵματος δι' οἰνόπνευμα.

Αὕτη διαπιστοῦσα μετ' ἀσφαλείας τὴν λῆψιν τοῦ οἰνοπνεύματος καὶ μετ' ἀσφαλείας προσδιορίζουσα τὸ ληφθὲν ποσόν, ἐπιτρέπει νὰ εἰκάσωμεν τὴν ἀναπτυχθεῖσαν κλινικὴν εἰκόνα.

Ὑπάρχουσι βεβαίως μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐρευνητῶν διχογνωμίαι, ὡς πρὸς τὰ ποσὰ οἰνοπνεύματος τὰ ἀναπτύσσοντα ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν κλινικὴν εἰκόνα. Παραθέτομεν μόνον τὸν κάτωθι πίνακα ἐκτιμήσεως, παραδεκτὸν ὑπὸ Γάλλων ἀλλὰ καὶ ἄλλων συγγραφέων.

Οἰνόπνευμα	ἐν τῷ	αἵματι	ἀπὸ	1—2 ο/οο	=	Οὐδεμία ἔκδηλος διαταραχὴ
»	»	»	ἀπὸ	2—3,5 ο/οο	=	Διέγερσις ψυχικὴ
»	»	»	»	3,5—5 ο/οο	=	Πλήρης μέθη
»	»	»	»	5—6 ο/οο	=	Μέθη βαρεῖα
»	»	»	»	6—8 ο/οο	=	Κῶμα
»	»	»	»	8—9 ο/οο	=	Ἐνδεχόμενος ὁ θάνατος ἐντὸς ὡρῶν.
»	»	»	»	9—10 ο/οο	=	Θάνατος ταχύτατος.

Ἄλλοι ἐξεταστὰι δέχονται ὅτι αἱ σημειωθεῖσαι μορφαὶ δηλητηριάσεως ἐπέρχονται ἀπὸ μικροτέρων ποσῶν οἰνοπνεύματος ἐν τῷ αἵματι. Σημειοῦμεν καὶ πάλιν ὅτι εἰς τὴν πρόκλησιν ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς κλινικῆς εἰκόνος συντείνουν καὶ ἄλλοι λόγοι πλὴν τῆς ποσότητος τοῦ οἰνοπνεύματος, ὡς ἡ ἡλικία σοῦ ἀτόμου, τὸ πλῆρες ἢ μὴ ἐκ τροφῶν τοῦ στομάχου κλπ.

Ἐκτελεῖται δὲ ἡ ἐξέτασις τοῦ αἵματος δι' οἰνόπνευμα εἴτε ἐπὶ ζῶντος ἀτόμου, εἴτε ἐπὶ πτώματος. Ἐπὶ ζῶντος παραλαμβάνεται διὰ παρακεντήσεως φλεβὸς ποσὸν αἵματος περὶ τὰ 20 κ.ἑ. Ἐπὶ πτώματος ἐκ τῶν κοιλοτήτων τῆς καρδίας. Τὸ αἷμα ἀνιχνεύεται κατὰ τὴν μέθοδον Nicloux. Δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ ἡ κατὰ Widmark ἐξέτασις τοῦ αἵματος ἐπὶ ἐλαχίστης ποσότητος αἵματος. Ἀμφότεραι αἱ μέθοδοι ἀπαιτοῦσι πρὸς ἐκτέλεσιν ἔμπειρον ἐξεταστήν.

γ) Ὠφέλεια ἐκ τῆς ἀνιχνεύσεως οἰνοπνεύματος

Ὁ προσδιορισμὸς τοῦ ἐν τῷ αἵματι οἰνοπνεύματος δύναται νὰ παράσχῃ εἰς τὴν ἀνάκρισιν πολυτίμους πληροφορίας. Οὕτω σωφὲρ τις ὁδηγῶν τὸ αὐτοκίνητόν του συνεκρούσθη μετ' ἄλλου· ἢ παρέσυρε διαβάτην τινα, δοθέντος ὅτι πλειστάκις τὸ οἰνόπνευμα, ὅπερ τυχὸν εἶχε λάβει ὁ σωφέρ, εἶναι ἡ κυρία αἰτία αὐτοκινητικῶν δυστυχημάτων, ἡ ἀνίχνευσις τοῦ αἵματος τοῦ σωφὲρ δι' οἰνόπνευμα καὶ ὁ ποσοτικὸς αὐτοῦ προσδιορισμὸς θέλει καταδείξῃ ἂν τοῦτο ὑπῆρξεν, ἡ αἰτία ὑπαιτιότητος τοῦ ἁμαρτήσαντος σωφέρ.

Ἡ αὐτὴ συμβολὴ διαφωτίσεως θὰ παρείχετο διὰ πᾶν ἄτομον διαπράξαν ἐπιζημίους πράξεις, καταδεικνυομένης τῆς ἐπιδράσεως τοῦ οἰνοπνεύματος.

Ἀλλὰ καὶ σκοτειναί τινες ὑποθέσεις, δύνανται νὰ διαφωτισθῶσι διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ ἐν τῷ αἵματι ἀτόμου τινὸς ποσοῦ οἰνοπνεύματος. Οὕτω ὁ Wiegand ἀναφέρει χαρακτηριστικὴν περίπτωσιν. Νέος τις ἐξηφανίσθη καὶ τὸ πτῶμα του ἀνευρέθη ἐντὸς ποταμοῦ τινος. Ὑπετέθη ὅτι ἀντερασταί του ἔρριψαν αὐτὸν ἐκεῖ. Ὁ προσδιορισμὸς τοῦ ἐν τῷ αἵματι οἰνοπνεύματος ἔδειξε τοῦτο ἀνερχόμενον εἰς 3,8 ο/οο· τοῦτο κατέστησε παραδεκτὴν τὴν ἐξήγησιν ὅτι ἐκ μέθης μόνος ἔπεσεν ὁ νέος εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπνίγη. Ὁ αὐτὸς παρατηρητὴς ἀναφέρει ἑτέραν περίπτωσιν ἀντιθέτου αἰτιολογίας. Σωφέρ τις κατ' αὐτοκινητικὸν δυστύχημα παρουσίαζεν ὄψιν κατέρυθρον καὶ ἐμέτους, διὸ ὑπετέθη ὅτι ἦτο μεθυσμένος. Ἡ ἀνίχνευσις τοῦ αἵματος δι' οἰνόπνευμα ἀπέβη ἀρνητική. Ἐπισταμένη ἐξέτασις ἔδειξεν ὅτι ἐκ κακῆς λειτουργίας τῶν σωλήνων διαφυγῆς τῶν ἀερίων τῆς καιομένης βενζίνης—τοῦ μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος κυρίως—ἐπῆλθεν ἐλαφρὰ δηλητηρίασις τοῦ σωφέρ, ἱκανὴ ὅμως νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἀνίκανον πρὸς κανονικὴν διακυβέρνησιν τοῦ αὐτοκινήτου του. Ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω ὅτι σύγχισιν πρὸς μέθην ἐξ οἰνοπνεύματος δύναται νὰ προκαλέσῃ ὑπέρμετρος χρῆσις ἰνσουλίνης ἢ βενζενδρίνης κλπ.

Ἐν τῷ Τοξικολογικῷ Ἐργαστηρίῳ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἀπὸ ἐτῶν ἐφαρμόζεται ἡ ἐξέτασις τοῦ αἵματος τῶν πτωμάτων, ἅτινα ὑπέστησαν βίαιον ἢ ἀνεξήγητον θάνατον καὶ πλειστάκις διὰ τῆς ἐξετάσεως ταύτης ἐδόθησαν εἰς τὴν Ἀνάκρισιν πολύτιμοι πληροφορίαι.

Ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἡ ἀναζήτησις τοῦ οἰνοπνεύματος (δηλ. τῆς ἀλκοόλης) ἐν τῷ αἵματι δέον νὰ ἐνεργῆται ἐγκαίρως, διότι ἐπὶ μὲν πτώματος ἡ σῆψις, ἐπὶ δὲ ζῶντος ἡ ἀπέκκρισις, καθιστῶσι τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀλκοόλης ἀρνητικήν.

Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν, ἵνα ἀποφύγωσιν ἐπὶ ζῶντος τὴν νῦξιν διὰ τῆς βελόνης πρὸς παρακέντησιν φλεβός, τὴν ὁποίαν ὁ ἐξεταζόμενος δικαιοῦται νὰ ἀποκρούσῃ, λαμβάνουν τὰ οὖρά του, τὰ ἐξαγόμενα κατὰ τὴν ὥραν μέθης, διότι τότε τὰ οὖρα ἐνέχουσιν οἰνόπνευμα ἐξίσου πρὸς τὸ αἷμα.

Ἐν Ἀμερικῇ ὑποχρεοῦται ὁ ἐξεταζόμενος διὰ μέθην ἐξ οἰνοπνεύματος νὰ φουσκώσῃ κενὴν κύστιν ἐλαστικὴν διὰ τοῦ ἀέρος τῆς ἐκπνοῆς του, διότι διὰ τῆς ἐκπνοῆς ἀπεκκρίνεται τὸ ποθὲν οἰνόπνευμα. Ὁ ἀὴρ δὲ τῆς πληρωθείσης κύστεως ὑποβάλλεται εἰς ἐξέτασιν ἀνιχνεύσεως τοῦ οἰνοπνεύματος.

Παρ' ἡμῖν ἀπὸ διετίας καὶ ἐντεῦθεν, τὸ σύστημα τῆς ἐξετάσεως τοῦ αἵματος ὁδηγῶν αὐτοκινήτων (σωφὲρ) διαπραξάντων τροχαῖόν τι δυστύχημα ἤρχισεν ἐφαρμοζόμενον ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, ἐνεργείαις τοῦ τότε ἐκεῖ Διευθυντοῦ κ. Λιαρομμάτη.

Τὸ αἷμα λαμβάνεται τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐξεταζομένου, μὴ ἀσκουμένης βίας κατ' αὐτοῦ, ὑποδεικνυομένης μόνον εἰς αὐτὸν τῆς ἀνάγκης ἐξετάσεως τοῦ αἵματός του πρὸς τὸ ἴδιόν του συμφέρον καὶ ἄρσιν τῆς ὑπονοίας ὅτι ἐν μέθῃ ἡμάρτησε.

Τὸ λαμβανόμενον αἷμα ἀποστέλλεται, πρὸς ἀνίχνευσιν ἀλκοόλης καὶ προσδιορισμὸν τοῦ ποσοῦ ταύτης, εἰς τὸ Τοξικολογικὸν Ἐργαστήριον τοῦ Πανεπιστημίου. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐνδείκνυται ὅπως ἐπεκταθῇ καὶ εἰς Ἀθήνας καὶ περὶ τούτου γίνεται σκέψις. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἀναφέρομεν ὅτι κατὰ δημοσίευσιν τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν τῷ Ἰατροδικαστικῷ—Τοξικολογικῷ Ἐργαστηρίῳ τοῦ ἐν Κιέλῳ τῆς Γερμανίας Πανεπιστημίου, ἐκτελοῦνται κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰς 6.000 ἐξετάσεις αἵματος, σωφὲρ κυρίως, πρὸς ἀνίχνευσιν καὶ προσδιορισμὸν τῆς ἐν αὐτῷ ἀλκοόλης.

7) Θεραπεία

Αὕτη δύναται νὰ ἀφορᾷ εἴτε ἄνθρωπον ἐν ὀξείᾳ μέθῃ εὑρισκόμενον, εἴτε τὸν ὄντως ἀλκοολικόν, δηλαδὴ τὸν ἐκ μακροχρονίου καταχρήσεως ἀλκοολούχων ποτῶν κατεχόμενον ὑπὸ νευροψυχικῶν διαταραχῶν, ἐπακολούθων τῇ ἐπὶ μακρὸν καταχρήσει τῶν ἀλκοολούχων ποτῶν.

Κατὰ τῆς ὀξείας μέθης ἐνδείκνυται ἡ καταπολέμησις τῶν ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος συμπτωμάτων. Ἂν ὁ πότης εὑρίσκεται ἐν διεγέρσει ἁπλῇ, περιττεύει ἴσως πᾶσα θεραπεία καὶ μόνον ἡ μέριμνα προφυλάξεως τοῦ μεθυσμένου ἀπὸ τοῦ νὰ κάμῃ κακόν τι εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ἐπιβάλλεται. Ὁ πότης μετὰ πάροδον ὡρῶν τινων θὰ συνέλθῃ ἢ θὰ περιπέσῃ εἰς ὕπνον, εὐεργετικόν.

Ἂν ὅμως ἡ μέθη εἶναι βαρεῖα καὶ προεκάλεσε κῶμα, τότε προχείρως μὲν θὰ χορηγηθῇ καφὲς ἢ καὶ ἔνεσις καφεΐνης ἢ στρυχνίνης, τὴν περαιτέρω ὅμως θεραπείαν θὰ ἀναλάβῃ ὁ ἰατρός. Οὗτος θὰ ἐπέμβῃ διαφόρως ἑκάστοτε, ἀναλόγως τῆς καταστάσεως τοῦ ἀρρώστου, δὲν ἐπιμένομεν δὲ ἐδῶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐνδεδειγμένων.

Κατὰ τοῦ χρονίου ἀλκοολισμοῦ, ἐνδεικνύεται ἡ ἔγκλεισις τοῦ πότου εἰς ψυχιατρικὸν ἵδρυμα. Μόνος, ἀφ' ἑαυτοῦ, νὰ ἀποστῇ ὁ πότης τῆς χρήσεως τῶν ἀλκοολούχων ποτῶν δὲν ὑπάρχει ἐλπίς. Ἡ ἐκ τοῦ δηλητηρίου καταπεσοῦσα βούλησις καὶ θέλησις, δὲν ἀντιδροῦν κατὰ τῆς κακῆς ἕξεως.

Ἐν τῷ Ψυχιατρικῷ ἱδρύματι ἡ θεραπεία τοῦ ἀλκοολικοῦ εἶναι ἐνδεχομένη καὶ διὰ τὴν ἀναγκαστικὴν παῦσιν πόσεως οἰνοπνεύματος καὶ διὰ τὴν ψυχοθεραπείαν καὶ διὰ τὴν χρῆσιν φαρμάκων τινῶν, ἅτινα, ὡς λέγεται, καθιστῶσι ἀποκρουστικὰ πάντα τὰ ἀλκοολοῦχα ποτά. Τοιοῦτον φάρμακον θεωρεῖται ἐσχάτως τὸ Antabus.

Πολὺ συνεισφέρει πρὸς θεραπείαν ἡ καλὴ καὶ ἐπαρκὴς δίαιτα, ἡ ἀναγκαστικὴ ἐργασία καὶ δὴ εἰς γεωργικὰς ἢ ἄλλας χειρωνακτικὰς ἐργασίας κλπ.

8) Προφύλαξις

Δοθέντος ὅτι ὁ ἀλκοολισμὸς ἀποτελεῖ μάστιγα διὰ μέγα πλῆθος ἀνθρώπων καὶ συνεπῶς διὰ τὴν Κοινωνίαν ὁλόκληρον, πολλοὶ δικαίως ἐξανίστανται κατὰ τῆς τοξικομανίας ταύτης, ὡς ἄλλως τε καὶ κατὰ τῶν ἄλλων τοξικομανῶν καὶ προτείνουν διάφορα μέτρα, ἐπικαλούμενοι καὶ τὴν ἀρωγὴν τοῦ Κράτους διὰ τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ.

Δυνάμεθα τοὺς πολεμίους τῆς ἀλκοόλης νὰ διακρίνομεν εἰς δύο τάξεις. Πρῶτον τὴν τῶν ἀχαλινώτων ἐπιτιθεμένων κατὰ τῶν ἀλκοολούχων ποτῶν ἐν γένει καὶ ἀποδιδόντων πᾶν κακὸν τῆς ἀνθρωπότητος οὐχὶ μόνον εἰς τὴν κατάχρησιν τῶν ἀλκοολούχων ἐν γένει ποτῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἁπλῆν χρῆσιν τούτων, εὐκόλως παρασύρουσαν εἰς κατάχρησιν. Κατ' αὐτοὺς ἡ κατάπτωσις τῶν ἀτόμων ἢ καὶ τῶν Ἐθνῶν ἔχει πρωταρχικὴν ἀφορμὴν τὴν χρῆσιν ἀλκοολούχων ποτῶν, διὸ προτείνουν τὴν διὰ νόμου ἀπόλυτον ἀπαγόρευσιν τοιούτων ποτῶν.

Πρὸς τοὺς ταῦτα πρεσβεύοντας ἀντιτίθενται ἄλλοι ὑποστηρίζοντες ὅτι ἡ ἀλκοόλη δύναται μὲν νὰ συνεργήσῃ πρὸς ἄλλας αἰτίας, μᾶλλον ὑποσκαπτούσας τὸν

ὀργανισμόν, δὲν εἶναι ὅμως κατ' αὐτοὺς ἡ κυρία αἰτία καὶ μάλιστα ἐπὶ μετρίας χρήσεως καὶ δὴ οἴνου, οὐχὶ δὲ ἄλλων ἀλκοολούχων ποτῶν. Καὶ ἀναφέρουσιν οὗτοι παραδείγματα ἐξόχων ἀνδρῶν, καταχρωμένων τῶν οἰνοπνευματούχων ποτῶν καὶ ὅμως διανυσάντων μακρὰν καὶ ἔνδοξον καὶ πνευματικῶς ἀνθηρὰν ζωήν. Ἐξ ἄρθρου τοῦ Γερμανοῦ Καθηγητοῦ Kahn, δημοσιευθέντος πρὸ ἐτῶν εἰς τὸ Λαϊκὸν Πανεπιστήμιον τῆς Βραδυνῆς (1934) ἀποσπῶμεν σχετικά τινα πρὸς τοιούτους ἄνδρας.

«Ὁ Ἀνακρέων, ὁ περίφημος λυρικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος, ἔφθασε τὴν ἡλικίαν τῶν 85 ἐτῶν, ἐξύμνει δὲ τὸ κρασὶ καὶ τὸ ἐτίμα ὑπερβαλλόντως.

Ὁ Γκαῖτέ ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἡμάρτανε μὲ βαρειὰ μπύρα, οὔτε δὲ καθ' ὅλην τὴν ζωήν του ἀπεκήρυξε τὰ ἀλκοολοῦχα ποτά. Καὶ ἐρωτοῦν πολλοί: Θὰ ἔγραφε καλλίτερα ὁ Γκαῖτε ἐὰν ἀντὶ σαμπάνιας ἔπινε σέλτς; Θὰ ἔζη περισσότερον ἐὰν ἀντὶ κρασιοῦ ἔπινε λεμονάδα ἢ χαμομῆλι;

Ὁ μέγας διὰ τοὺς Γερμανοὺς Βίσμαρκ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἰσχυρὸς πότης, ὑπεστήριζεν ὄχι μόνον θεωρητικῶς ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως, ὅτι ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τὴν δύναμίν του πρέπει νὰ ἔχῃ μισὴ ἢ καλλίτερα μιὰ μπουκάλα κρασὶ τοῦ Ρήνου μέσα στὸ στομάχι του».

Θὰ ἠδυνάμεθα εἰς τὰ παραδείγματα ταῦτα τοῦ Kahn νὰ προσθέσωμεν πολλὰ ἄλλα, ἔκ τε τῆς ἀρχαιότητος καὶ πρόσφατα. Ἀρκούμεθα ἀναφέροντες μόνον τὸν Τσῶρτσιλ, ὅστις παρὰ τὸ ἄφθονον οὐΐσκι καὶ τὸ ὁλοήμερον κάπνισμα ἀποτελεῖ φαινόμενον σωματικῆς καὶ πρὸ πάντων πνευματικῆς ζωηρότητος, παρὰ τὸν Μαλέαν τῶν 80 ἐτῶν, ἅτινα πρό τινος ὑπερέβη.

Τὰ παραδείγματα ὅμως ταῦτα, ὅσον πολυάριθμα καὶ ἂν εἶναι, δὲν ἀντιπροσωπεύουσιν οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦ πλήθους τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι καταρρακοῦνται κατόπιν καταχρήσεως ἀλκοολούχων ποτῶν. Πρὸς καταπολέμησιν δὲ τῶν τοιούτων κακῶν δικαίως ἐξανίστανται πολλοὶ καὶ ζητοῦν τὴν καταπολέμησιν καὶ τῆς ἁπλῆς χρήσεως οἱουδήποτε ἀλκοολούχου ποτοῦ διὰ Κρατικῆς ἐπεμβάσεως.

Ἄλλοι ὅμως—καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτῶν—δὲν δέχονται τὴν γνώμην ταύτην, πρῶτον διότι καὶ ἂν ἐπιδιωχθῇ ἡ πλήρης ἀπαγόρευσις δὲν θὰ γίνῃ κατορθωτὴ καὶ δεύτερον διότι τὰ εἰς τὴν κατάχρησιν τῶν ἀλκοολούχων ποτῶν παρατηρούμενα κακὰ δὲν παρατηροῦνται καὶ κατὰ τὴν ἁπλῆν χρῆσιν τοιούτων, ὑπὸ τὰς συνήθεις συνθήκας τῆς ζωῆς.

Τὴν ἀπόλυτον δι' ἐπιβολῆς τοῦ Κράτους—ἢ ἄλλως πως—ἀπαγόρευσιν χρήσεως—καὶ ἁπλῆς ἔστω— τῶν ἀλκοολούχων ποτῶν ἐφήρμοσαν πρό τινων ἐτῶν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς. Πολὺ ὅμως πρότερον, αἰῶνας ὁλοκλήρους, ὁ περίφημος νομοθέτης τῶν ἐν κάτω Ἰταλίᾳ Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν Ζάλευκος ἀπηγόρευσεν ἐπὶ ποινῇ θανάτου τὴν χρησιμοποίησιν οἴνου, τοῦ μοναδικοῦ διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀλκοολούχου ποτοῦ.

Ἡ ἀπόλυτος ἀπαγόρευσις ἐφαρμοσθεῖσα ἀπὸ 1919—1934 ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις ἀπέτυχε πλήρως, διὸ ἔσπευσαν νὰ ἐπιτρέψουν ἐκ νέου τὴν χρῆσιν οἴνου, ζύθου, βαθμηδὸν δὲ πάντων τῶν ἀλκοολούχων ποτῶν. Ἀπέτυχε δὲ ἡ ἀπόλυτος ἀπαγόρευσις διότι ἐξώθησε τὸν κόσμον νὰ προμηθεύεται παντὸς εἴδους μεθυστικὰ ποτά, τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζον ἀσυνείδητοι ἐπιχειρηματίαι ἐξ οὐσιῶν δηλητηριωδῶν, ὡς μεθυλικῆς ἀλκοόλης κλπ. Ἀνεπτύχθη δὲ τότε καὶ τροπὴ πρὸς ἄλλας τοξικομανίας (μορφίνης, ἡρωΐνης κπ.) καὶ λαθρεμπόριον ἐπικίνδυνον διὰ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Κράτους.

Ἡ πεῖρα ὅθεν ἔδειξεν ὅτι ἡ ἀπόλυτος, ἀπαγόρευσις δὲν εἶναι κατορθωτή, ἴσως δὲ δὲν εἶναι καὶ ἐπιθυμητὴ διὰ τὰ ἀνωτέρω ἀναφερθέντα κακά.

Δύναται ὅμως νὰ καταπολεμηθῇ ἡ κατάχρησις οἴνου καὶ τῶν λοιπῶν ἀλκοολούχων καὶ τοῦτο θὰ ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς κατωτέρω.

Ἡ χρῆσις ὅμως οἴνου κυρίως δὲν εἶναι ἐπιβλαβής, ὅπως δεικνύει τὸ πανάρχαιον σύστημα τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν ἀλκοολούχων ποτῶν. Ὁ ἄνθρωπος, μόλις παρέκαμψε τὴν πρωτόγονον κατάστασιν, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην δημιουργίας εὐφο-

ρίας καὶ ἀπολαύσεως, πρώτιστον δὲ καὶ κράτιστον μέσον πρὸς τοῦτο ὑπῆρξαν τὰ ἀλκοολοῦχα ποτά, ἐκ διαφόρων οὐσιῶν παρασκευαζόμενα.

Οἱ Σουμέριοι, λαὸς τοῦ νῦν Ἰράκ, ἔνδοξος δὲ διὰ τὴν ἐποχήν του, παρεσκεύαζον ποτὸν ἀλκοολοῦχον ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων, ἀφθονούντων εἰς τὴν χώραν των. Ὁ Νῶε, ὅπως λέγει ἡ Γραφή, ἐμεθύσθη δι' οἴνου. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι κατεσκεύαζον ζῦθον ἐκ κριθῆς καὶ ἔπινον πρὸς ἀπόλαυσιν.

Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ἐθεοποιήθη ἡ ἐξ οἴνου μέθη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχαία Ἑλλάς: Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Μυθολογίαν ὁ Διόνυσος ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης. Βρέφος εἰσέτι ἐσχημάτισε χορόν, στράτευμα ἐν τῇ πραγματικότητι ἀπὸ ἄνδρας — τοὺς Σειληνούς, Σατύρους, Πριάπους καὶ ἀπὸ γυναῖκας, τὰς Μαινάδας, τὰς Βακχίδας Νύμφας κ.λ.π., καὶ δι' αὐτῶν κατέκτησε τὸν κόσμον, φθάσας μέχρι τῶν Ἰνδιῶν, νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος, διαδίδων τὴν πρὸς τὸν οἶνον λατρείαν των. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἀνθιστάμενον εἰς τὰ δόγματα τοῦ Διονύσου· τιμωρίαι μεγάλαι ἐπεφυλάσσοντο εἰς αὐτόν. Τοιοῦτόν τι ἀναφέρει ἡ Μυθολογία ὅτι ἔπαθεν ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Πειθεύς... διότι ἴσως δὲν ἔπινε

Ἐλατρεύετο δὲ ὁ Διόνυσος — δηλαδὴ ἡ οἰνοποσία — καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα περιλάμπρως, πανηγύρεις δὲ—οἰνοποτικαὶ—διεξήγοντο καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας. Ἀλλεπάλληλοι κατ' ἔτος διεξήγοντο ἑορταὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, πράγματι ὅμως πρὸς διασκέδασιν τῶν Ἀθηναίων. Τοιαῦται ἑορταὶ ἦσαν τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια, τά μεγάλα ἢ κατ' ἄλση Διονύσια, τὰ Λήναια, τὰ Ἀνθεστηρίωνα, τὰ Θεσίνια, τὰ Πυθία κ.λ.π. Πάντα πρὸς ἀφορμὴν οἰνοποσίας κατὰ κόρον, ἡ ὁποία θὰ ἔλεγε τις, ὑπερασπιστὴς τοῦ οἴνου καὶ παρομοίων ποτῶν, δὲν ἐκώλυσε τοὺς Ἀθηναίους νὰ γίνουν οἱ Μαραθωνομάχοι, οἱ Σαλαμινομάχοι κ.λ.π.

Ἔγινε λοιπὸν ἡ χρῆσις τοῦ οἴνου κοινὴ συνήθεια, βαθμηδὸν ἀνάγκη καταστᾶσα. Καὶ ἡ παροχὴ οἴνου καλοῦ καὶ ἀφθόνου εἴς τινα ἐδείκνυε τὴν πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησιν. Εἰς τὴν Ἰλιάδα (Δ. 257—263) ὁ Ἀγαμέμνων, διὰ νὰ κολακεύσῃ καὶ φιλοτιμήσῃ τὸν Ἰδομενέα, τοῦ ὑπενθυμίζει ὅτι εἰς τὰ γεύματα τὰ ὁποῖα παρέθετε, ἐφρόντιζε τὸ ποτῆρι τοῦ Ἰδομενέως νὰ εἶναι πάντοτε γεμᾶτο.

Παρ' ὅλην ὅμως τὴν συνηγορίαν ὑπὲρ τῆς χρήσεως τοῦ οἴνου δὲν ἀδικεῖ τις καὶ τοὺς καταδικάζοντας αὐτὸν καὶ ἀποδίδοντας καὶ εἰς τὴν ἁπλῆν χρῆσιν τοῦ οἴνου — καὶ δὴ τῶν ἄλλων ἀλκοολούχων ποτῶν — τὰ κακὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἔχουν δὲ κατὰ τοῦτο δίκαιον, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καθορισθῇ τί ποσὸν ἀντιπροσωπεύει τὴν χρῆσιν καὶ τί τὴν κατάχρησιν, διότι ὑπάρχουν διαφοραὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀτόμου, κατὰ τὴν προηγουμένην ὑγείαν του, κατὰ πολλοὺς ἀσταθμήτους πολλάκις παράγοντας. Σχετικῶς πρὸς τὴν ἡλικίαν πάντες δέχονται, ὅτι οἱ παῖδες δὲν πρέπει νὰ πίνωσιν οὐδαμῶς οἶνον ἢ ἄλλα ἀλκοολοῦχα ποτά. Ὁ Πλάτων μάλιστα εἰς τοὺς Νόμους του (Β. 607) συνιστᾶ «τοὺς παῖδας μέχρις ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν τὸ παράπαν οἴνου μὴ γεύεσθαι». Σοφὴ ὑπῆρξεν ἡ πρόνοια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων νὰ μὴ πίνωσι τὸν οἶνον ἄκρατον, ἀλλὰ κεκραμμένον μεθ' ὕδατος, ἐξ οὗ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ὀνομάζομεν τὸν οἶνον κρασί (1).

Ὑπεμνήσαμεν ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς κλινικῆς εἰκόνος τῆς δηλητηριάσεως τὰ ἐκ ταύτης προκύπτοντα κακά. Ἐν συνόψει τοιαῦτα κακὰ εἶναι: 1) ἡ παρώθησις πρὸς ἐγκλήματα, 2) τὰ τροχαῖα δυστυχήματα, 3) ἡ ἐκ βλαστοφθορᾶς δημιουργία ἀπογόνων ἐλαττωματικῶν, 4) ἡ διαταραχὴ τῆς οἰκογενειακῆς τάξεως, 5) αὐτοκτονίαι καὶ αὐτοτραυματισμοί, 6) ἀνάπτυξις νόσων ἐπὶ στομάχου, ἥπατος, νεφρῶν κ.λ.π., 7) ἐλάττωσις τῆς ἀποδοτικότητος τῆς ἐργασίας, 8) ἡ δαπάνη τῆς Κοινωνίας πρὸς διατροφὴν τῶν καταστάντων ἀχρήστων ἐξ ἀλκοολισμοῦ, ὡς καὶ τῶν ἐλαττωματικῶν ἀπογόνων των. (Συνεχίζεται)

1. Τὸν ὕδατι κεκραμμένον οἶνον συνιστᾷ θερμῶς ὁ Ἱπποκράτης «καὶ φήμι ἄριστον εἶναι ὡς ὑδαρέστερον διδόναι τὸν οἶνον».

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΠΡΟΣ ΝΕΟΥΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΑΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὴν προσφώνησιν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑφυπουργοῦ κ. Εὐαγγέλου Καλαντζῆ, πρὸς τοὺς νέους Ἀρχιφύλακας τῆς Ιης ἐκπαιδευτικῆς περιόδου κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ὁρκωμοσίας των, γενομένην εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν τὴν 19ην Μαρτίου ἐ.ἔ.

«Συνέχομαι ἀπὸ αἰσθήματα συγκινήσεως διότι ἡ σημερινὴ ὁρκωμοσία παρέχει τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν δυνατότητα νὰ ἐπικοινωνήσω τὸ πρῶτον, διὰ προσωπικῆς ἐπαφῆς καὶ διὰ ζώσης, μὲ τοὺς ἐξερχομένους νέους βλαστοὺς τῆς Ἀστυν. Πόλεων ἐκ τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων καὶ μὲ εὐρὺν κύκλον ἐκ τῶν Ἀνωτάτων καὶ Ἀνωτέρων στελεχῶν τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ τόπος καὶ ὁ χαρακτὴρ τῆς τελετῆς αὐτῆς ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας, τῆς τόσον χαρακτηριστικῶς σεμνῆς, προσδίδει τὴν ἀνάλογον σημασίαν εἰς τὸν χαρακτῆρα τῶν λέξεων, τὰς ὁποίας θέλω νὰ σᾶς ἀπευθύνω.

Τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἶναι συνυφασμένον μὲ τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν τῆς τελευταίας 35ετίας, Ἱστορίαν ὑψίστης δόξης ἀλλὰ καὶ μεγάλων συμφορῶν, ὅπως ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφή, ὁ Δεκέμβριος τοῦ 1944 καὶ ὁ ἐπακολουθήσας συμμοριτοπόλεμος.

Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἀπεδείχθη ἡ ἀξία τοῦ νέου τούτου Σώματος, ἐπιτυχόντος νὰ χειρισθῇ καὶ ν' ἀντιμετωπίσῃ κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον, ὅλα τὰ ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός του ζητήματα τάξεως, ἀσφαλείας καὶ κοινωνικῆς εὐρυθμίας.

Ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν εὑρίσκομαι εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολήν, καὶ πρέπει νὰ σᾶς εἴπω ὅτι αἱ Σχολαὶ εἰς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ εἰδικώτερον εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, ἐξ ὅσων γνωρίζω καὶ ἐξ ὅσων ἑρμηνεύει αὐτὴ αὕτη ἡ πραγματικότης, ἐνσαρκουμένη εἰς τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ὑπηρετοῦν εἰς αὐτήν, ἀποβλέπει εἰς δύο σκοπούς.

Πρῶτον εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν κατάρτισιν καὶ δεύτερον εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ ἐξαιρέτου πνεύματος τοῦ Σώματος. Ἀλλὰ καὶ πέραν τοῦ πνεύματος τούτου ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐπιτυχίαν μιᾶς καλῶς ἐννοουμένης ἀλληλεγγύης καὶ εἰς τὴν προσήλωσιν πρὸς τὴν ἀποστολήν, τὴν ὑψηλήν, τῆς Ἀστυν. Πόλεων.

Νέοι Ἀρχιφύλακες, ἡ ἐπαγγελματική σας κατάρτισις πρέπει νὰ πλαισιοῦται καὶ νὰ στολίζεται μὲ τὴν οὐσιαστικὴν ἀνάπτυξιν εἰς τὰς ψυχάς σας καὶ εἰς τὰς συνειδήσεις σας, τοῦ πνεύματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τὸ ὁποῖον κατὰ πρόχειρον ἑρμηνείαν, σᾶς ἐμφανίζει καὶ σᾶς δημιουργεῖ φορεῖς πραγματικοὺς μιᾶς ἀποστολῆς, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται εἰς τὰ ὅρια τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας μόνον.

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων προέκυψεν ὡς μία ἀνάγκη, τοῦ νὰ προσαρμοσθῇ δηλαδὴ ἡ ἐκτελεστικὴ τοῦ Κράτους ἐξουσία πρὸς τὸ σύγχρονον πνεῦμα καὶ πρὸς τὴν κοινωνικὴν καὶ πολιτιστικὴν ἐξέλιξιν τοῦ λαοῦ καὶ ν' ἀνταποκριθῇ ἀναλόγως πρὸς τὸ θέμα τῆς τάξεως καὶ τῆς Ἀσφαλείας. Σήμερον ἡ τάξις καὶ ἡ ἀσφάλεια δὲν ἐπιβάλλεται τόσον διὰ τῆς κρατικῆς ἰσχύος καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ ὀργάνου τοῦ Κράτους, ὅσον διὰ τοῦ τρόπου καθ' ὃν χειρίζεται τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν τὸ ἐκτελεστικὸν τοῦτο ὄργανον, ὅπως εἶναι ἡ Ἀστυνομία Πόλεων καὶ προπαντὸς διὰ τοῦ τόνου καὶ τοῦ χαρακτῆρος τὸν ὁποῖον δίδει εἰς τὰς σχέσεις πολίτου καὶ Κράτους.

Προεκτείνοντες τὴν ἄποψιν αὐτὴν φθάνομεν εἰς τὴν ἄποψιν τὴν ὑψηλοτέραν, ὅτι δηλ. ὁ τρόπος καθ' ὃν τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν

αὐτὴν τῆς Κρατικῆς δηλαδὴ δυνάμεως πρὸς ἐπιβολὴν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας, εἶναι συνάρτησις τοῦ βαθμοῦ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Χώρας. Ἀνάλογα δηλαδὴ μὲ τὸ ὕψος, εἰς τὸ ὁποῖον ἵστασθε σεῖς οἱ βαθμοφόροι καὶ κατὰ ἱεραρχικὴν τάξιν ἀπὸ τοῦ ἀστυφύλακος μέχρι τῆς ἡγεσίας τοῦ Σώματος, ὁ τρόπος καὶ τὸ ὕψος εἰς τὸ ὁποῖον ἵστασθε εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν, εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς βαθμολογεῖ καὶ ὡς Πολιτείαν καὶ ὡς Κράτος καὶ ὡς Ἔθνος καὶ ὡς Λαὸν ἀπὸ ἀπόψεως πολιτισμοῦ.

Αὐτῆς τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς, αὐτοῦ τοῦ λειτουργήματος εἶσθε τῷ ὄντι οἱ ἐνσαρκωταὶ καὶ ἐγὼ ἀνήκω εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες πιστεύουν ὅτι ὁ βαθμὸς τοῦ πολιτισμοῦ ὁ δικός σας, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος βαθμολογεῖ τὸν πολιτισμὸν τοῦ τόπου μας. Συνεπῶς δὲν πρόκειται ἐν προκειμένῳ περὶ καθαρῶς ἐπαγγελματικῶν Σχολείων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐδιδάχθητε καὶ θὰ διδαχθῆτε ἐν συνεχείᾳ καὶ ἐν τῇ πράξει καὶ κατὰ τὴν ἐξέλιξίν σας τὴν περαιτέρω, τὴν ἐφαρμογὴν μόνον τῶν Κανονισμῶν, τῶν διαφόρων διατάξεων κλπ.

Ἐδῶ προπαντὸς χαλυβδώνετε τὴν ψυχήν σας, τὸν χαρακτῆρα σας καὶ συνεχίζετε τὴν παράδοσιν τοῦ Σώματος. Καὶ ὄχι ὡς Ὑπουργὸς τῆς Ἀσφαλείας, ἀλλ' ὡς Ἕλλην διακηρύσσω, ὅτι δικαιοῦται τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων νὰ λέγῃ ὅτι ἔχει ἐδραιώσῃ εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ μίαν ὑπέροχον παράδοσιν. Διότι μολονότι ὁ βίος του εἶναι πολὺ βραχύς, ἀφοῦ τὰ τριάντα χρόνια τῆς Ἀστυνομίας δὲν εἶναι τίποτε μέσα στὴν αἰωνιότητα μὲ τὴν ὁποίαν πιστεύω πὼς εἶναι συνδεδεμένον τῷ Σῶμα τοῦτο, ἐν τούτοις χάρις εἰς τὴν ἐνεργητικότητα, χάρις εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἱδρυτῶν τοῦ Σώματος, τὴν ἐργασίαν καὶ τὰς θυσίας τῶν προκατόχων σας ἐδραιώθη εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων. Αὐτὴν τὴν παράδοσιν, αὐτὴν τὴν κληρονομίαν τὴν πολύτιμον τὴν ὁποίαν σᾶς χαρίζουν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι προσέφερον ζωὴν καὶ αἷμα διὰ νὰ ἔχετε σεῖς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον σήμερον εἰς τὰ χέρια σας, αὐτὴν τὴν παράδοσιν, ἐπαναλαμβάνω, καλεῖσθε ὄχι νὰ συντηρήσετε ἁπλῶς, ἀλλὰ νὰ ἐξυψώσετε περαιτέρω.

Εἶμαι, ὅπως εἶπα καὶ εἰς τὴν ἀρχήν, συγκεκινημένος διότι τὸ πρῶτον ἐπικοινωνῶ διὰ ζώσης μὲ τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Δράττομαι σήμερον τῆς εὐκαιρίας νὰ σᾶς εἴπω καὶ τώρα ὅσα δι' ἄλλου τρόπου σᾶς διεμήνυσα ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως τῆς ἐντολῆς αὐτῆς παρὰ τοῦ Στρατάρχου, ὅτι στρέφεται ἐξ ὁλοκλήρου τὸ ὀφειλόμενον ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Τονίζω ὀφειλόμενον, διότι ἡ Πολιτεία ἔχει λόγους ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ ἐπὶ τῶν πραγμάτων στηριζομένους, νὰ εἶναι ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν συμβολὴν τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τὴν ἀνταπόκρισιν εἰς τὸν ρόλον καὶ εἰς τὴν διαγραφεῖσαν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτοῦ τροχιὰν τῆς δράσεώς του. Καὶ ἡ Πολιτεία δι' ἐμοῦ αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ὁρκωμοσίας νεωτέρων βλαστῶν τοῦ Σώματος, σᾶς τονίζει ὅτι, μὲ τὸ ὀφειλόμενον ἠθικὸν ἐνδιαφέρον ἀντιμετωπίζει καὶ θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ προβλήματα καὶ τὰ ζητήματα τοῦ Σώματος ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν δυνατοτήτων τῶν οἰκονομικῶν τῆς παρούσης δυσκόλου περιστάσεως, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὰ προαγάγῃ διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ οὕτω τὸ καθῆκον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον βαδίζει παράλληλα πρὸς τὸ καθῆκον τὸ ἰδικόν σας, δηλαδὴ ἡ Πολιτεία θέλει ἐμπράκτως νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἐξύψωσιν τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας.

Πιστεύω, ὅτι θὰ συνεχίσετε τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, ὁδὸν ἡ ὁποία ἑκάστοτε νυκτός τε καὶ ἡμέρας θὰ σᾶς καλῇ καὶ θὰ σᾶς ὑπενθυμίζῃ, ὅτι ὁ ρόλος σας εἶναι πτωχὸς μὲν εἰς ἀπολαυάς, διακεκριμένος ὅμως εἰς ὑψηλὰς ἠθικὰς ἀποστολάς.

Τὸν δρόμον αὐτόν, τὸν ὁποῖον θὰ διανύσετε καὶ τὸν ὁποῖον οἱ προκάτοχοί σας διήνυσαν ἐν τῷ μέσῳ ὄχι μόνον ἀκανθῶν καὶ ἐμποδίων, ἀλλὰ καὶ ἀπείρων θυσιῶν, σκληρῶν καὶ τραγικῶν, εἴτε ἀνηφορικὸς εἶναι, εἴτε ἀκανθώδης, εἴτε ὁμαλός, εἴτε ἀνώμαλος, ἐφ' ὅσον θὰ ὑπηρετῇ τὴν ὑπάτην ἀποστολήν σας, τοῦ

Ἀναστάσιμη πνοή

—Χριστὸς Ἀνέστη κύριε Ὑπαστυνόμε...

Ἡ φωνὴ ἀκούστηκε βραχνὴ δίπλα μου καὶ πνίγηκε μέσα στὴ χαρμόσυνη πανδαισία τῶν βεγγαλικῶν καὶ τοῦ ἀντίλαλου ἀπ' τὶς καλόηχες καμπάνες ποὺ χτυποῦσαν χαρμόσυνα μέσα στὴν ἀνοιξιάτικη τούτη νύχτα.

Μηχανικὰ γύρισα τὸ πρόσωπο πρὸς τὴ φωνὴ καὶ ξεχώρισα στὸ συνωστισμένο πλῆθος κάτω ἀπ' τὴ στολισμένη μὲ σμυρτιὲς ἐξέδρα, ἕναν καλοκαμωμένον ἄνθρωπο νὰ τσουγκρίζῃ τὸ αὐγό του μὲ τὸν Ὑπαστυνόμο κ. Νᾶσο. Ἕνα ροδοκόκκινο ἀγοράκι βαστοῦσε τὴ λαμπάδα του ἀνάμεσα στὸν Ὑπαστυνόμο καὶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ πρότεινε τὸ αὐγό του μὲ χέρια τρεμάμενα...

***

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τσούγκρισε τὸ αὐγό μὲ τὸν Ὑπαστυνόμο στέκεται δίπλα μου. Μᾶλλον ἐγὼ στέκομαι δίπλα του, γιατὶ ἐγὼ τὸν πλησίασα ἀθόρυβα καὶ στάθηκα κοντά του. Στέκεται μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος καὶ ἀκούει...Ἀκούει ἄφωνος, βουβός, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ πλακόστρωτο τῆς Ἐκκλησιᾶς. Εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ παραμένουν καὶ μετὰ τὴν Ἀνάσταση, ὕστερα ἀπ' τὰ τσουγκρίσματα καὶ τὰ βεγγαλικά, μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν δύο τρίτων τοῦ πλήθους...

Ἀραιὸ τὸ ἐκκλησίασμα τώρα. Καὶ μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ προσέξω καλλίτερα τὸν ἄνθρωπο τοῦτον. Εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ τὸ παρελθόν τους ἔχει ἄμεσο σχέση μὲ τὸ παρόν. Εἶναι ἀπὸ ἐκείνους πού, μόλις τοὺς ἀντικρύζουμε, ἕνας ὁλόκληρος κόσμος ἀναμνήσεων—δυσάρεστων ἐπὶ τὸ πλεῖστον—ξυπνάει μέσα μας. Μᾶς φέρνουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ Χθὲς καὶ μὲ τὸ Σήμερα. Μᾶς δίνουν τὴ δυνατότητα ν' ἀντικρύσουμε σ' αὐτοὺς καὶ τὸ Α ὔ ρ ι ο πολλὲς φορές....

Βλέπω νὰ κυλᾶνε δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια του, καθὼς στέκεται ἔτσι βουβὸς μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα. Τὰ χείλη του ἀνοιγοκλείνουν. Κατὰ ἀραιὰ διαστήματα ὑψώνει τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἁγίου Βήματος· γρήγορα ὅμως τὸ κατεβάζει καὶ καρφώνει τὸ βλέμμα του στὸ δάπεδο. Προσεύχεται! Καὶ προσεύχεται μὲ τόση πίστη, μὲ τόση θέρμη!...

Καὶ ὅμως! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς διεκήρυττε πρὸ τεσσάρων χρόνων ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός..."Οτι τὰ πάντα διέπονται ἀπὸ ἕναν ἐντελῶς φυσικὸ νόμο."Οτι ἡ ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ εἶναι γιὰ τοὺς ἀνόητους μονάχα νοητή...

Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τυπώθηκε στὶς ἐφημερίδες πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

«Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. τάδε ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἀπολύονται τῶν φυλακῶν τάδε οἱ δεῖνα.....»

Καὶ στὸ νοῦ μου ἀναπλάστηκαν ὅλα τὰ γεγονότα ἐκεῖνα ποὺ διαδραματίστηκαν κάποια νύχτα...Μιὰ νύχτα ποὺ χτύπησε τὸ τηλέφωνο παράξενα μέσα στὴ σιγαλιὰ κάποιου κομψοῦ γραφείου, ποὺ ξεχυθήκαμε ἀμέσως στὸ δρόμο τέσσερα ἄτομα καί,... ποὺ σὲ λίγη ὥρα μιὰ νάρκη ξεθαβότανε ἀπὸ τὴ ρίζα τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ δύο ἄτομα κλείνονταν στὸ κρατητήριο...

Δυσάρεστες ἀναμνήσεις. Ἔχουν ὅμως τόσο μεγάλη ἐφιαλτικὴ μεγαλοπρέπεια...

νὰ συντηρῆτε τὴν ὑπόστασιν τῆς Πατρίδος καὶ νὰ διασφαλίζετε τὴν ἔννοιαν τῆς εὐνομουμένης Πολιτείας, θὰ τὸν βαδίσετε μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ μὲ πνεῦμα συνάδον πρὸς τὴν ἱερὰν παράδοσιν τοῦ Σώματος, καὶ ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας σᾶς εὔχομαι γόνιμον καὶ λαμπρὰν σταδιοδρομίαν. Κλείνων τὴν προσφώνησίν μου, νέοι βλαστοὶ τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας, σᾶς καλῶ ν' ἀναφωνήσωμεν: Ζήτω ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεύς! Ζήτω ἡ Ἀστυνομία Πόλεων!»

Θυμίζουν πάντοτε τὴν κακία τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὕπουλο χαρακτῆρα, τὸν παραπλανημένο Ἕλληνα.

Μὰ ἡ λειτουργία τέλειωσε καὶ ὁ ἄνθρωπός μου κυττᾷ φοβισμένος γύρω του. Τὸ ροδοκόκκινο ἀγοράκι στηρίζεται πάνω του, ὑψώνει τ' ἀθῷα γαλανὰ ματάκια του καὶ τοῦ λέει τρέμοντας.

—Γιατὶ κλαῖς μπαμπάκα;...

Τὸ παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὴν ἔξοδο σκουπίζοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὸ μαντῆλι του. Μὲ τἄλλο χέρι πιάνει τὸν Ὑπαστυνόμο καὶ προχωροῦν πρὸς τὰ ἔξω.

—Χριστὸς Ἀνέστη!...

—Ἀληθῶς Ἀνέστη!...

***

Θέλω νὰ πλησιάσω τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ροδοκόκκινο ἀγοράκι καὶ νὰ τσουγκρίσω τὸ αὐγό μου. Μ' αὐτὸν θέλω νὰ πῶ, τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ ὄχι μὲ τοὺς γνώριμους ποὺ μὲ τριγυρίζουν. Μὰ ἡ σιγοκουβέντα ποὺ ἄρχισε μεταξὺ τῶν δύο μὲ κάνει νὰ γίνω ἀδιάκριτος, νὰ παρατήσω τοὺς δικούς μου καὶ νὰ πλησιάσω ἀδέξια τὸ μικρό, προτείνοντας τὸ αὐγό μου.

Ὁ μικρὸς μοῦ τὸ σπάζει μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση. Τὸ ξύλινο ὁμοίωμα τοῦ αὐγοῦ ποὺ κρατᾷ εἶναι πολὺ ζωηρό....

Ἀσχολοῦμαι μὲ τὸ παιδάκι μιᾶς καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν μὲ γνώρισε. Προσπαθῶ νὰ τοῦ ἐμπνεύσω ἐμπιστοσύνη, νὰ τὸ κάνω νὰ πιστέψῃ ὅτι τὸ ἀγαπῶ. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ κατορθώνω κατὰ κάποιον τρόπο, ἀποκτῶντας ἔτσι τὴν εὐχέρεια ν' ἀκούσω τὴ στιχομυθία τῶν δύο, γιατὶ ὁ Ὑπαστυνόμος ποὺ μὲ εἶδε μοῦ χαμογέλασε μὲ κατανόηση.

—Γύρισα προχθές...λέει ἐκεῖνος. Καί...εἶμαι καλά... Ἐσεῖς τὶ γίνεσθε κύριε Ὑπαστυνόμε;...

—Τὰ συνηθισμένα... Καλά...

Κρίσιμες στιγμές. Στιγμὲς ἀμηχανίας. Δυὸ ἄνθρωποι τόσο διαφορετικοί...

—Νὰ ἕνας ἀτυφύλακας!...μοῦ λέει ὁ μικρός. Καὶ γὼ τοὺς ἀγαπάω τοὺς ἀτυφύλακες...Ἔτσι ἔγαφε ὁ μπαμπᾶς στὴ μαμά. Νὰ μὲ μάθῃ νὰ τοὺς ἀγαπάω.... Ἄσε με νὰ τοῦ σπάσω τ' αὐγό του. Λέτε νὰ ἔχῃ αὐγὸ μαζί του;

—Ὄχι μικρό μου. Αὐτὸς κάνει ὑπηρεσία...

—Γύρισα, συνεχίζει ἐκεῖνος, γιὰ νὰ ζήσω μιὰ ἥσυχη ζωή. Μιὰ ζωὴ χωρὶς τοὺς ἐφιάλτες τῆς ἀδυσώπητης Ἰδέας, ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀπαρνηθῶ τὸν ἄνθρωπο, τὸ Θεῖο Νόμο, τὴν πατρίδα μου. Τὰ τέσσερα χρόνια τῆς παραμονῆς μου στὸ νησί, μοῦδωκαν τὴν εὐχέρεια νὰ συζητήσω πολλὰ ζητήματα ποὺ ἔθεσα ὡς προβλήματα στὸν ἑαυτό μου. Πολλά, πάρα πολλά... Σκέφθηκα καὶ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο, τὴν πατρίδα τοῦ Κομμουνισμοῦ, καὶ τὸν δικό μας κόσμο, τὸν Ἑλληνικό. Εἶδα σ' ὅλα αὐτὰ τὸ ψέμμα καὶ τὴν ἀπάτη, τὴν προστυχιά. Κατάλαβα ὅτι αὐτοὶ ποὺ μιλᾶνε γιὰ Εἰρήνη καὶ γιὰ Δημοκρατία, αὐτοὶ εἶναι οἱ πραγματικοὶ προδότες τῆς Εἰρήνης, οἱ ἄνθρωποι ποὺ δηλητηριάζουν τὴν ψυχὴ καὶ τὸ ἀνθρώπινο αἴσθημα. Πιστέψτε με κύριε, ὅτι, κατὰ κάποιο τρόπο, ἦταν ἀπαραίτητο νὰ φύγω αὐτὰ τὰ τέσσερα χρόνια καὶ ν' ἀπομονωθῶ μ' αὐτοὺς ποὺ πίστευαν ὅτι καὶ γώ, τότε... Ἐκεῖ, ἤρεμα καὶ ρεαλιστικά, ἀναλύσαμε ὅλοι μαζὶ τὸ πιστεύω μας. Οἱ ἀπορίες τοῦ ἑνὸς προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν τὴ λύση τους στὴ σοφία τοῦ ἄλλου...Ἀνακαλύψαμε οἱ τριάντα - ὀχτὼ ἀπ' τοὺς πενῆντα τοῦ νησιοῦ, ὅτι τὸ πιστεύω μας ἦταν ἕνα τίποτα. Ἦταν κάτι ποὺ προσπαθοῦσε νὰ μᾶς πείσῃ γιὰ τὸ δίκηο μας, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώνῃ. Καὶ προσπαθούσαμε μὲ κόπο πολὺ νὰ πείσουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι τὸν ἑαυτό μας ὅτι ἔχουμε δίκηο· ὅτι ὁ λαὸς θέλει Ἐλευθερίες, ὅτι μᾶς χρειάζεται ἡ ἰσότητα...

Ποιὲς 'Ελευθερίες ὅμως κύριέ μου; Ποιὰ 'Ισότητα;...

Μεγαλύτερη 'Ελευθερία ἀπ' αὐτὴ ποὺ ἔχει ὁ λαός μας, εἶναι ἀδύνατον νὰ ὀνειρευθῇ καὶ ὁ πιὸ 'Ιδανικὸς ἐνσαρκωτὴς τῆς Δημοκρατίας. "Οσο γιὰ τὴν ἰσότητα —ὅπως τὴ θέλουν αὐτοὶ τὴν ἰσότητα μέσα σὲ στρατόπεδο—νομίζω ὅτι ἀποκτηνώνει τὸν ἄνθρωπο. Τὸν κάνει νωθρό, δυσκίνητο, τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἐνεργητικότητα. Γιὰ μιὰ τέτοια ἰσότητα μιλᾶνε οἱ ὀκνηροί, αὐτοὶ ποὺ τρομάζουν στὴ σκέψη ὅτι θ' ἀντικρύσουν τὴ ζωὴ μόνον κάτω ἀπὸ τὸ πρῖσμα τῆς ἱκανότητας, τῆς ἀξίας τοῦ ἀτόμου, τῆς ἀντοχῆς...

—Μὲ δὲν εἶναι φίλε μου ὅλ' αὐτὰ γιὰ τέτοια μέρα. 'Ελᾶτε στὸ γραφεῖο μου ὅποτε θέλετε νὰ τὰ ποῦμε ἥσυχα. Χάρηκα πολὺ πού...

—Σταθῆτε κύριε 'Υπαστυνόμε. Εἶστε ὁ πρῶτος ποὺ πλησιάζω νὰ πῶ αὐτὸ ποῦ γεννήθηκε μέσα μου τὰ τελευταῖα χρόνια. Σὲ σᾶς, σκεπτόμουνα νὰ τὰ πῶ ὅλα ἀπὸ τότε ποὺ ἀνακάλυψα τὸ ψέμμα καὶ τὴν ἀπάτη. Δὲν θὰ σᾶς ἀπασχολήσω πολύ, ἀλλὰ ἀφῆστε με νὰ σᾶς πῶ ὅτι τώρα εἶμαι ἕνας εὐτυχισμένος ἄνθρωπος· πὼς βρῆκα τὸ δρόμο ποὺ εἶχα χάσει, πὼς θέλω νὰ γίνω ἀγαπητὸς στὴν πολιτεία καὶ νὰ δώσω ὅ,τι μπορῶ γιὰ τὴν πατρίδα μας. 'Αμέτρητες φορὲς ἡ ψυχὴ μου πόθησε σήμερα 'Εκεῖνο ποὺ τόσο χαρμόσυνα διαλαλοῦν οἱ καμπάνες. Τὴν 'Αγάπη, τὴν Εἰρήνη στὶς ἀνθρώπινες καρδιές, τὴ Μετάνοια...'Αμέτρητες φορὲς κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς μου στὸ νησὶ σκέφθηκα τὰ λόγια σας. Προσπάθησα καὶ κατώρθωσα νὰ καταλάβω ὅτι ὅσο κι' ἂν στὴν ἀρχὴ ἀντηχοῦσαν παράξενα στὶς αἰσθήσεις μου, ἀργότερα ἔγιναν ἀντίλαλος ποὺ πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ, σκέπαζε τὴ σκέψη μου, τὴ γέμιζε μετάνοια καὶ γνῶση τῆς ἀλήθειας. Γιὰ θυμηθῆτε κύριε 'Υπαστυνόμε;....

«Εἶναι μεγάλη πλάνη αὐτὸ ποὺ πιστεύετε, μοῦ εἴχατε πῆ ἐκεῖνο τὸ πρωϊνὸ » στὸ γραφεῖο σας. Μὲ τὸ νὰ σκοτώνετε ἀθῴους, νὰ βασανίζετε καὶ νὰ τυραννᾶτε » τὴ συνείδησή σας μὲ κάτι ποὺ εἶναι μεγάλη οὐτοπία καὶ χίμαιρα, κάνετε τὸ με- » γαλύτερο ἔγκλημα στὴν κοινωνία. Τὸ πιὸ μεγάλο ἔγκλημα τῶν αἰώνων τὸ ἔκαμε » ὁ Κομμουνισμὸς στὴν ἀνθρωπότητα. 'Ωχριοῦν μπροστά του καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀψή- » φιστα κήρυξαν πολέμους καὶ σάρωσαν ἀνθρώπινες γενεές, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν » γιὰ μοναδικό τους σκοπὸ τὸ ἔγκλημα. Οἱ μαυροφορεμένες μάννες κλαῖνε τὸ χαμὸ » τῶν ἀδικοσκοτωμένων παδιῶν τους, ἡ 'Ελλάδα θρηνεῖ τὰ ἐρείπιά της, οἱ χαρά- » δρες τῶν βουνῶν μας ἀντηχοῦν ἀκόμη ἀπὸ τὰ βογγητὰ τῶν παληκαριῶν ποὺ σκο- » τώθηκαν πολεμῶντας τὸν κακὸ δαίμονα, ποὺ τόσο ὕπουλα φώλιασε στὶς ἐπιπό- » λαιες καρδιὲς μερικῶν 'Ελλήνων. 'Εκεῖ ποὺ θὰ πᾶτε, θὰ σᾶς δοθῇ εὐκαιρία νὰ » σκεφθῆτε. Κι' ὅταν ἀντιληφθῆτε τὸ σφᾶλμα σας, ἐδῶ εἴμαστε. 'Η πατρίδα θὰ σᾶς » ἀγκαλιάσῃ ὅταν μετανοιώσετε εἰλικρινά. Πηγαίνετε στὸ καλό, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ » Θεοῦ....»

"Εφυγα τότε βλαστημῶντας καὶ σᾶς καὶ τὸ θεό σας. Μὰ ἡ γαλήνη ποὺ δὲν ξαναγνώρισα, μ' ἐπεσκέφθη καὶ μοῦδωσε τὴν εὐκαιρία ν' ἀντιληφθῶ τὸ αἶσχος, τὴν πλάνη καὶ τὴ σαπίλα στὴν ὁποία ζοῦσα. Πολλὲς ἦταν οἱ μέρες πού, ἀκούοντας τὴν καμπάνα τοῦ μοναστηριοῦ στὸ νησί, στεκόμουνα μπροστὰ στὰ κύματα καὶ ἔκλαιγα. "Εκλαιγα σὰν ἄλλος 'Ιερεμίας στὰ χαλάσματα ποὺ μὲ τόσους ἄλλους ὁμοϊδεάτες μου δημιούργησα στὸν τόπο μας...

Γύρισα προχθὲς κύριε. "Ηρθα μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ μοῦ δώσετε τὸ δικαίωμα νὰ γίνω καὶ γὼ δάσκαλος. Θὰ πῶ σὲ ὅλους ποὺ ἀπομένουν ἀκόμη μὲ τὴ δηλητηριασμένη ἰδέα, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἀνακαλύψουν τὴν ἀλήθεια. Θὰ τοὺς πῶ ὅτι ὁ Χριστός, ἡ ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο καὶ ἡ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ τῆς πατρίδας, θᾶναι ἐκεῖνα ποὺ θὰ τοὺς βοηθήσουν. Καὶ πιὸ πολὺ θὰ γκρεμίσω ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔχει κάμει ἡ προπαγάνδα τους νὰ πιστεύουνε γιὰ τὰ δῆθεν βασανιστήρια ποὺ γίνονται στοὺς «ἀγωνιστὲς τοῦ λαοῦ». 'Αλλὰ καὶ θὰ φωνάξω μ' ὅλη μου τὴ δύναμη πὼς τὸ

κράτος τιμωρεῖ μόνον τοὺς ἐγκληματίες, τοὺς δὲ παραπλανημένους τοὺς διευκολύνει γιὰ νἄβρουν τὸ δρόμο ποὺ ἔχασαν....

Σᾶς κούρασα κύριε 'Υπαστυνόμε,...σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Ζητῶ νὰ...

—Τὶ πάει νὰ πῇ 'Υπαστυνόμος; μὲ ρώτησε ἀνοίγοντας τ' ἀθῷα μετάκια του ὁ μικρὸς ποὺ ἄκουγε μὲ παραξενιὰ τὸν πατέρα του νὰ μιλᾷ τόσο πειστικά.

—"Ανθρωπος ποὺ κάνει τὸ καλὸ παιδί μου. "Ανθρωπος ποὺ μαζὶ μὲ ἄλλους βοηθάει τοὺς ἀνθρώπους νὰ γίνουν χρήσιμοι στὴν κοινωνία..Νὰ τοὺς ἀγαπᾷς πάντοτε...

—'Εσὺ ἔγραφες στὴ μαμὰ νὰ μὲ μάθῃ ν' ἀγαπάω τοὺς ἀτυφύλακες...

—Κι' αὐτοί...ἀτυφύλακες εἶναι. Μεγάλοι ἀτυφύλακες...

—Χριστὸς 'Ανέστη κύριε.

—'Αληθῶς 'Ανέστη.....

***

Τ' ἀπόγευμα θὰ ξαναχτυπήσουν οἱ καμπάνες. Καὶ πολλὲς θὰ εἶναι οἱ καρδιὲς ποὺ κάτω ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τοῦ Χθεσινοῦ 'Εσταυρωμένου, θ' ἀφήσουν νὰ ξεσπάσῃ ἡ μεταμέλεια γιὰ κάτι τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμαν.

Οἱ ἄδολες καρδιὲς πάντοτε πανηγυρίζουν. 'Αλλὰ καὶ οἱ φθονερές, οἱ παραστρατημένες, δέχονται ἀνοιχτὰ τὴν ἐπίδραση τῆς 'Αναστάσεως.

«Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ 'Αναστάσει..» ψάλλει ὁ ψαλμωδός. Γι' αὐτοὺς ὅμως ποὺ μὲ εἰλικρίνεια ἀναγνωρίζουν τὸ σφᾶλμα καὶ ζητᾶνε τὴν συχώρεση, γι' αὐτοὺς πάντοτε εἶναι 'Ανάστασις. Πάντοτε ἡ ἀγάπη ποὺ στερήθηκαν γιὰ λίγο ἢ γιὰ πολύ, τοὺς περιβάλλει μ' ὅλη της τὴ ζωντάνια. Αὐτὸ τὸ δίδαγμα μᾶς ἄφησε ὁ 'Αναστὰς ἐκ νεκρῶν, γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ ὁποίου τόσους ἐξευτελισμοὺς καὶ χλευασμοὺς ὑπέστη. 'Η ἐπιστροφὴ τοῦ ἀσώτου ἐνθουσιάζει τὸν καλόκαρδο πατέρα, ἡ ἀγκαλιά του ἀνοίγει διάπλατα καὶ πανηγυρίζει τὸν ἐρχομό του. Δίδαγμα ποὺ ἀκολουθεῖται ἀναλλοίωτο, ποὺ γαλουχεῖ τὶς Χριστιανικὲς γενεὲς εἰς αἰῶνας αἰώνων. 'Ο Χριστός, ὁ ἄ ν θ ρ ω π ο ς, 'Ανέστη. **'Η 'Αναστάσιμη πνοὴ** ἔγινε κτῆμα στὸν ἄνθρωπο ποὺ παρακολούθησε τὸ δρᾶμα Του...

"Οσοι τὴν 'Ανάσταση θέλετε νὰ ζήσετε, κρατῆστε ἀκοίμητο τὸ καντῆλι τῆς καρδιᾶς. 'Εμεῖς στὴν 'Ελλάδα μας, συχνὰ ζήσαμε τὴν ἑβδομάδα τῶν «Παθῶν» τοῦ γένους καὶ πρῶτοι σηκώσαμε τὸ βάρος τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν πολλῶν ἐχθρῶν μας, ἐχθρῶν τοῦ "Εθνους καὶ τῆς 'Αλήθειας. Καὶ τώρα, πρῶτοι καὶ πανέτοιμοι—'Αγκαλιασμένοι καὶ 'Ενωμένοι στὴν 'Αγάπη—ἂς εὐχηθοῦμε σ' ὅλους, καὶ στοὺς φίλους καὶ στοὺς ἐχθρούς :

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

γιὰ ν' ἀκουσθῇ καὶ πάλι ὁ αἰώνιος Χαρμόσυνος ἀντίλαλος

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ

Χ. Στ—ς
'Αστυφύλαξ

Δὲν εἶναι μακριά...Στὸ τέρμα Πατησίων βρίσκεται...

'Ελᾶτε μαζί μου νὰ πάρετε λίγη Δύναμη ἀπὸ τὴν Πίστη τῶν παιδιῶν τῆς 'Αστυνομίας τῶν Πόλεων... Νά! ἐδῶ μέσα...

Σὲ λίγο θὰ λάβῃ χώρα μιὰ σεμνὴ τελετή...ἡ πιὸ ἱερή, ἡ πιὸ ὡραῖα στὴν ἱστορία τοῦ κάθε ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου...

Δὲν μὲ πιστεύετε ὅτι εἶναι ἡ πιὸ ἱερὴ καὶ ἡ πιὸ ὡραῖα ; Ρωτῆστε ὅλους αὐτοὺς τοὺς περήφανους ἄντρες ποὺ ἔφτασαν στὰ 'Ανώτατα 'Αξιώματα τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος...ρωτῆστε τοὺς Διευθυντὰς καὶ τοὺς 'Αστυνόμους μας.... ρωτῆστε τὸν 'Αρχηγόμας..."Εχουν πολλά, πάρα πολλὰ νὰ σᾶς ποῦν, καθένας ξεχωριστά, γι' αὐτὴν τὴν φριχτὰ θεϊκὴ στιγμὴ ὅταν δίνανε τὸν "Ορκο πρὸς τὴν Πατρίδα....

'Αλλὰ ἂς μποῦμε καλλίτερα μέσα νὰ δοῦμε ἀπὸ κοντὰ αὐτὸ τὸ ἀόρατο καρδιοκτύπι ποὺ σφίγγει ζεστὰ τὶς καρδιές, τὴν ὥρα ποὺ μπροστὰ στὸν Καλὸ Θεὸ οἱ ψυχὲς γονατίζουν γιὰ νὰ ὑποσχεθοῦν...καθὼς χιλιάδες διαλεχτὲς ἀναμνήσεις συγκλονίζουν τὴν θύμηση ἐκείνων ποὺ ἀρχίνησαν πρῶτοι τὸν δρόμο αὐτῆς τῆς σκληρῆς ζωῆς, καὶ «ἦραν Τὸν Σταυρὸ καὶ ἠκολούθησαν».....

Περᾶστε πρῶτοι παρακαλῶ ἐσεῖς...Καὶ θἄρχουμαι κοντά σας γιὰ νὰ σᾶς ἐξηγῶ ὅσα θελήσετε νὰ μάθετε...ὅσα δὲν λέγονται, δὲν φαίνονται, δὲν ἀκούγονται, μὰ ζοῦν καὶ κινοῦνται στὸ ὄνομα τῶν 'Αστυνομικῶν 'Ιδανικῶν...

Δυὸ 'Αξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς ποὺ λάμπουν, ποὺ ἔχουν στὴν ἔκφραση τὴν σοβαρότητα τῆς στιγμῆς μᾶς ὑποδέχονται εὐγενικά...Κρατοῦν στὸ χέρι τ' ἄσπρα γάντια τους, ποὺ ἴσως συμβολίζουν τὴν 'Αστυνομικὴ ψυχή...

Αὐτὸς ἐκεῖ κάτω ποὺ κουβεντιάζει χαμογελῶντας μὲ ἕναν δόκιμο εἶναι ὁ Διευθυντής μας...

'Εν 'Αρχῇ ἦν ὁ Λόγος...Λέει τὸ Εὐαγγέλιο...Καὶ «ἐν ἀρχῇ» εἶναι ἐδῶ μέσα Αὐτός...'Απὸ τὸν Διευθυντή μας λοιπὸν ἀρχίζω γιατὶ 'Εκεῖνος ἔφτειαξε καὶ πάλι αὐτὴν τὴν Μεγάλη Στιγμή. Δὲν εἶναι κακὸ ποὺ μιλάω καὶ πάλι γιὰ τὸν Διευθυντή μου. Μὴν σπεύσετε νὰ μὲ παρεξηγήσετε ἂν δὲν τὸν γνωρίσετε. 'Εκεῖνος εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Σχολῆς. "Η μήπως εἶναι ψέμματα ὅτι ὅλα ὅσα ὑπάρχουν ἐδῶ μέσα εἶναι δικά του ἔργα ;

Νά! κυττάξτε ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ κομψὸ ὑποστεγάκι, ποὺ μοιάζει σὰν τουριστικὸ περίπτερο προαστείου!!!!'Ο Διευθυντὴς τὸ ἔφτειαξε.

Καὶ μόνος του τὸ στόλισε τόσο ὄμορφα γιὰ νὰ ἀνταποκριθῇ στὶς Μεγάλες ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς μέρας...Μὰ μήπως εἶναι μόνον αὐτό;

Δὲν λέω γιὰ τὸ περιοδικὸ γιατὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω ξαναμιλήσει...Οὔτε σᾶς ἐφιστῶ τὴν προσοχὴ σ' ἐκεῖνο τὸ μαγνητόφωνο, ποὺ γιὰ πρώτη φορά, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, ἐφωδιάστηκεν ἡ Σχολή...Οὔτε γιὰ τὸ πιάνο ποὺ κατάφερε νὰ ἀποκτήσῃ ἡ 'Υπηρεσία μου...

Σᾶς μιλάω ὅμως γιὰ τὶς ψυχὲς ποὺς φτειάχνει, γιὰ τοὺς ὡραίους χαρακτῆρες ποὺ δημιουργεῖ, γιὰ τοὺς ἀνηφορικοὺς δρόμους ποὺ χαράζει σ' ἐμᾶς τοὺς ἄλλους ποὺ τὸν ἀκολουθοῦμε μὲ θαυμασμὸ κι' ἐμπιστοσύνη...Μὴ μὲ παρεξηγήσετε λοιπόν. Εἶναι ἀλήθεια ὅλα αὐτά...

Καὶ πόσα ἄλλα Μεγάλα ποὺ δὲν εἶναι τῆς «παρούσης ὥρας»!!!!

"Αλλως τε δὲν εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη ἡ εὐγενεστέρα ἀρετή, ἢ μᾶλλον τὸ εὐγενέστερο καθῆκον, γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἔχασε τὸν ἀνθρωπισμό του;

Κι' ἐγὼ ἁπλᾶ θέλω νὰ τὸ ξαναφωνάξω ὅτι τὸν Διευθυντή μου δὲν τὸν συγκρίνω μὲ κανέναν ἄλλον ἄνθρωπο στὸν Κόσμο...

(Μακάρι ὅλοι οἱ συνάδελφοί μου νὰ διακήρυτταν τὸν θαυμασμό τους πρὸς τοὺς προϊσταμένους τους, ποὺ ἀξίζει νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε ὅλους γιατὶ εἶναι οἱ γενναῖοι ἀγωνιστὲς τῆς ζωῆς μας...μιᾶς ζωῆς ποὺ ἐμεῖς τὴν βρήκαμε ἕτοιμη, γιατὶ ἐκεῖνοι μόχθησαν νὰ τὴν ἑτοιμάσουν).

Κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο τῆς Σχολῆς ἔχουν τοποθετηθῆ καθίσματα...ὁλόγυρα τὸ πεντακάθαρο προαύλιο εἶναι γεμᾶτο κόσμο...Καὶ καθένας ἔχει καταλάβει τὴ θέση του, γιατὶ καθοδηγητικὲς πινακίδες, ἐπάνω σὲ μπλὲ ξύλινα ὑπόβαθρα, ἔχουν ὁρίσει ἀπὸ προηγουμένως μὲ τάξη τὴν θέση ὅλων...

Οἱ μικρὲς σημαιοῦλες ἀνεμίζουν περήφανες, καθὼς ἕνα ἁπαλὸ ἀεράκι τὶς χαϊδεύει προστατευτικά. Καὶ μπροστὰ στοὺς ἐπισήμους ἕνα κοντάρι περιμένει ὑπομονετικὰ νὰ φιλοξενήσῃ τὴν μεγάλη Σημαία τῆς Σχολῆς....Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Πύλη εἶναι παρατεταγμένοι οἱ δόκιμοι ἀστυφύλακες...Καὶ πόσο καμάρι βλέπει κανεὶς στὰ πρόσωπά τους, γιατὶ σήμερα πρωτοφορᾶν τὴν στολὴ ποὺ ἀγάπησαν πολύ!!! Δίπλα τους οἱ ἐκπαιδευόμενοι Ὑπαστυνόμοι, παληοὶ αὐτοὶ καὶ ἡλιοκαμένοι ἀγωνιστές, ἔχουν στὴν ὄψη τους χαραγμένη τὴν Πίστη γιὰ τὸ Αὔριο τῆς 'Αστυνομίας, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ὁποίας γεννήθηκαν κι' ἀνδρώθηκαν...

Καὶ πιὸ κεῖ οἱ δόκιμοι 'Αρχιφύλακες..."Εχουν στὰ μάτια ὅλες μαζὶ τὶς ὁμορφιὲς τοῦ Κόσμου!!!!Γι' αὐτοὺς γίνεται ἡ σημερινὴ τελετή...Αὐτοὺς συγκεντρώθηκαν νὰ εὐχηθοῦν καὶ νὰ προϋπαντήσουν οἱ πολυάριθμοι ἐπισκέπτες τῆς σημερινῆς γιορτῆς...Τὰ γαλονάκια στὰ μανίκια θαρρεῖς καὶ μεγαλώνουν...Καὶ γίνονται ὁρόσημα μιᾶς καινούργιας Πολιτείας, τὰ Κάστρα τῆς ὁποίας καλοῦνται εὐσυνείδητα νὰ διαφυλάξουν...Ξέρουν ποῦ πᾶν...Ξέρουν γιατὶ ξεκινᾶν...Ξέρουν τὶ τοὺς περιμένει..."Ολα ὅσα χρειάζονται τὰ διδάχτηκαν ἐδῶ μέσα μεθοδικά, ἐπίμονα, μὲ τέχνη, μὲ προσοχή...

Καὶ γαληνεμένοι καρτεροῦν τὴ Φωνὴ τοῦ "Εθνους νὰ τοὺς φωνάξῃ «'Εμπρὸς— Πάντα 'Εμπρός».

Ξεκινᾶν ἀπ' τὴν ἀρχή...Δὲν ἔχει σημασία ἂν ἡ 'Αστυνομία ἔφτασε σ' αὐτὸ τὸ ζηλευτὸ σημεῖο. Πρέπει κι' αὐτοὶ νὰ δημιουργήσουν.

Στὸ νοῦ μου ἔρχονται, καθὼς τοὺς ἀντικρύζω, τὰ λόγια τοῦ Γκαῖτε :

«..."Οσο κι' ἂν ἔχῃ προοδέψῃ στὸ σύνολό του ὁ Κόσμος, εἶναι πάντα ἀνάγκη οἱ νέοι νὰ ξεκινοῦν κάθε τόσο ἀπὸ τὴν ἀρχή, καὶ νὰ ξαναζοῦν ὡς ἄτομα τοὺς σταθμοὺς τοῦ παγκόσμιου πολιτισμοῦ».

"Αντικρύ τους μιὰ ἀντιπροσωπεία 'Αξιωματικῶν τῆς 'Αστυνομίας...Καὶ τὶ δὲν θἄδινα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἠχογραφήσω τοὺς κτύπους τῆς Μεγάλης Καρδιᾶς τους...Καθένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ὥριμους ἄντρες ἀντιπροσωπεύει καὶ μιὰ σελίδα στὴν 'Αστυνομικὴ 'Ιστορία...'Αλήθεια! Σκεφτήκατε ποτὲ πόσο πρέπει νἄμαστε περήφανοι γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς προϊσταμένους μας, ὅλοι ἐμεῖς ποὺ ἀποτελοῦμε τὴν πρώτη βαθμίδα τῆς 'Αστυνομικῆς 'Ιεραρχίας!!! Σκεφθήκατε ποτὲ πόσο πρόθυμα θυσίασαν ὅλα ὅσα εἶχαν στὸν βωμὸ ἑτούτης τῆς 'Υπέροχης 'Ιδέας ποὺ ὑπηρετοῦμε, ὅταν πρωτοξεκίνησαν μόνοι, μὲ πίστη στὸν Θεὸ καὶ τὴν 'Αποστολή τους, γιὰ νὰ ἐπιβάλουν τὴν 'Αστυνομία ὄχι σὰν ἕνα Σῶμα 'Ασφαλείας ἁπλῶς, ἀλλὰ σὰν κάτι πιὸ ἀπέραντο, πιὸ ζεστό, πιὸ ὡραῖο!!!!Σκεφθήκατε τὶ τράβηξαν γιὰ νὰ μᾶς παραδώσουν αὐτὴν τὴν ὡραία κληρονομία, ποὺ εἶναι πιὸ πολύτιμη ἀπὸ ὅλα τὰ πλούτη τῆς Γῆς!!!!

'Επολέμησαν, ἐμισήθηκαν, ἐκοπίασαν, ἐμόχθησαν, τὰ ἔδωκαν ὅλα...Μὰ δὲν κάμφτηκαν ποτέ...Οὔτε «ὁ φόβος τῶν 'Ιουδαίων», οὔτε οἱ ἀπειλὲς τῶν ὑπόπτων συγκροτημάτων, οὔτε οἱ στερήσεις, οὔτε τὰ δεινὰ τῆς κουραστικῆς ζωῆς τους στάθηκαν ἱκανὰ νὰ τοὺς γονατίσουν. 'Επολέμησαν ἔμορφα καὶ ἐνίκησαν.

'Αποτίω φόρο τιμῆς σὲ ὅλους, ὅσοι πρωτοστάτησαν στὰ πρῶτα χρόνια τῆς 'Αστυνομικῆς Ζωῆς, σ' αὐτοὺς τοὺς ἀκατάβλητους Γίγαντες τῆς 'Αρετῆς καὶ τῆς Φιλοπατρίας.

Καὶ δὲν βρίσκω ἄλλον δικαιότερο ἔπαινο, ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ μὲ συγκίνηση ὁ Διευθυντής μας στὸ λόγο του τοὺς ἀπένειμε :

...'Εδώσαμε τὸν ὅρκο μας... **«Καὶ τὸν ἐτηρήσαμε...**

Μάρτυς μου ὁ Θεός!...»

Δίπλα στοὺς 'Αξιωματικούς μας ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς 'Αστυνομίας....Καὶ δὲν

μπορῶ παρὰ νὰ ἐπαναλάβω ὅ,τι καὶ προφορικὰ εἶπα σ' αὐτοὺς τοὺς καλούς μου φίλους, πὼς δηλαδὴ εἶναι **τὸ στολίδι μας.** Εἶναι ἡ ἔκφραση τῶν πιὸ ὡραίων συναισθημάτων μας. Εἶναι ἡ κλίμακα τῆς ψυχῆς μας...Πάντα ὅπου συναντῶ αὐτὰ τὰ καλόκαρδα παληκάρια νοιώθω περηφάνεια, γιατὶ εἶμαι συνάδελφός τους, κι' ὀρθώνω τὸ ἀνάστημά μου, κι' ὑπερηφανεύουμαι καὶ θέλω νὰ τὸ λέω, ὅλο νὰ τὸ ξαναλέω, νὰ τὸ φωνάζω ὅτι ἡ Φιλαρμονική μας εἶναι **τὸ στολίδι μας.**

Ἀπέναντι ἔχουν συγκεντρωθῆ ἕνα σωρὸ πολίτες...Ἄρθρωποι ἀπὸ κάθε τάξη, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τιμητικὰ τὶς στρατιὲς τῶν φίλων μας καὶ μᾶς ἐνισχύουν στὸν σκληρὸ ρόλο ποὺ ταχθήκαμε.

Τοὺς εὐχαριστοῦμε ὅλους. Ἀκόμη καὶ τὰ μικρὰ παιδάκια ποὺ ὁμόρφηναν τὴ γιορτή μας... Καὶ καθὼς τὸ Μεγάλο Ρολόϊ τῆς Λεωντείου Σχολῆς σημαίνει ἕντεκα φορές, προσέρχονται, ὑπὸ τοὺς ἤχους ἑνὸς χαρούμενου ἐμβατηρίου, ὁ Ἐξοχώτατος ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑφυπουργός, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Γεν. Δ/ντὴ κ. Κόκκινο καὶ τὸν Ἀστυνόμο κ. Τασιόπουλο καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ποὺ τὸν ἀγαπᾶμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά, γιατὶ κι' αὐτὸς μᾶς ἀγαπάει μὲ ὅλη τὴν εὐγένεια τῆς ὁμορφης Καρδιᾶς του....

Στὸ ἀνοικτὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ ὁ ἱερέας ποὺ θὰ τελέσῃ τὴ σημερινὴ Ἀκολουθία ἔχει ξεχαστῆ κυττάζοντας τοὺς 41 νέους Ἀρχιφύλακας... Μαντεύω τὶ σκέφτεται ὁ καλὸς Λευΐτης...Σκέφτεται τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ :

«Ὑμεῖς ἐστὲ τὸ φῶς τοῦ Κόσμου—Ὑμεῖς ἐστὲ τὸ ἅλας τῆς Γῆς—Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη»....

Σὲ λίγο ἡ τελετὴ ἀρχίζει μὲ τὴν ἔπαρση τῆς Σημαίας, ἐνῶ ἡ Φιλαρμονική μας παίζει τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο....Ἀκίνητοι, σὲ στάση προσοχῆς ἀπονέμουμε τὸν χαιρετισμό μας στὸ Σύμβολο τοῦ Ἔθνους μας, ἐνῶ ὁλόγυρα πλανιῶνται οἱ Σκιὲς τῶν Ἡρώων τοῦ Ἔθνους....Μεγάλη Στιγμὴ αὐτή. Ρίγη περνᾶν τὸ κορμί μου. Οἱ κτύποι τῆς καρδιᾶς μου γίνονται γλήγοροι...Δὲν μπορῶ νὰ παρακολουθήσω τὸ ρυθμό τους...ἐνῶ κάποιο δάκρυ στέκεται διστακτικὸ στὴν ἄκρη τῶν ματιῶν μου...

Ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος...Ἡ Σημαία...τὸ περιβάλλον...οἱ νέοι Ἀρχιφύλακες... τὸ Εὐαγγέλιο...ὅλα μαζὶ ἑνωμένα φτειάχνουν τὴν πίστη μου...τὴν πίστη τῶν πατέρων μου...Αὐτὴν ποὺ κατευθύνει τὰ βήματά μου μέσα στοὺς δρόμους τῆς Ζωῆς....

Χαιρετῶ, καὶ προσεύχουμαι...Κι' ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι χιλιάδες ἄγγελοι ἐγέμισαν αὐτὸν τὸν χῶρο, σὰν ἀντιπροσωπεία τοῦ Οὐρανοῦ. Ὕστερα ἀρχίζει ἡ Ἀκολουθία τῆς Ὁρκωμοσίας...Μελωδικὴ ἡ φωνὴ τοῦ ἱερέα παρακαλεῖ τὸν Θεόν... ἐνῶ ἡ γλυκειὲς φωνὲς τῶν παιδιῶν τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ἑνώσεως, ποὺ προσφέρθηκαν νὰ ψάλουν, ὑμνοῦν τὸν πλάστην τῶν Ὅλων... **«Αὐτὸν ποὺ εἶναι πᾶν τὸ Γεγονὸς καὶ Ὂν καὶ Ἐσόμενον»** κατὰ τὸν Πλούταρχον...Τώρα ἁπλώνεται νεκρικὴ σιγή...οἱ 41 νέοι Ἀρχιφύλακες ἀποκαλύπτονται, ὑψώνουν τὸ δεξὶ χέρι καὶ ἐπαναλαμβάνουν τὸν ὅρκο :

«Ὁρκίζομαι νὰ φυλάττω πίστιν εἰς τὴν Πατρίδα καὶ εἰς τὸν Συνταγματικὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων.....»

Ὅλα σωπαίνουν...ὅλα προσεύχονται...ὅλα πλημμυρίζουν συγκίνηση, καθὼς ἕνα χαρούμενο περιστέρι περνᾶ βιαστικὸ.....

Ἴσως νᾶναι οἱ ψυχὲς τῶν ἡρώων τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ ἔρχονται νὰ συνδέσουν τὸ παρελθὸν μ' αὐτὴν τὴν θεία στιγμή!!!!

Ἴσως νᾶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ ἦλθε νὰ βεβαιώσῃ τοῦ ὅρκου τὸ ἀσφαλές!!!!

Ἴσως νᾶναι οἱ Ἐλπίδες, οἱ 41 Ἐλπίδες, τῶν νέων Ἀρχιφυλάκων ποὺ πετᾶν μέχρι τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ!!!!

Στῶμεν καλῶς...Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας...Τὰ νεαρὰ ἀστυνομικὰ βλαστάρια γίνονται δέντρα...Καὶ ριζώνουν στὴν κοινωνία, σὰν πανύψηλα πλατάνια ποὺ τίποτε καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ξεριζώσῃ...Αὐτὴ τὴ στιγμὴ θαρρεῖς κι' ὁ Οὐρανὸς

πλησιάζει τὴ Γῆ....Καὶ ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγός, προσθέτει τὴν εὐλογία Της, σὰν τὴν καλλίτερη εὐχὴ γιὰ τὸ Μεγάλο ταξείδι τους...

Κάποιος συνάδελφος δίπλα μου ψιθυρίζει: «Σοῦ εὔχουμαι κι' ἐσὺ γλήγορα νὰ δώσῃς τὸν ἴδιο ὅρκο». Καὶ ἡ καρδιά μου ραγίζει...

Γλήγορα!!! Οὔτε τώρα, οὔτε στὴν ἄλλη περίοδο!!!...Τοῦ χρόνου ἴσως... Γυρίζω τὰ μάτια μου πρὸς τὸν Οὐρανὸ καὶ κάνω αὐτὴ τὴν εὐχή, μὲ ὅση λαχτάρα δὲν εὐχήθηκα τίποτε ἄλλο στὴ ζωή μου...

Τώρα τὸν λόγον ἔχει ὁ Διευθυντής μας, ποὺ προσφωνεῖ τοὺς νέους Ἀρχιφύλακες...Εἶναι συγκινημένος καὶ χαρούμενος μαζί...Ἔχει τὴν χαρὰ ἐκείνων ποὺ ἐπιτελοῦν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια τὸ καθῆκον τους...Καὶ τὸ ξεπερνοῦν...Καὶ δίνουν τὴν ψυχή τους γιὰ νὰ φτειάξουν ὡραίους ἀνθρώπους, μέσα στὴν ἀσχήμια τῆς μεταπολεμικῆς ζωῆς.

«...Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ κρύψω καὶ 'γὼ ὡς Διοικητής σας καὶ οἱ καθηγηταί σας, ποὺ σᾶς καμαρώνουν καὶ οἱ ἐκπαιδευταὶ Ἀξιωματικοί, τὴ χαρὰ ποὺ πλημμυρίζει τὴν ψυχή μας...»

Καὶ ἡ ἀνέκφραστη ἐτούτη χαρὰ εἶναι δίκαιη...Καὶ ἀποκτήθηκε μὲ ἱδρῶτα. Μὲ ἱδρῶτα πολύ...Μὲ κόπους...Καὶ αὐτοὶ οἱ κόποι γεννοῦν ὑποχρεώσεις... ἂν τηρηθοῦν αὐτὲς οἱ ὑποχρεώσεις, εἶναι ἡ πιὸ γλυκειὰ ἱκανοποίηση γιὰ ὅσους κοπίασαν.

Καὶ θὰ τηρηθοῦν...τὸ λέει μὲ πίστη ὁ Διευθυντής μας!

«...Σᾶς βλέπω ὅλους νὰ προχωρῆτε μὲ σοβαρότητα, μὲ σταθερότητα, μὲ πίστη, μὲ εὐγένεια, μὲ χαρούμενη ὄψη καὶ καρδιὰ καὶ μὲ ὁρμή, πρὸς τὴν κορυφὴ τῆς Ἀστυνομικῆς Πυραμίδος, ποὺ ὑψώνεται μπροστά σας...»

«Ναὶ κύριοι!!Ὡς ἀστυνομικοὶ ἔχετε ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωση ἔναντι τῆς Πατρίδος, ἔναντι τοῦ Βασιλέως, ἔναντι τοῦ λαοῦ, νὰ ἐπιτύχετε ἕνα συγκεκριμένο σκοπό....»

Κάθε λέξη καὶ ἕνα ὁλόκληρο κεφάλαιο μὲ ἔννοιες ὕψιστες...Μέσα στὸ ἀπέριττο καὶ λακωνικὸ αὐτὸ ἀνακοινωθὲν κρύβεται ὁλόκληρη ἡ ἀστυνομικὴ ζωή...

Ὁ λόγος τοῦ Διευθυντοῦ ἐνθουσιάζει, ἐμψυχώνει, δημιουργεῖ συναισθήματα εὐθύνης καὶ τονώνει τὴν πίστη καὶ τὸ φρόνημα...

Ἦταν μοναδικὸς στὸ εἶδος του...Δίχως ποιητικὲς ἐξάρσεις καὶ κούφιους λυρισμούς, ὁ Διευθυντής μας, ἀπέδειξε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὅτι κατέχει τὸ μυστικὸ νὰ ἀναπτύσσῃ ὀγκώδη θέματα μέσα σὲ λίγες μόνον φράσεις, νὰ ἀναπτύσσῃ τὶς πιὸ Μεγάλες Ἀλήθειες σὲ δυὸ ἁπλὲς κουβέντες. Καὶ οἱ φράσεις του αὐτὲς γράφτηκαν μέσα στὴ σκέψη μου ἀνεξίτηλες γιὰ νὰ μοῦ δείχνουν τὸν σωστὸ δρόμο, ἐκεῖνον ποὺ μ' ἀρέσει μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ αὐταπάρνηση νὰ ἀκολουθῶ ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινα μαθητής του καὶ ὑποτάχθηκα στὴν ἀπέραντη Δύναμη τῆς θελήσεώς του.

Πιστεύει ὁ Διευθυντής μας...Πιστεύει πολύ. Σέβεται βαθειὰ τὶς Μεγάλες Ἀξίες, μὲ τὶς ὁποῖες ἔζησαν καὶ μεγαλούργησαν οἱ πρόγονοί μας. Πιστεύει στὰ Ἰδανικὰ τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ὅσον καὶ κανεὶς ἄλλος, καὶ αὐτὴν τὴν πίστη του ἐκήρυξε στοὺς νέους Ἀρχιφύλακες, ὅταν τοὺς ἔλεγε :

«...Ὅταν μὲ τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ γεμίσετε τὴν ψυχή σας, νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι θὰ διανύσετε τὸν ἐγκόσμιο στίβο ὑπερήφανοι...ὅτι κι' ἐσεῖς, ὅπως οἱ πρόγονοι μας στὸ ἀπώτερο καὶ στὸ πρόσφατο παρελθόν, κτίζετε ναοὺς τῆς Σοφίας, τῆς ἀνδρείας, τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἀγάπης...τῆς ἀπέραντης ἀγάπης πρὸς ὅλους καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ πρὸς τοὺς φίλους...» **Τῆς ἀπέραντης ἀγάπης πρὸς ὅλους καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ πρὸς τοὺς φίλους!!!** Νὰ ἡ μοναδικὴ λύσις γιὰ νὰ βγῇ ἡ Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸ σημερινὸ ἀδιέξοδο...Νὰ ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ στὴ «Θεϊκὴ Πολιτεία» τοῦ Πλάτωνος...

Νὰ ἡ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα : Γιατὶ σταυρώθηκεν ὁ Χριστός ;

Δύναμις—Δύναμις ἀκαταμάχητη, παρουσιάστηκε ὁ Διευθυντής μας σ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ τὸν ἀκούσουν....

Πηγὴ ἀνεξάντλητη δυνάμεως—Πιστεύει—Ἀγαπᾷ.

Αὐτὸν τὸν Ἄνθρωπο ἀγαπᾶμε. Κι' Αὐτὸς κατευθύνει τὴ ζωή μας. Δὲν ἔχουμε ἄραγε τὴν ὑποχρέωση νὰ διακηρύξουμε μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν ἀγάπη μας καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ πρὸς τοὺς φίλους ;

Ἀλλὰ ἡ ὡραιότερη περικοπὴ τοῦ λόγου Του εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀναφέρεται στὸ παρελθόν...

«Τούτη τὴ στιγμὴ ὁραματίζομαι». Καὶ πόσα ἔχει νὰ θυμηθῇ ἀπὸ τὴν πλούσια σὲ ἀγῶνες ζωή του!!

«...Στρέφω τὴ σκέψη μου στὸ παρελθόν, πρὸ 15, πρὸ 20, πρὸ 30 ἐτῶν, ὅταν ὅλοι ἐμεῖς, νέοι σὰν κι' ἐσᾶς, μὲ λαχτάρα καὶ μὲ πίστη, δίναμε τὸν ὅρκο στὴν Πατρίδα, στὸν Βασιλέα, στὴν Ἀστυνομία Πόλεων»

...Πάντα νοιώθω μιὰ βαθειὰ συγκίνηση ὅταν ἀκούω νὰ μιλᾶνε γιὰ τοὺς ἀγῶνες τῶν πρώτων ἀστυνομικῶν...Καὶ δὲν εἶναι λίγες οἱ στιγμὲς ποὺ ἔστρεψα μ' εὐγνωμοσύνη τὴ σκέψη μου κοντὰ σ' αὐτούς, ποὺ πάλαιψαν μὲ χιλιάδες ἐμπόδια γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὴν Ἀστυνομία καὶ νὰ τὴν φτάσουν στὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται σήμερα. Μὰ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμή, τὴν ἐπίσημη, τὴν ἱερή, ἡ συγκίνησή μου ἐγέμισε κάθε χῶρο τῆς καρδιᾶς μου, καὶ τὰ μάτια μου ἦταν γεμᾶτα θαυμασμό, ὅταν μ' εὐγνωμοσύνη ἔστρεψα τὸ βλέμμα μου ἀπέναντι, στὴ θέση τῶν Ἀξιωματικῶν μας, γιὰ νὰ πάρω δύναμη ἀπὸ τοὺς Διευθυντὰς καὶ τοὺς Ἀστυνόμους ποὺ στέκονταν συλλογισμένοι νὰ θυμοῦνται...καὶ νὰ σιγοκλαῖνε ἀπὸ κατάνυξη...

Αὐτοὶ ἐκεῖ κάτω ἔδωκαν τὸν ὅρκο τους... Καὶ τ' ἀποτελέσματα τὰ ξέρετε...

«...Καὶ ἐτηρήσαμε τὸν ὅρκο... Μάρτυς μου ὁ Θεός!...»

Στὴ συνέχεια μίλησε στοὺς νέους Ἀρχιφύλακες ὁ κ. Ὑφυπουργός. Καὶ εἶναι συγκινημένος γιατὶ ἡ σημερινὴ ὁρκωμοσία τοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία «νὰ ἐπικοινωνήσῃ τὸ πρῶτον διὰ προσωπικῆς ἐπαφῆς καὶ διὰ ζώσης μὲ τοὺς ἐξερχομένους νέους βλαστοὺς τῆς Ἀστυν. Πόλεων καὶ μὲ εὐρὺν κύκλον ἐκ τῶν στελεχῶν τῶν Ἀνωτάτων καὶ Ἀνωτέρων τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας...»

Καὶ τοποθετεῖ στὰ στήθη τῆς Ἀστυνομίας τὰ ὡραιότερα παράσημα ποὺ ἐτοποθέτησε ποτὲ χέρι τόσο ὑπεύθυνο, ὅσον τοῦ Ἐξοχωτάτου ὁμιλητοῦ. Ἐξαίρει τὸ ἔργο τῆς Ἀστυνομίας μ' ἐνθουσιασμό, ποὺ προκαλεῖ δίκαιη περηφάνεια στοὺς ἀκροατές του, καὶ διατρανώνει τὴν πίστη πρὸς τὸ πρόσωπό του ὡς τοῦ πιὸ ἀξίου Ἡγέτου μας. Ὑπῆρξαν φράσεις ποὺ ἠλέκτρισαν καὶ λέξεις ποὺ γέμισαν εὐγνωμοσύνη τῆς καρδιές μας. Ὑπῆρξαν περικοπαὶ τοῦ λόγου του ποὺ προκάλεσαν αἴσθησιν καὶ ἀπέραντη χαρὰ καὶ θαυμασμό.

Ἀνάλυσε μὲ θαυμαστὴ ἐπιδεξιότητα τὸ ἀστυνομικὸ ἔργο καὶ τὸ ἐτοποθέτησε στὴ θέση του, παραμερίζοντας παρεξηγήσεις καὶ συγχίσεις παλαιῶν ἐποχῶν.

Κι' ὕστερα ἐκάλεσε τοὺς νέους Ἀρχιφύλακες νὰ ἐργασθοῦν, καθορίζοντας μὲ περισσὴ σαφήνεια τὰ καθήκοντά τους.

Κι' ἦταν τὰ λόγια του γεμᾶτα καλωσύνη καὶ ὁμορφιὰ καὶ δὲν ἔμεινε σὲ κανέναν ἀμφιβολία στὸ τέλος, ὅτι μὲ τέτοιον ἄξιο χειριστὴ τῶν προβλημάτων μας, ἡ Ἀστυνομία θ' ἀνυψωθῇ καὶ ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Μνημονεύω ἰδιαιτέρως μιὰ περικοπὴ βαρυσήμαντη καὶ ὑπεύθυνη ποὺ ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ ἀξιοπρόσεκτες:

«...δράττομαι τῆς εὐκαιρίας νὰ τονίσω ὅσα δι' ἄλλου τρόπου σᾶς διεμήνυσα ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως τῆς ἐντολῆς αὐτῆς παρὰ τοῦ Στρατάρχου, ὅτι στρέφεται ἐξ ὁλοκλήρου τὸ ὀφειλόμενον ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων...»

Καὶ ὅτι :

«...ἡ Πολιτεία δι' ἐμοῦ αὐτὴν τὴν στιγμὴν δράττεται τῆς εὐκαιρίας νὰ σᾶς τονίσῃ, ὅτι μὲ τὸ ὀφειλόμενον ἠθικὸν ἐνδιαφέρον ἀντιμετωπίζει καὶ θ' ἀντιμετω-

πίσῃ τὰ προβλήματα καὶ τὰ ζητήματα τοῦ Σώματος, ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν δυνατοτήτων τῶν οἰκονομικῶν τῆς παρούσης δυσκόλου περιστάσεως. Καὶ θὰ τὰ ἀντιμετωπίσῃ μὲ ἀπόφασιν νὰ τὰ προαγάγῃ διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθῆκον της, τὸ ὁποῖον βαδίζει παράλληλα πρὸς τὸ καθῆκον τὸ ἰδικόν σας, δηλαδὴ ἡ Πολιτεία ἐμπράκτως νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἐξύψωσιν τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας...»

Ὁ λόγος αὐτὸς μαγνητοφωνήθηκε ἀπὸ τὸν Ἀλέκο Ἀγγελόπουλο καὶ δημοσιεύεται σὲ ἄλλη στήλη τοῦ περιοδικοῦ. Ἀξίζει νὰ τὸν μελετήσουν μὲ προσοχὴ ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ διὰ νὰ βεβαιωθοῦν γιὰ τὸ ἀπεριόριστο ἐνδιαφέρον καὶ τὴν πατρικὴ ἀπέραντη ἀγάπη πρὸς τὸ Σῶμα μας τοῦ Σεβαστοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ μας.

Τώρα πιὰ οὐσιαστικὰ τέλειωσε ἡ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας, καὶ ἀκολουθεῖ παρέλασις τῶν Σχολῶν, πρὸ τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐπισήμων.

Ἡ μουσικὴ παιανίζει...Ἐνῷ πρῶτοι οἱ Ὑπαστυνόμοι μπαίνουν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς παρελάσεως. Ἀκολουθοῦν οἱ νέοι Ἀρχιφύλακες καὶ οἱ δόκιμοι ἀστυφύλακες....

Ὄρθιοι, λεβέντες, αὐτοὶ οἱ συνεχισταὶ τῶν ἀστυνομικῶν παραδόσεων, καταχειροκροτοῦνται. Μὲ βλέμμα γεμᾶτο γαλήνη καὶ ἀποφασιστικότητα, μὲ κορμιὰ γεροδεμένα γεμᾶτα λεβεντιά, μὲ καρδιὲς γεμᾶτες πίστη καὶ Ἑλλάδα δημιουργοῦν μιὰ ἐκλεκτὴ ἀτμόσφαιρα καὶ κερδίζουν τὸν θαυμασμὸ τῶν παρισταμένων...

Τότε θυμήθηκα κάποιο στίχο ἀπὸ τὸν ΘΡΙΑΜΒΟ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ :

«Νὰ τῆς Ἑλλάδος τὰ λαμπρὰ καὶ ξακουστὰ βλαστάρια!!!
ποὺ πάλαιψαν, π' ἀκόντισαν, ποὺ νίκησαν!!!
Καὶ νὰ τὰ μαῦρα καὶ τὰ χάλκινα κορμιὰ
ποὺ, παληκάρια, τὸν Πέρση πέρα διώξανε στῆς Θράκης τὰ βουνά....»

Αὐτὸ τὸν στίχο σιγοψιθύριζε εὐλαβικὰ ἡ καρδιά μου, καθὼς συνεχίζονταν ἡ παρέλασις τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν...

Κι' ἄντικρυ πάντα ἡ ἀντιπροσωπεία τῶν Ἀξιωματικῶν...νὰ τοὺς κατευοδώνῃ καὶ νὰ γεμίζῃ καμάρι καὶ ἀνείπωτη ἱκανοποίηση... Ἱκανοποίηση δικαιολογημένη. Γιατὶ σὲ ἄξια χέρια παραδίνουν τὴν συνέχεια τῆς Ἀστυνομικῆς Ἱστορίας..μιᾶς Ἱστορίας ἀτέλειωτης ποὺ ἄρχισε «ἐκεῖνον τὸν καιρόν», ὅταν «ἐν κόποις περισσοτέροις, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν θανάτοις πολλάκις...» ἐδημιουργήθηκε ἡ Ἀστυνομία καὶ ἐπιβλήθηκε στὴ συνείδηση τοῦ κόσμου...

Εἶναι φριχτὸ νὰ παραλαμβάνῃς μιὰ πολύτιμη περιουσία καὶ νὰ τὴν σπαταλᾷς «ζῶν ἀσώτως». Νὰ γιατὶ πολλὲς φορὲς ἀντικρύζουμε μιὰ ἀσυνήθιστη αὐστηρότητα στὸν ἔλεγχο τῶν παραπτωμάτων μας ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους Ἀξιωματικούς μας. Γιατὶ ἀνησυχοῦν. Ἀνησυχοῦν γιὰ τὸ Μέλλον τῆς Ἀστυνομίας, γιὰ χάρη τῆς ὁποίας «πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον καὶ ἐρραβδίσθησαν καὶ ἐλιθάσθησαν καὶ ἐναυάγησαν καὶ νυχθημερὸν ἐν τῷ βυθῷ πεποιήκασι»...

Ἀνησυχοῦν γιὰ τὸ Μέλλον τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ τῆς ἀφιέρωσαν τὰ καλλίτερα χρόνια τῆς Ζωῆς τους...

Ἀνησυχοῦν γιὰ τὸ Μέλλον τῆς Ἀστυνομίας, στὸ βωμὸ τῆς ὁποίας ἐθυσίασαν τὰ πάντα καὶ γιὰ τὸ Μεγαλεῖο τῆς ὁποίας ἐπέρασαν τὰ πρῶτα χρόνια τους μὲ στερήσεις, μὲ κόπους, μὲ κινδύνους...«κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις λῃστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἐθνῶν, κινδύνοις ἐν πόλεσι, κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις...»,

Κι' αὐτὴν τὴν Ἐπίσημη στιγμή, καθὼς παραδίδουν τὰ ἡνία τῆς Διοικήσεως στοὺς Νεωτέρους, θἄθελαν νὰ ἐπαναλάβουν, σὰν ὑποθήκη, τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν :

«...Καὶ ἐπεινάσαμεν καὶ ἐδηψίσαμεν καὶ ἐκολαφισάμεθα καὶ ἐτυμπανίσθημεν καὶ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἐλάβομεν, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς. Ἐλιθάσθημεν, ἐτυρίσθημεν, ἐν φόνῳ μαχαίρας κατεδιώχθημεν, περιήλθομεν ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι...»

Καὶ ὅμως δὲν λύγισαν. Ἀλλ' ἀπεναντίας ἔδωσαν σὲ μᾶς τὸ ὡραιότερο παράδειγμα πρὸς μίμηση...

«Λοιδορούμενοι ηὐλόγουν, διωκόμενοι ἠνέχοντο, δυσφημούμενοι παρεκάλουν, ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγεννήθησαν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι...»

Ναί! Τὸν ὅρκο τους δὲν τὸ ἐπρόδωσαν ποτέ.

Τὸ εἶπε ὑπεύθυνα ὁ Διευθυντής μας

«Καὶ τὸν ἐτηρήσαμε...

Μάρτυς μου ὁ Θεός!...».

Μετὰ τὴν τελετὴ οἱ προσκεκλημένοι συγκεντρώθηκαν στὴν Μεγάλη Αἴθουσα τῆς Σχολῆς, ὅπου τοὺς παρεσχέθησαν ἀναψυκτικά...

Τρύπωσα μεταξύ τους ἀπαρατήρητος καὶ ἄκουσα ἕνα σωρὸ ἐπαίνους γιὰ τὴ Σχολή, γιὰ τὴν ὁμορφη τελετή, γιὰ τὴν εὐγενικὴ φιλοξενία ποὺ συνάντησαν. Στάθηκα ὕστερα στὴν ἄκρη νὰ καμαρώσω τοὺς νέους Ἀρχιφύλακες, ποὺ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι φίλοι μου καλοί....

Ἐδῶ τελειώνει ἡ φανταστικὴ ἐπίσκεψη ποὺ κάναμε μαζὶ στὴ Σχολή, ποὺ βρίσκεται στὸ τέρμα Πατησίων.

Καὶ ἐδῶ τελειώνει ἡ σεμνὴ τελετὴ ποὺ παρακολουθήσαμε...

Νύχτωσε πιὰ για καλά...Καὶ οἱ φωνὲς τῶν παιδιῶν δὲν ἀκούγονται πλέον. Οἱ «Ἀστυνόμοι» πέταξαν τὶς πανοπλίες τους καὶ ἀφωπλίστηκαν, συλληφθέντες ἀπὸ ἕνα Τμῆμα τῆς Ε.Σ.Α. τῆς γειτονιᾶς μου (Ἔτσι ἄκουσα νὰ ἀποκαλοῦν τὶς μαννάδες τους...).

Λέω νὰ ξανανοίξω τὸν Ποινικὸ Νόμο καὶ νὰ συνεχίσω τὴ μελέτη τοῦ ἄρθρου 380 ποὺ μιλάει γιὰ τὴ Λῃστεία. Μὰ κάποιος ἀόρατος λῃστὴς μοῦχει κλέψει τὴν ἡσυχία μου...Καὶ τὸ πνεῦμα μου ἀναζητᾷ διψασμένη λίγη χαρά...

Ἀνοίγω ὕστερα τὴν Ποινικὴ Δικονομία καὶ βάζω τὰ δυνατά μου γιὰ νὰ διαβάσω «περὶ Ὁρκωμοσίας μάρτυρος γενικῶς», ἀλλὰ κάποια ἄλλη ὁρκωμοσία βάλθηκε νὰ μὲ τυραννήσῃ...

Κλείνω τότε καὶ τὴν Ποινικὴ Δικονομία...Καὶ ξανανοίγω τὸ Ἡμερολόγιό μου...ἐνῷ στ' αὐτιὰ ἐξακολουθεῖ ν' ἀκούγεται ἡ ἀγαπημένη μου φωνή :

«...Ἐδώσαμε τὸν Ὅρκο μας. Καὶ τὸν Ἐτηρήσαμε...

Μάρτυς μου ὁ Θεός!...».

Μάρτυς μου ὁ Θεός!!!

Ὁ Θεός!!! ΑΥΤΟΝ ἀκριβῶς ζητάει ἡ ψυχή μου ἐτούτη τὴ στιγμή...

Καὶ γυρνῶντας τὸ Ἡμερολόγιό μου τέσσερις—πέντε σελίδες πίσω, στέκω στὴ σελίδα ποὺ εἶναι ἀφιερωμένη σ' αὐτόν...Καὶ ξαναδιαβάζω :

15 Μαρτίου 1955

Σήμερα στὴ Σχολὴ εἴχαμε μιὰν εὐχάριστη ἔκπληξη...

Ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὴ δουλειά μας παρ' ὀλίγο νὰ ἀφήσωμε νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητη μιὰ δροσερὴ ἀνάπαυλα τῆς Χριστιανωσύνης : ἡ Ἑβδομάδα τῆς Προσευχῆς...Τὸ ξέρω, δὲν εἶναι μοντέρνο αὐτὸ τὸ θέμα. Πολλοὶ λίγοι τὸ προσέχουν καὶ τὸ μελετοῦν. Ἀλλ' ἴσως γι' αὐτὸ ἡ μεταπολεμικὴ ψυχὴ τυραννιέται ἔτσι μὲ ἀγωνίες, μὲ προβλήματα, μὲ φόβους...

Σταλμένη λοιπὸν ἀπ' τὸν Θεὸ μοῦ φάνηκε αὐτὴ ἡ νεανικὴ παρέα ποὺ μᾶς ἐπισκέφτηκε σήμερα τ' ἀπόγευμα, γιὰ νὰ μᾶς θυμίσῃ «Αὐτὴν ποὺ Νίκησε ὅλον τὸν Κόσμο, τὴν Πίστη μας».

Ἡ Χριστιανικὴ Φοιτητικὴ Ἕνωσις ὠργάνωσε αὐτὴν τὴν ὡραίαν καὶ συγκινητικὴ τελετή. Ἀλήθεια δὲν τὴν ξέρετε αὐτὴν τὴν Ἕνωση ;

Εἶμαι γραμμένος ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Καὶ κάποτε πήγαινα τακτικὰ στὶς ἑβδομαδιαῖες συγκεντρώσεις της ποὺ ἔδινε στὴν πλατεῖα Καρύτση, μὲ ὁμιλητὲς τοὺς διαπρεπεστέρους Καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου μας...

Εἶναι ἡ «ὄαση» στὴν ἔρημο καὶ ἄνυδρο ζωὴ τοῦ ὑλισμοῦ...

Ἦλθαν λοιπὸν αὐτὰ τὰ παιδιὰ καὶ μᾶς κράτησαν μιὰ ὥρα ἐκλεκτὴ συντροφιά.

Ὁ Καθηγητὴς τῆς Σχολῆς κ. Τσιτσιράγκος εἶχε αὐτὴ τὴν πρωτοβουλία.. —Παρέστη ὁλόκληρη ἡ Σχολή—Καὶ ἡ τελετὴ ἠχογραφήθηκε.

(Νὰ μὲ τὶ ἀρχὲς μᾶς ἐκπαιδεύει ὁ Διευθυντής μας. Καὶ νὰ γιατὶ τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τῆς Ὑπηρεσίας μου βρίσκεται σὲ ζηλευτὸ σημεῖο!)

Ὁμιλητὲς ἦτανε οἱ φοιτητὲς κ.κ. Σκουφόπουλος, Οἰκονόμου, Μιχαλόπουλος κ.ἄ. Καὶ ἡ ὁμιλία τους ἀνῆκε στὶς διαλεχτὲς ὁμιλίες ποὺ μόνον καρδιὲς ποὺ πιστεύουν μποροῦν νὰ συνθέσουν.

«Νέοι ἐμεῖς—Νέοι κι' ἐσεῖς».

Μ' αὐτὰ τὰ ἁπλᾶ - ἁπλᾶ λόγια ἀρχίνησε κάποιος. Γιὰ νὰ μᾶς καλέσῃ ἀκόμη περισσότερο κοντά τους, νὰ ἐργασθοῦμε νὰ ξαναγυρίσῃ ἡ Πατρίδα μας ἐκεῖ ποὺ ξεκίνησε, στὰ πατρικὰ Βασίλεια καὶ νὰ ξαναντυθῇ «Τὴν στολὴν τὴν πρώτην».

Κι' ὕστερα ξέσπασε σ' ἕνα ἀσυγκράτητο κι' ἐνθουσιώδη ὕμνο γιὰ τὴν 'Αστυνομία. Μὲ στατιστικές, μ' ἐπιχειρήματα ἀτράνταχτα, ἀπέδειξε ὅτι ἡ 'Αστυνομία εἶναι τὸ ἁλάτι ποὺ διατηρεῖ ἀκόμη τὴν κοινωνία μας σ' αὐτὴν τὴν ὑγεία, καὶ ἡ μ ό ν η ἀνασταλτικὴ δύναμις τοῦ κακοῦ.

Μᾶς εὐχαρίστησαν τὰ παιδιὰ γιὰ τοὺς ἀγῶνες μας, ἀλλὰ κι' ἐμεῖς θέλουμε νὰ τοὺς ἀνταποδώσουμε τὶς εὐχές τους, ὄχι τυπικά, ὄχι μὲ συνηθισμένα λόγια ἀλλὰ μὲ ὅλη τὴν καλή μας θέληση καὶ διάθεση, καὶ νὰ τοὺς τονίσουμε ὑπεύθυνα ὅτι δὲν θὰ σταματήσουμε ποτέ, μὰ ΠΟΤΕ, νὰ κάνουμε μὲ ὄρεξη, μὲ πίστη, μ' ἐνθουσιασμὸ τὸ καθῆκον μας, ὅσο σκληρὸ κι' ἂν εἶναι, πολεμῶντας μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις τὴν Κακία, τὴν 'Ανηθικότητα, τὴν 'Απιστία, τὸν Κομμουνισμό, καὶ φέροντας κοντὰ στὸν Χριστὸ ὅσες ψυχὲς μποροῦμε περισσότερες...

Τελευταῖος μίλησε ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Χριστιανικῆς 'Ενώσεως 'Επιστημόνων 'Ελλάδος κ. Μόσχος. Καὶ ἡ ὁμιλία του ἦταν ἀληθινὰ ὑπέροχη, σὲ περιεχόμενο, καὶ πλούσια σὲ βάθος πνευματικό.

Τὸν ἐκπολιτιστικὸν ρόλο τῆς 'Αστυνομίας ὑπεγράμμισεν ἰδιαιτέρως καὶ ἐξῆρε τὶς ὑπηρεσίες της πρὸς τὸ "Εθνος.

Εἶπε πολλὰ γιὰ μᾶς ὁ κ. Μόσχος. Καὶ ὅλα αὐτὰ μᾶς ἐνεψύχωσαν ἀποτελεσματικὰ στὸν καλό μας ἀγῶνα, καὶ μᾶς ἔκαναν πιὸ πολὺ νὰ πιστεύουμε σ' 'Εκεῖνον ποὺ εἶπε : **«Ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμο».**

Μὲ τέτοιους πολύτιμους φίλους καὶ συμπαραστάτες ἡ 'Αστυνομία δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ θαυματουργήσῃ.

Τελευταῖος μίλησε ὁ Διευθυντής μας καὶ ἀνάλυσε τὴν 'Εντολὴν τῆς 'Αγάπης μὲ τόση ζεστὴ παραστατικότητα, ὥστε τὸ πυκνὸ ἀκροατήριο, ξέσπασε σ' ἕνα θερμό, παρατεταμένο χειροκρότημα, ποὺ ἦταν μαζὶ καὶ μιὰ ὑπόσχεση ὅτι δὲν θὰ ξεχάσουμε ποτὲ τὸν Θεό, καὶ στὴ Χαρὰ καὶ στὴ Λύπη.

Κατὰ τὴν ἐναλλαγὴ τῶν ὁμιλητῶν ἡ χορωδία ἔψελνε θαυμάσιους ὕμνους, ποὺ ἅπλωναν ὁλόγυρα τὴν Γαλήνην «τὴν πάντα Νοῦν ὑπερέχουσαν».

Κλείνω τὸ ἀποψινό μου «Ἡμερολόγιο» μὲ τὴν τελευταῖα στροφὴ τοῦ "Υμνου τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς 'Ενώσεως, ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ καὶ δικός σου ὕμνος, καλέ μου ἀναγνώστη, ὅσα γράμματα κι' ἂν ξέρῃς, σ' ὅποια κοινωνικὴ τάξη κι' ἂν ἀνήκῃς :

«..."Οσοι ποθεῖτε τὴν ἀλήθεια
ποὺ δίνει φλόγα στὴν ψυχή,
Καὶ λαχταρᾶτε μὲς στὰ στήθεια
γιὰ μιὰ καινούργια 'Εποχή,
Ὑψῶστε λάβαρο τὸν Νόμο
τῆς 'Αρετῆς καὶ τῆς Τιμῆς,
Κι' ἐλᾶτε στοῦ Χριστοῦ τὸν δρόμο,
ποὺ τὸν βαδίζουμε κι' ἐμεῖς...»

Κι' ἔτσι ἡ ἡσυχία μου ξαναγυρίζει...Καὶ μιὰ πεποίθηση ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ φυτρώνει μέσα μου...

Καὶ θὰ πᾶνε—μὴν ἀμφιβάλλετε γι' αὐτὸ—φτάνει νὰ πιστεύουμε. Φτάνει νὰ μὴν ξεχνᾶμε τὸν Ὅρκο τῶν πρώτων ἀστυνομικῶν καὶ τὰ καλὰ λόγια τῶν παιδιῶν τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ἑνώσεως. Μᾶς χρειάζονται καὶ τὰ δύο γιὰ νὰ χαλυβδώσουμε τοὺς χαρακτῆρες μας καὶ νὰ φανοῦμε ἀντάξιοι τῶν ἀστυνομικῶν παραδόσεων καὶ τοῦ αἵματος ποὺ χύθηκε γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Θεό. Ἂς ἑνωθοῦμε—Ἂς ἑνωθοῦμε πιὸ πολύ—Ἂς μᾶς ἑνώση ἡ Πίστη. Ἡ Πίστη στὸν Θεό, καὶ στὴν ὁμορφιὰ τῆς Ἀποστολῆς μας. Σὲ λίγο θὰ γίνουμε βαθμοφόροι. Θὰ διαδεχτοῦμε αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἔμαθαν νὰ ζοῦμε εὐσυνείδητα. Ἂς μὴ τοὺς ντροπιάσουμε. Ἂς μὴ τοὺς χαλάσουμε τὸ ἔργο τους, γιατὶ ἐκεῖ μέσα ἔχουν ἀποθέσει τὸν ἑαυτό τους, τὸν νεανικὸ ἐνθουσιασμό τους, τὰ πρῶτα τους ὄνειρα, ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξή τους.

Δὲν ἔχω πρόθεση νὰ φιλοσοφήσω. Ἀφήνω σὲ ἄλλα ἱκανώτερα χέρια νὰ ἀναπτύξουν λογοτεχνικὰ θέματα. Ἁπλᾶ μιλάω. Ὅπως πιστεύω. Ὅπως σκέφτουμαι. Ἀγαπάω τὸ ἐπάγγελμά μου. Τ' ἀγαπάω ὅσο δὲν ἀγάπησα τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο. Τὸ φωνάζω σὲ κάθε κατεύθυνση, ἰδίως σὲ ὅσους φίλους μὲ ρώτησαν τὶ θὰ κάνω μετὰ τὴν δεύτερη ἀποτυχία μου στὴ Σχολὴ Ἀρχιφυλάκων. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησή μου. Λατρεύω τὴ δουλειά μου, γιατὶ μόνο σ' αὐτὴ βρίσκω τὴν εὐτυχία ποὺ πόθησα, καὶ μόνο κοντά της αἰστάνουμαι ὅμορφη τὴ ζωή.

Μὴν μνησικακῆτε, φίλοι μου, ἂν καμμιὰ φορὰ τὰ φέρνει ἔτσι ἡ τύχη νὰ ὑποστῆτε μιὰν ἀπογοήτευση. Μὴν ἀπογοητεύεστε. Εἴμαστε νέοι. Ἔχουμε τὴν ὡραιότερη παράδοση. Ἔχουσε τὴν ὡραιότερη ἀποστολή. Κι' ἂν ἡ δουλειά μας εἶναι σκληρή, εἶναι ὁ Θεὸς ὁ κοντά μας. Ἐλᾶτε ν' ἀνεβοῦμε μαζί, ὅλοι μαζί, ἀγκαλιασμένοι στὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Ἀστυνομικῆς Πυραμίδος ποὺ ἀνέφερε στὸ λόγο του ὁ Διευθυντής μου.

Ἀγαπῆστε τοὺς προϊσταμένους σας. Πολὺ νὰ τοὺς ἀγαπῆστε. Ὄχι γιὰ χάρη τῆς πειθαρχίας μονάχα, ἀλλὰ γιατὶ τὸ ἀξίζουν. Καὶ γιατὶ εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ φτάσουμε ἐκεῖ ποὺ θέλουμε. Μᾶς ἀγαπάει ὁ Κόσμος. Κερδίσαμε τὴν ἐκτίμησή του. Ἂς τὴν κρατήσουμε σὰν φυλαχτὸ στὴν ψυχή μας. Ἀπὸ παντοῦ ἀκούγονται φωνὲς συμπαθείας γιὰ τὸ ἔργο μας.

Θὰ δῆτε. Θὰ δῆτε αὔριο πόσοι ἄλλοι θὰ σπεύδουν νὰ μᾶς ἐνισχύσουν στὸν ἀγῶνα μας. Θὰ τὸ δῆτε στὸ περιοδικό μας, ποὺ εἶναι ἡ φωνή μας καὶ ἀξιοποιεῖ τοὺς κόπους καὶ τὶς θυσίες μας. Ἀγαπῆστε το. Κι' ἄλλοτε σᾶς τὸ ξαναεῖπα. Ἀγαπῆστε τὸ περιοδικό μας πολύ, μὰ πάρα πολύ. Αὐτὸ φέρνει στὴν ἐπιφάνεια καὶ κάνει γνωστοὺς τοὺς ἀγῶνες σας, τὶς ταλαιπωρίες σας, τὰ βραδυνὰ κουραστικὰ τετράωρά σας, τὰ ἄγνωστα στοὺς πιὸ πολλοὺς γεγονότα τῆς σκληρῆς δουλειᾶς σας. Αὐτὸ φέρνει κοντά μας φίλους. Αὐτὸ ἐσήμανε συναγερμό. Καὶ ξεπέρασε σὲ περιεχόμενο, σὲ ὕλη, ἀλλὰ καὶ σὲ βάθος καὶ ἔκταση κάθε ἄλλο ἐπαγγελματικὸ περιοδικὸ ποὺ ἐκδίδεται στὴν Ἑλλάδα.

Ἐργασθῆτε κοντά του. Γραφτῆτε ὅλοι συνδρομητές. Ἡ Ἀστυνομία δίνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴν μεγαλύτερη ἠθικὴ μάχη τῆς ζωῆς της. Κανεὶς νὰ μὴν λιποτακτήσῃ.

Ναί! Ναί! Ἂς ἐργαστοῦμε. Ἂς κοπιάσουμε.

Γιὰ νὰ μπορέσουμε κι' ἐμεῖς μιὰ μέρα νὰ ποῦμε περήφανοι καὶ συγκινημένοι στοὺς νεωτέρους μας :

«Ἐδώσαμε τὸν ὅρκο μας—Καὶ τὸν ἐτηρήσαμε.
Μάρτυς μας ὁ Θεός».

Ἕνας Ἀστυφύλακας
Σ. Κ. Π.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυν. Σώματος, ὁ 'Υπαστυν. Α' Πρεβεζιάνος Λεων. καὶ οἱ ἀστ/κες Παπαντωνόπουλος Χρ., Συβοϊδάκης 'Ιωάν., Ρωμαῖος Γ., 'Ανδρεόπουλος Δημ., Ποδάρας Κ., 'Αλεξόπουλος Νικ., Κόσσυβας Ι., Παπαευθυμίου 'Αν., 'Ελευθερίου Γ., Ρούσσης Εὐστ. καὶ Δημητρίου Γ.

—'Απελύθησαν διὰ λόγους ὑγείας, οἱ ἀστ/κες 'Αγγελακόπουλος Σωτ. καὶ Παναγιωτόπουλος Κων.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

'Ο 'Αρχηγὸς τοῦ Γεν. 'Επιτελείου Βασ. Ναυτικοῦ 'Αντιναύαρχος κ. Λάππας, δι' ἐγγράφου του πρὸς τὸ 'Αρχηγεῖον 'Αστυν. Πόλεων, ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τοὺς : 'Αστυν. Δ/ντὴν Β' κ. Τσίπην Κων/τῖνον, 'Αστυνόμον Α' κ. 'Υφαντῆν Δημήτριον, 'Αστυνόμον Β' κ. Δημητρίου 'Αθαν., 'Υπαστυνόμον Α' κ. Γεωργακόπουλον Γ., ἀστ/κας Καροῦσον καὶ 'Ελένην, διὰ τὸν ἰδιαίτερον ζῆλον καὶ ἐπιμέλειαν μεθ' ὧν εἰργάσθησαν διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἀποδεικτικῶν ταυτότητος τῶν 'Αξιωματικῶν, 'Αρχικελευστῶν καὶ μονίμων πολιτικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Β. Ν.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἔπαινος καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν παρὰ τῇ Δ/νσει 'Εγκληματολογικῶν 'Υπηρεσιῶν ὑπηρετοῦντα 'Αστυνόμον Β' κ. Κατσιμαγκλῆν Δημ., διότι ἐργασθεὶς μεθοδικῶς, φιλοτίμως καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, συνέβαλεν σπουδαίως εἰς τὴν ὑπὸ τῆς 'Υποδ/νσεως Γεν. 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν, ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν σημαινόντων ἀνωτάτων κομμουνιστικῶν στελεχῶν εἰσελθόντων εἰς τὴν χώραν ἐκ τοῦ παραπετάσματος.

Δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. 'Υπουργοῦ 'Εθνικῆς 'Αμύνης ἀπενεμήθη εἰς τοὺς : 'Αστυν. Δ/ντὴν Β' κ. 'Αναγνωστόπουλον Γεώργ., 'Αστυνόμον Β' κ. Τσατούχαν Γ., 'Αρχ/κα Τριάντην 'Αθαν. καὶ 'Υπαρχ/κα Ξένον Δημ., τὸ Μετάλλιον 'Εθνικῆς 'Αντιστάσεως.

***

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ κ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

'Ο 'Υποστράτηγος Φρούραρχος 'Αθηνῶν κ. Κ. Κωστόπουλος ἐπεσκέφθη τὴν 6-4-955, τὴν 'Αστυνομικὴν Σχολὴν καὶ συνεχάρη τὸν Διοικητικὸν ταύτης 'Αστυνομικὸν Δ/ντὴν Α' κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτην διὰ τὸ ἄψογον καὶ τὴν καλὴν ἐμφάνισιν τῶν ἀστυφυλάκων, οἵτινες ἔλαβον μέρος εἰς τὴν παρέλασιν τῆς 'Εθνικῆς μας 'Εορτῆς. 'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ συνεζητήθη καὶ συνεφωνήθη νὰ ὑπάρχῃ στενὴ ἐπαφὴ μεταξύ των ἐπὶ ζητημάτων δυναμένων νὰ προαγάγωσι πᾶσαν προσπάθειαν τείνουσαν εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ πατριωτικοῦ, ἠθικοῦ καὶ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἐκπαιδευομένων καὶ εἰς τὴν ἐν γένει συνδυασμένην δρᾶσιν ἐπὶ ζητημάτων κοινωνικῶν καὶ ἐκπολιτιστικῶν.

***

ΕΝΑΡΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΣΧΟΛΗΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ ΙΑης ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ.

Τὴν 31ην Μαρτίου ἐ.ἔ. ἐγένετο ἁγιασμὸς καὶ ἔναρξις τῶν μαθημάτων τῆς ΙΑης 'Εκπαιδευτικῆς περιόδου τῆς Σχολῆς 'Αρχιφυλάκων.

Πρὸς τοὺς νέους δοκίμους Ἀρχιφύλακας ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄, εἶπεν τὰ ἑξῆς:

«Κύριοι,

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῶν εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων καὶ τὴν ἐπιτυχία σας σ' αὐτές, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ εἶσθε εὐχαριστημένοι καὶ χαρούμενοι.

Μὰ καὶ μεῖς ἐδῶ στὴ Σχολὴ εἴμαστε τὸ ἴδιο μὲ σᾶς εὐχαριστημένοι καὶ χαρούμενοι γιατὶ βλέπουμε, πὼς ὁ σπόρος, ποὺ σπείραμε πρὸ δύο ἢ τριῶν χρόνων στὴν ψυχή σας, ρίζωσε καὶ τώρα δίνει νέα βλαστάρια ποὺ γρήγορα θὰ καρποφορήσουν.

Ἀπὸ τότε ποὺ πρωτομπήκατε στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολὴ γιὰ νὰ ἐκπαιδευθῆτε ὡς ἀστυφύλακες, δὲν πέρασε πολὺς καιρός, κι' ἔτσι ἀντικρύζετε τό ἴδιο περιβάλλον, μὲ μιὰ μικρὴ ὅμως διαφορά· ὅτι θὰ μείνετε σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴν αἴθουσα, ποὺ εἶναι ἡ αἴθουσα διδασκαλίας τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων.

Ἐδῶ θὰ διδαχθῆτε νέα πράγματα.

Θὰ μάθετε τὰ νέα σας καθήκοντα τὰ ἀστυνομικά, μὰ καὶ τὰ κοινωνικά.

Θὰ προπαρασκευασθῆτε γιὰ νὰ γίνετε ἡγήτορες μιᾶς δυνάμεως ἀστυνομικῆς, θὰ γίνετε βαθμοφόροι.

Θὰ κάμετε μιὰ γενικὴ ἀναθεώρηση καὶ ἕνα νέο γενικὸ ἐξοπλισμὸ τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἔτσι ποὺ κατὰ τὸ τέρμα τῆς ἐκπαιδεύσεως θ' ἀντιληφθῆτε τὴν πρόοδο.

Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς κάμω συστάσεις γιὰ τὴ μελέτη καὶ τὴ συμπεριφορά σας μέσα στὴ Σχολή

—Ξέρω ὅτι ἡ εὐγενὴς ἄμιλλα θὰ σᾶς ὁδηγῇ πάντοτε στὶς προσπάθειές σας νὰ καταλάβετε τὴν πρώτη θέση ὡς μαθηταί. Μὰ καὶ ὡς ἀστυνομικοὶ θὰ πρέπει νὰ φροντίζετε γιὰ τὴν πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων γιὰ ὅλες τὶς περιπτώσεις.

Θὰ εἶμαι εὐτυχής, ἐὰν δὲν ἀπασχοληθῶ καθολοκληρίαν μὲ ζητήματα τάξεως καὶ πειθαρχίας στὴ Σχολή, γιατὶ ἔτσι θὰ ἠμπορῶ ν' ἀφιερώνω περισσότερο χρόνο σὲ τόσα ἄλλα ζητήματα οὐσιαστικοῦ περιεχομένου γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἡ ὁποία ἀνήκει σὲ σᾶς τοὺς νέους κατὰ κύριο λόγο.

Ἡ Ἐκκλησία ἁγίασε τὸ χῶρο τοῦτο, σᾶς εὐλόγησε καὶ προσευχήθηκε στὸν Ὕψιστο. Τὴν προσευχὴ αὐτὴ τῆς Ἐκκλησίας συνοδεύουν καὶ οἱ δικές μας ὁλόψυχες εὐχὲς μαζὶ μὲ τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μας.

Καλῶς ὡρίσατε στὴ Σχολὴ νέοι δόκιμοι Ἀρχιφύλακες».

***

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ

Τὴν 20ὴν Μαρτίου 1955 διεξήχθη διαγωνισμὸς διὰ τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων εἰς τὴν ἔκθεσιν ἰδεῶν. Μετέσχον 209 ὑποψήφιοι, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπέτυχον 110, οἵτινες κατὰ σειρὰν εἶναι οἱ κάτωθι :

1) Ράϊκος Ι., 20, 2) Νιάσκος Κ., 19.66, 3) Πέππας Β., 4) Ἀλεξόπουλος Α., 5) Βολιώτης Ν., ἅπαντες 19,33, 6) Δαλιεράκης Γ., 7) Ἀρυδὰς Σ., 8) Γάλλος Β., ἅπαντες 19, 9) Παπαγιαννόπουλος Γ., 18.33, 10) Λάος Μ., 11) Παπανικολάου Κ., ἀμφότεροι 17.66, 12) Σταθαρῆς Ι., 13) Τακάης Φ., 14) Ἀβραὰμ Σ., ἅπαντες 17.33, 15) Μπέσσης Γ., 16) Τοτόνης Γ., 17) Πεππὲς Γ., ἅπαντες 17, 18) Ποῦλος Εὐστ., 19) Ὀρφανάκης Ι., ἀμφότεροι 16.66, 20) Χατζηχρῆστος Ν., 21) Πατριανάκος Η., 22) Παπακιμπουρόπουλος Ι., ἅπαντες 16.33, 23) Κουβέλης Κ., 24) Παπατριανταφύλλου Χ., 25) Παπαθεοδώρου Α., 26) Παπασωτηρίου Κ., 27) Ψυχογιὸς Η., 28) Τζούβαλης Π., 29) Γεωργίου Ι. ἅπαντες 16, 30) Καφίρης Α., 31) Ρουμανᾶς Ν., ἀμφότεροι 15.66, 32) Λαμπαδιάρης Ι., 33) Σάμψων Α., 34)

Σιλιγάρδος Γ., 35) Βακαλάκης Α., ἄπαντες 15.33, 36) Μπακογιάννης Γ., 37) Κοντογιάννης Κ., 38) Ρερρὲς Π., 39) Ραφτογιάννης Β., 40) Βασιλάκης Σ., 41) Δελαπόρτας Εὐθ., ἄπαντες 15, 42) Καλτσᾶς Γ., 43) Παπαδημητρίου Ι., 44) Τζίνης Δ., 45) Ξενάκης Δ., ἄπαντες 14.66, 46) Καλαϊτζάκης Α., 14.33, 47) Κολόνιας Χ., 14, 48) Μπέλμπας Ν., 49) Μπούσιος Β., 50) Γκίκας Δ., ἄπαντες 13.66, 51) Μπάρος Θ., 52) Ὀρφανουδάκης Ι., ἀμφότεροι 13.33, 53) Χαλβατζῆς Ι., 54) Φωτάκης Γ., 55) Οἰκονόμου Η., ἄπαντες 13, 56) Μπραΐλας Δ., 57) Κοττέας Γ., 58) Λαγουβάρος Γ., 59) Πραντούνας Α., ἄπαντες 12.66, 60) Δανέλης Γ., 61) Δελακούρας Χ., ἀμφότεροι 12.33, 62) Λαγουβᾶρδος Γ., 12, 63) Κουρῆς Α., 64) Κουτσοσῖμος Εὐθ., ἀμφότεροι 11.66, 65) Στεφανῆς Π., 66) Πυροβολιώτης Κ., 67) Παπαστεργίου Π., 68) Δημητρίου Θ. 69) Βάμβουκας Κ., ἄπαντες 11.33, 70) Μπουκουβάλας Α., 71) Λακαφώσης Δ. 72) Γρηγοράκης Ἐμμ., ἄπαντες 11, 73) Μουτζουρίδης Π., 74) Κοτσίκης Ι., 75) Κάσσης Η., 76) Κυριακόπουλος Ι., 77) Σφαρνᾶς Γ., 78) Τσιμιτάκης Ι., 79) Τσάκαλος Ι., 80) Ζαχαρόπουλος Ι., 81) Δέρκας Π., 82) Γεωργόπουλος Β., ἄπαντες 10,66, 83) Μελίδης Ν., 84) Μπερδούσης Γ., 85) Μιχελακάκης Α., 86) Τσαντίλης Π., 87) Φραγκούλης Ο., 88) Σαλταμπᾶκος Ε., 89) Παπαναστασίου Π., 90) Πορικὸς Ν., 91) Παυλάκης Κ., 92) Ἀνδρεόπουλος Κ., 93) Ζαφειρόπουλος Δ., 94) Δημητρακόπουλος Δ., ἄπαντες 10.33, 95) Μουρελᾶτος Π., 96) Μαμαλάκης Σ., 97) Καφαράκης Σ., 98) Λαμπρόπουλος Κ., 99) Σπηλιοτόπουλος Α., 100) Φρύδας Κ., 101) Φραϊδάκης Ν., 102) Σχοινᾶς Σ., 103) Τόμπρος Π., 104) Γκότσης Α., 105) Γλύκας Δ., 106) Γεωργαντᾶς Θ., 107) Ἀγάθος Γ., 108) Γεωργόπουλος Β., 109) Θεοδώρου Χ., 110) Γκαμαρλιᾶς Δ., ἄπαντες 10.

***

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΕΙΣ ΣΧΟΛΗΝ ΑΜΥΝΗΣ

Τὴν 1ην Ἀπριλίου ἐγένετο διάλεξις εἰς τὴν Ἀνωτέραν Σχολὴν Ἀμύνης, καθ' ἣν ὡμίλησεν περὶ τῆς ἐξελίξεως καὶ τοῦ ρόλου τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὁ Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Α', Διοικητὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης. Ἐν συνεχείᾳ ὡμίλησεν ὁ Ὑποδ/τὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς Ἀστυνόμος Α' κ. Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκης, περὶ τῆς ὀργανώσεως τῆς Α. Π. καὶ ἐκπαιδεύσεως ἐν γένει τῶν ἀστυνομικῶν.

***

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Κατόπιν προσκλήσεως τῆς Ἑταιρείας Φίλων τοῦ Λαοῦ θὰ ὁμιλήσῃ τὴν 25ην Ἀπριλίου ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 7.30' μ.μ. εἰς τὴν αἴθουσαν ὁδοῦ Εὐριπίδου 12β ὁ Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Α' κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης μὲ θέμα «Σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ».

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται «χρόνια πολλὰ» ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Ἀθηνῶν κ. Ἀναστάσιον Γεωργίου.

Ἐπίσης εὔχονται χρόνια πολλὰ εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Δ/ντὰς κ.κ. Ἀναστάσιον Κανελλόπουλον, Γεώργιον Ἀναγνωστόπουλον, Γεώργιον Πολίτην, Γεώργιον Κοντογεῶργον καὶ Γεώργιον Παπανικολάου ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἑορτάζοντας συνδρομητὰς τοῦ Περιοδικοῦ.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

Στὴν ἐκπομπὴ τῆς 6ης Ἀπριλίου 1955 ἔλαβον μέρος οἱ καλλιτέχναι Κ. Μανιατάκης καὶ Νίτσα Παπαϊωάννου μὲ τὴν ὀρχήστρα Μαύρου καθὼς καὶ ὁ Ἀντ. Παπαγιάννης μὲ τὸ συγκρότημά του σὲ δημοτικὰ τραγούδια. Μετεδόθη ἐπίσης ἀπὸ τὸν Λιᾶκο Χριστογιαννόπουλο τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἀστυφύλακος μὲ τίτλο «**Τὸ βουνό**», γραμμένο ἀπὸ τὸν Σπῦρο Πηλό. Ἐκφώνησις Μίμη Φραγκιουδάκη καὶ ἐπιμέλεια Γιάννη Πορετσιάνου.

Κατὰ τὴν ἐκπομπὴ τῆς 27ης Ἀπριλίου 1955 θὰ μεταδοθῇ ραδιοφωνικὴ σκηνὴ μὲ τίτλο «Ὁ Κόκκινος Δολοφόνος τοῦ Ὑπουργοῦ», σὲ κείμενα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δ/ντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου καὶ ραδιοσκηνοθεσία τοῦ Γκὺ—Ζυρώ.

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

—Τὴν 11ην Μαρτίου ἐ. ἔ. εἰς τὸ γήπεδον Π.Α.Ο. ἐτελέσθη φιλικὸς ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν ὁμάδων Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Α. Ε. Ἀμπελοκήπων. Κατόπιν ἐνδιαφέροντος ἀγῶνος νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Ἀστυνομικὴ ὁμὰς μὲ σκὸρ 2—0.

—Τὴν 12ην Μαρτίου ἐ. ἔ. εἰς τὸ γήπεδον τῆς Ἐθνικῆς Ἀκαδημίας Σωματικῆς Ἀγωγῆς, διεξήχθη φιλικὴ συνάντησις πετοσφαίρας, καθ' ἣν ἐτέθησαν ἀντίπαλοι αἱ ὁμάδες Ἀστυνομίας καὶ Ε.Α.Σ.Α. Νικήτρια τοῦ ἐν λόγῳ ἀγῶνος ἀνεδείχθη ἡ Ἀστυνομικὴ ὁμὰς μὲ 2—1 σέτ.

—Τὴν 16ην Μαρτίου ἐ. ἔ. εἰς τὸ ἐν Χαλανδρίῳ γήπεδον τῆς Ἑνώσεως Χαλανδρίου, συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ ὁμάδες Ἀστυνομίας καὶ Χαλανδρίου. Νικήτρια τῆς ἐν λόγῳ συναντήσεως ἀνεδείχθη ἡ Ἀστυνομικὴ ὁμάς, ἐπιτυχοῦσα πέντε τέρματα ἔναντι ἑνὸς τῆς Ε. Χαλανδρίου.

—Τὴν 20ὴν Μαρτίου ἐ. ἔ. μεταβᾶσα ἡ Ἀστυνομικὴ ὁμὰς εἰς Μυτιλήνην, συνητήθη εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα μὲ τὴν ὁμάδα τοῦ Ἄρεως Μυτιλήνης. Κατόπιν ἐνδιαφέροντος ἀγῶνος τὸν ὁποῖον παρηκολούθησαν εὐάριθμοι φίλαθλοι αἱ ἀντίπαλοι ὁμάδες ἐξῆλθον ἰσόπαλοι μὲ σκὸρ 1—1.

—Τὴν 3ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ. εἰς Σκόπια Γιουγκοσλαβίας, ἐτελέσθη Διεθνὴς Ἀγὼν Ἀνωμάλου Δρόμου ἐπὶ ἀποστάσεως 10.000 μ., εἰς ὃν συμμετέσχον αἱ ἀντιπροσωπευτικαὶ ὁμάδες Ἑλλάδος, Γιουγκοσλαβίας, Τουρκίας διὰ 5 ἀθλητῶν ἑκάστη. Ὁ μετασχὼν ἀστυφύλαξ Σύριος Ἰωάννης, ἐτερμάτισεν 11ος εἰς χρόνον 33'15".

—Τὴν 3ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ. εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον ἐτελέσθησαν διασυλλογικοὶ ἀγῶνες Στίβου εἰς οὓς μετέσχον καὶ οἱ κάτωθι ἀθληταὶ ἀστυφύλακες: 1) Σίλλης Βασίλειος εἰς δρόμον 100 μ. 11"7/10, 2) Παπαγεωργίου Ἀνδρέας εἰς ἀκοντισμὸν 55,50 μ., 3) Πανίτσας Κων/νος εἰς δρόμον 110 μ. μετ' ἐμποδίων 18"5/10, 4) Τρουλλινὸς Ἐμμ. εἰς σφυροβολίαν 44,24 μ., 5) Διαμαντῆς Ἀθανάσιος εἰς δρόμον 100 μ. 12"1/10, 6) Μεταξᾶς Ἀθανάσιος εἰς δρόμον 5.000 μ. 17'59" καὶ 7) Ἀνδρουτσόπουλος εἰς 1.500 μ. 4'57".

—Τὴν 6ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ. διὰ τοῦ Ἀτμοπλοίου «ΙΩΝΙΑ» ἀνεχώρησε δι' Αἴγυπτον ἡ Ἐθνικὴ Ὁμὰς πυγμαχίας προκειμένου ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν Αἰγυπτιακὴν τοιαύτην. Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὁμάδα συμπεριελήφθησαν οἱ πυγμάχοι ἀστυφύλακες Κωνσταντόπουλος Σωτήριος καὶ Σταμπουλόπουλος Γεώργιος.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.